د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت

د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تالیف لوی ریاست

اسلامي ښوونه او روزنه

دولسم ټولګی

Ketabton.com

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش

اسلامي ښوونه او روزنه - دولسم ټولګی

درسي کتابونه د پوهنې په وزارت پورې اړه لري په بازار کې یې اخیستنه او خرڅونه په کلکه منع ده. له سر غړونکو سره قانوني چلن کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو
د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

اسلامي ښوونه او روزنه

دولسم ټولګی

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـــ. ش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوالان

- دکتور شير علي ظريفي
- نور الله صافی
- رقيب الله ابراهيمي

علمي اديتوران

- مولوی قيام الدين کشاف
- محمد عارف لودين

د ژبې اديتور

- محمد قاسم هيله من

ديني، سياسي او کلتوري کميټه:

- ډاکټر عطاء الله واحديار د پوهنې وزارت ستر سلاکار او د نشراتو رئيس.
- دکتور عبدالصبور فخری
- محمد آصف کوچی
- سيد فاضل شاه

د څارنې کميټه

- دکتور اسدالله محقق د تعليمي نصاب د پراختيا، د ښوونکو د روزنې او د ساينس مرکز معين
- دکتور شير علي ظريفي د تعليمي نصاب د پراختيا د پروژې مسؤول
- د سرمؤلف مرستيال عبدالظاهر گلستاني د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي کتابونو د تاليف لوی رئيس

طرح او ډيزاين

عنايت الله غفاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی — دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د توري — هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی — د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو — د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، ګوجر دي — پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي — هم ایماق، هم پشه یان
دا هیواد به تل ځلیږي — لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به — لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر — وایو الله اکبر وایو الله اکبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهنې د وزير پيغام

گرانو ښوونکو او زده کوونکو،

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختيا او پرمختگ بنسټ جوړوي. تعليمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکی دی چې د معاصر علمي پرمختگ او ټولنې د اړتياوو له مخې رامنځته کيږي. څرگنده ده چې علمي پرمختگ او ټولنيزې اړتياوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعليمي نصاب هم علمي او رغنده انکشاف ومومي. البته نه ښايي چې تعليمي نصاب د سياسي بدلونونو او د اشخاصو د نظريو او هيلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو چمتو او ترتيب شوی دی. علمي گټورې موضوعگانې پکې زياتې شوې دي. د زده کړې په بهير کې د زده کوونکو فعال ساتل د تدريسي پلان برخه گرځيدلې ده.

هيله من يم دا کتاب له لارښوونو او تعليمي پلان سره سم د فعالې زده کړې د ميتودونو د کارولو له لارې تدريس شي او د زده کوونکو ميندې او پلرونه هم د خپلو لوڼو او زامنو په باکيفيته ښوونه او روزنه کې پرله پسې گډه مرسته وکړي چې د پوهنې د نظام هيلې ترسره شي او زده کوونکو او هېواد ته ښې برياوې ور په برخه کړي.

پر دې ټکي پوره باور لرم چې زموږ گران ښوونکي د تعليمي نصاب په رغنده پلي کولو کې خپل مسؤوليت په ريښتوني توگه سرته رسوي.

د پوهنې وزارت تل زيار کاږي چې د پوهنې تعليمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دين له بنسټونو، د وطن دوستی د پاک حس په ساتلو او علمي معيارونو سره سم د ټولنې د څرگندو اړتياوو له مخې پراختيا ومومي.

په دې ډگر کې د هېواد له ټولو علمي شخصيتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده کوونکو له ميندو او پلرونو څخه هيله لرم چې د خپلو نظريو او رغنده وړانديزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لا ښه تأليف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب په چمتو کولو او ترتيب کې يې مرسته کړې، له ملي او نړيوالو درنو مؤسسو، او نورو ملگرو هېوادونو څخه چې د نوي تعليمي نصاب په چمتو کولو او تدوين او د درسي کتابونو په چاپ او وېش کې يې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفيق

فاروق وردگ

د افغانستان د اسلامي جمهوريت د پوهنې وزير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موضوعاتو فهرست

لومړی لوست: د اعمالو تلل (وزن کول) ۱
دويم لوست: حوض ٤
دريم لوست: د صراط پل حق دی ۷
څلورم لوست: جنت ۹
پنځم لوست: جهنم (دوزخ) ۱۲
شپږم لوست: د ايمان نواقض (۱) ۱۵
اووم لوست: اصغر شرک ۱۹
اتم لوست: د ايمان نواقض (۲) ۲۱
نهم لوست: اصغر کفر ۲۵
لسم لوست: بدعت ۲۷
يوولسم لوست: د صحابه کرامو مقام ۳۱

د حديثو برخه ۳٦

دولسم لوست: د صحيح او حسن حديثونو پېژندل ۳۷
ديارلسم لوست: ضعيف (کمزوری) حديث ٤۱
څوارلسم لوست: موضوع حديث ٤۳
پنځلسم لوست: د احاديثو مشهور کتابونه ٤٦
شپاړسم لوست: مسؤوليت ٥۱
اوولسم لوست: اووه هلاکوونکي ګناهونه(۱) ٥٥
اتلسم لوست: اووه هلاکوونکي ګناهونه(۲) ٥٥
نولسم لوست: امر بالمعروف او نهی عن المنکر ٦۱
شلم لوست: په لګښت او نفقه کې اقتصاد ٦٥
يوويشتم لوست: د الله ﷻ کتاب او د پيغمبر ﷺ سنت ٦۹
دوه ويشتم لوست: په جهاد کې د ښځو ونډه ۷۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

در ویشتم لوست: رښتینولي ۷۸
څلر ویشتم لوست: د مجلس آداب ۸۲

د فقهې د اصولو برخه ۸۶

پنځه ویشتم لوست: د فقهې د اصولو پېژندنه ۸۷
شپږ ویشتم لوست: د فقهې د اصولو د علم پیدایښت او پراختیا ۹۱
اوه ویشتم لوست: د فقهې د اصولو مدارس ۹۷
اته ویشتم لوست: د اسلامي شریعت دلایل ۹۹
نهه ویشتم لوست: د قرآن کریم حکمونه ۱۰٤
دیرشم لوست: نبوي سنت ۱۰۹
یو دیرشم لوست: اجماع ۱۱٤
دوه دیرشم لوست: قیاس ۱۱۹
درې دیرشم لوست: اختلافي دلایل (۱) ۱۲٤
څلور دیرشم لوست: اختلافي دلایل (۲) ۱۲۷
پنځه دیرشم لوست: له نصوصو څخه د استدلال طریقې ۱۳۰
شپږ دیرشم لوست: شرعي حکم ۱۳۵
اوه دیرشم لوست: شرعي حکم ۱۳۸
اته دیرشم لوست: فتوا ۱٤۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی لوست

د اعمالو تلل (وزن کول)

انسان په نړۍ کې بې هدفه نه دی پیدا شوی ، بلکې د ده کړه وړه ټول لیکل کېږي، دقیامت په ورځ به حساب ورسره کیږي، نیکي او بدي به یې تلل کېږي. د چا چې د نیکۍ تله درنده شوه، کامیاب دی او د چا چې د نیکۍ تله سپکه شوه، ناکام دی.

د اعمالو وزن څه ته وایي؟ دلیل یې څه دی؟ څنګه به ترسره کیږي؟ په دې لوست کې به د دې پوښتنو ځواب بیان شي.

د اعمالو د وزن څرنګوالی

د قیامت په ورځ، وروسته له دې چې انسانان ژوندي کړای شي، د حضرت محمدﷺ په شفاعت به د الله تعالی غضب سوړ شي. عملنامې به نیکانو ته په ښي لاس او بدانو ته د شا له خوا په کیڼ لاس ورکړل شي. حساب به پیل شي خلک به په خپلو اعمالو اعتراف وکړي او د مؤمنانو د اعمالو تلل به پیل شي. د چا چې د نیکۍ تله درنه شوه، هغه به جنت ته ځي او د چا، چې د بدۍ تله درنه شوه، هغه به د الله تعالی مشیت ته سپارل کیږي، که خوښه یې شي، نو جنت ته به یې ولیږي او که خوښه یې شي د څه وخت لپاره به یې په دوزخ کې واچوي. د عمل د جزا له لیدلو وروسته به یې جنت ته داخل کړي.

د اعمالو د تللو د اثبات دلایل: د اعمالو تلل په قرآن کریم او سنتو ثابت دي.

د عملنامو او د حساب په هکله الله تعالی فرمایي: ﴿فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۞فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ۞وَيَنْقَلِبُ إِلَى اهلهِ مَسْرُورًا ۞ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ۞ فَسَوْفَ يَدْعُو ثُبُورًا۞ وَيَصْلَى سَعِيرًا﴾ [الإنشقاق: ٧ - ١٢] **ژباړه:** نو هغه څوک چې عملنامه یې په ښي لاس ورکړل شي ، نو په اسانه توګه به حساب ورسره وشي او کورنۍ ته به خوښ وروګرځي او هغه څوک چې عملنامه یې دشا له لوري ورکړل شي ، هلاکت به ځان ته وغواړي او اور ته به ور دننه شي.

په یو بل آیت کې الله تعالی د اعمالو د وزن په هکله فرمایي: ﴿وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ [الأعراف: ٨] **ژباړه:** او په هغه ورځ به ریښتیني تلل وي، د چا، چې د (نیکۍ) پله درنه وي، هغوی به خلاصون ومومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کافر سره د ده د اعمالو محاسبه شته، خو تلل يې نشته، ځکه چې د بلې پلې لپاره نيکي نه لري. الله تعالى په دې اړه فرمايي:﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا﴾ [الكهف: ۱۰۵] **ژباړه:** دا هغه کسان دي چې د خپل څښتن د آيتونو له منلو نه يې انکار کړی نو د دوی عملونه ضائع شول او د قيامت په ورځ به تله نه ورته ږدو.

له عملنامې څخه د بديو د محوې لارې چارې

که له يو چا څخه بد عمل صادر شي، نو په عملنامه کې يې ليکل کيږي. آيا داسې څه چارې شته چې دا بدي له عملنامې څخه محوه کړي؟

هو: نيکي بدي له منځه وړي. الله ﷻ فرمايي: ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ (هود ۱۱۴)

ژباړه: بې شکه نيکي بدي له منځه وړي. ځينې هغه نيکي چې د بديو په محوه کولو کې مرسته کوي دا دي:

۱ـ له بدو څخه وروسته نيکي کول: رسول الله ﷺ ابوذر رضي الله عنه ته وفرمايل: «اتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتْبِعْ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا وَخَالِقْ النَّاسَ بِخُلُقٍ حَسَنٍ»[1]

ژباړه: هر چيرته چې يې له الله تعالى څخه وېرېږه. له بدۍ نه وروسته نيکي کوه چې له منځه يې يوسي او د خلکو سره تعامل په ښو اخلاقو کوه.

۲ـ له ګناه نه ورسته اودس کول، بيا دوه رکعته لمونځ او له خدای څخه ښښنه غوښتل

رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا مِنْ رَجُلٍ يُذْنِبُ ذَنْبًا فَيَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ الْوُضُوءَ ثُمَّ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ فَيَسْتَغْفِرُ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ إِلَّا غَفَرَ لَهُ»[2]

ژباړه: څوک چې يوه ګناه وکړي بيا په ښه توګه اودس وکړي وروسته دوه رکعته لمونځ وکړي او له خدای څخه ښښنه وغواړي الله ﷻ به ورته هرو مرو ښښنه وکړي.

۳ـ پر کړاونو، ناروغيو او مصيبتونو باندې صبر کول: رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا أَذًى وَلَا غَمٍّ حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ»[3]

ژباړه: مسلمان ته هيڅ ستوماني، ناروغي، تکليف، پريشاني، ضرر او غم نه رسيږي او آن ازغی يې په پښو کې نه ننوزي، مګر د ده ګناهونه پرې ښښل کيږي.

۱ـ مسند أحمد
۲ ـ مسند احمد
۳ – صحيح البخاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تله کې د پام وړ درانه عملونه

ټول نيک عملونه د پام وړ دي او بايد کوچني ګڼلو له کبله ترک نه شي، خو د نبوي سنتو د هداياتو په رڼا کې ځينې اعمال د عمل په تله کې ډېر درووند والی راولي، چې په لاندې توګه دي:

۱ـ ښه اخلاق: رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا شَيْءٌ أَثْقَلُ فِي مِيزَانِ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ خُلُقٍ حَسَنٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَيُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ»[۱] **ژباړه:** د قيامت په ورځ د مؤمن د نيکی په پله کې له نيکو اخلاقو څخه درووند څيز نشته او الله ﷻ بد ويونکي ته د قهر په سترګه ګوري.

همدا راز نيک اخلاق د کامل مؤمن نښه ده. رسول الله ﷺ فرمايي: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا».[۲] **ژباړه:** تر ټولو مؤمنانو د کامل ايمان خاوند هغه مؤمن دی چې تر ټولو يې اخلاق غوره وي.

۲ـ ذکر: د مسنونو اذکارو سرته رسول، لکه د (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ) په کلماتو ذکر، ډېر اجر لري، رسول الله ﷺ په دې اړه فرمايي: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ»[۳] **ژباړه:** دوه کلمې دي چې په ژبه سپکې خو په تله کې درندې او الله ﷻ ته محبوبې دي دا د «**سبحان الله وبحمده او سبحان الله العظيم**» کلمې دي.

همدا راز د (الْحَمْدُ لِلَّهِ) په کلمې ذکر: رسول الله ﷺ فرمايي: «الْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلأُ الْمِيزَانَ»[٤]
ژباړه: الحمد لله تله ډکوي.

پوښتنې:

۱ـ د انسانانو عملونه څه وخت تلل کېږي؟
۲ـ د انسانانو د عملونو د تللو د اثبات دلايل ذکر کړئ.
۳ـ د ګناهونو د محوه کولو اسباب ذکر کړئ.
۴ـ کوم عملونه د تلې په درووندوالي کې ډېر رول لري؟

---

١ – مسند الصحابة في الكتب الستة – (٣٨ / ١٢٥)
٢ – سنن أبي داود– ن – (٤ / ٣٥٤)
٣ – متفق عليه
٤ – صحيح مسلم – (١ / ١٤٠)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم لوست

حوض

انسانانو ته د عملنامو له سپارلو، حساب او د مسلمانانو د عملونو له تول څخه وروسته به مسلمانان د رسول اللهﷺ له حوض څخه اوبه څښي، چې تنده به يې وربانـدې مـاتيږي. حوض هم د هغو مغيباتو له جملې څخه دی چې ځـان پوهـول او ايمـان راوړل وربانـدې لازم دي.

د حوض تعريف

حوض د اوبو د غونډېدلو ځای ته ويل کيږي او دلته له حوض څخه مراد هغه حوض دی چې الله تعالی يې خپل نبي محمدﷺ ته د حشر په ميدان کې د ده د تکريم او عزت لپـاره ورکوي، څو د ده امتيان ورڅخه اوبه وڅښي او خپله تنده ورباندې ماته کړي.

د حوض د اثبات دلايل

هغه حوض چې الله تعالی يې خپل رسول، محمدﷺ ته په آخرت کـې ورکـوي پـه قـرآن کريم او په صحيحو احاديثو ثابت دی:

الله تعالی په قرآن کريم کې فرمـايلي:﴿إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَـوْثَرَ﴾ **ژبـاړه**: بـې شـکه مـونږ تاتـه «کوثر» درکړی.

ډېرو علماوو له «کوثر» څخه په دې ځای کې د حوض معنا اخيستې.

د حوض اثبات په احاديثو کې هم شوی او په دې هکله روايت شوي احاديث متواتر دي.

د هغو راويانو شمېر چې په دې باب يې احاديث روايت کړي دي له پنځوسـو تـنو څخـه هم زياتيږي، نبي کريمﷺ په يو حديث شريف کې فرمـايلي دي: عَنْ أَبِى ذَرٍّ قَالَ قُلْتُ يَـا رَسُولَ اللَّهِ مَا آنِيَةُ الْحَوْضِ قَالَ « وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لآنِيَتُهُ أَكْثَرُ مِنْ عَدَدِ نُجُـومِ الـسَّمَاءِ وَكَوَاكِبِهَا أَلاَ فِى اللَّيْلَةِ الْمُظْلِمَةِ الْمُصْحِيَةِ آنِيَةُ الْجَنَّةِ مَنْ شَرِبَ مِنْهَا لَمْ يَظْمَأْ آخِرَ مَا عَلَيْهِ يَشْخُبُ فِيهِ مِيزَابَانِ مِنَ الْجَنَّةِ مَنْ شَرِبَ مِنْهُ لَمْ يَظْمَأْ عَرْضُهُ مِثْلُ طُولِهِ مَا بَيْنَ عَمَّانَ إِلَى أَيْلَةَ مَـاؤُهُ أَشَـدُّ بَيَاضًا مِنَ اللَّبَنِ وَأَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ »[1] **ژباړه**: ابوذرﷺ فرمايي: ما له رسول اللهﷺ څخه پوښتنه وکړه چې د حوض لوښي څومره دي؟ نبي کريمﷺ وفرمايل: د لوښو شمار يې د آسمان

---

۱ - رواه مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ستورو څخه زيات دي، له هغو ستورو څخه چې په تپه تياره شپه کې وي. هـر څـوک چې له دې حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شـي. لـه جنـت څخـه پکـې دوې ناوې اوبه تويېږي. هر څوک چې لدې حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شـي، پلنوالی او اوږدوالی يې سره برابر دي، او دومره فاصله لري لکه له عمـان څخـه تـر ايلـې پورې (عمان او ايله دوه ښارونه دي) اوبه يې له شيدو څخه زياتې سپينې او تر شاتو ډېرې خوږې دي.

په يو بل حديث شريف کې رسول کريمﷺ فرمايلي دي: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ وَزَوَايَاهُ سَوَاءٌ وَمَاؤُهُ أَبْيَضُ مِنَ الْوَرِقِ وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ وَكِيزَانُهُ كَنُجُومِ السَّمَاءِ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلاَ يَظْمَأُ بَعْدَهُ أَبَدًا »[١] **ژباړه:** زما حوض د يوې مياشتې په اندازه فاصله لري. زاويې يې ټولې سـره برابرې دي. اوبه يې له سپينو زرو څخه ډېرې سپينې دي. بوی يې لـه مـشکو زيـات خـوږ دی. لوښي يې دومره زيات او داسې ځلېدونکي دي لکه د آسـمان سـتوري، هـر څـوک چې لدې حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شي.

پر حوض باندې د ايمان حکم

په حوض باندې ايمان او يقين لازم دی. هغه څوک چې حوض منـي، د ثـواب مـستحق ګرځي او هغه څوک چې له حوض څخه منکر شي، بدعتي او فاسق دی.

څوک له حوض څخه محرومېږي؟

امام بخاري (رح) له حضرت انـس رضي الله عنه څخه روايـت کـوي چـې نبـي کـريمﷺ وفرمايـل: «لَيَرِدَنَّ عَلَيَّ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِي الْحَوْضَ حَتَّى عَرَفْتُهُمْ اخْتُلِجُوا دُونِي فَأَقُولُ أَصْحَابِي فَيَقُـولُ لَـا تَدْرِي مَا أَحْدَثُوا بَعْدَكَ»[٢] **ژباړه:** خامخا به زما ځينې اصحاب زما خواتـه د حـوض (غـاړې ته) راشي، چې زه به يې پېژنم. بيا به له مـا څخـه وګرځـول شـي، نـو زه بـه وايـم دا زمـا ملګري دي، نو و به وايي: ته نه پوهېږې چې دوی له تا وروسته څه چارې (په دين کـې) راپيدا کړې وې.

١ - رواه مسلم.
٢ - رواه البخاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په يو بل حديث شريف کې چې اسماء بنت ابوبکر صديق رضي الله تعالى عنهما روايت کړی، رسول الله ﷺ فرمايلي دي: «إِنِّى عَلَى الْحَوْضِ حَتَّى أَنْظُرَ مَنْ يَرِدُ عَلَيَّ مِنْكُمْ وَسَيُؤْخَذُ أُنَاسٌ دُونِى فَأَقُولُ يَا رَبِّ مِنِّى وَمِنْ أُمَّتِى. فَيُقَالُ أَمَا شَعَرْتَ مَا عَمِلُوا بَعْدَكَ وَاللَّهِ مَا بَرِحُوا بَعْدَكَ يَرْجِعُونَ عَلَى أَعْقَابِهِمْ»[1] **ژباړه:** زه به په حوض باندې يم او ګورم به چې له تاسو څخه څوک ماته راځي؟ او ز ما له مخې به ځينې خلک وګرځول شي، نو زه به وايم، اې الله! دا زما او زما له امت څخه دي، نو وبه ويل شي، آيا ته خبر نه يې په هغه څه چې دوی له تا څخه وروسته کول؟ زما دې په الله تعالى قسم وي چې دوی له تا څخه وروسته تل په خپلو پوندو باندې بېرته ګرځېدل.

نو هر هغه څوک چې د الله تعالى له دين څخه واوړي او يا په دين کې داسې نوی شی پيدا کړي چې د الله تعالى خوښ نه وي او د هغې اجازه يې نه وي کړې، هغه به د نبي کريم ﷺ له حوض څخه وشړل شي او هېڅکله به له دې حوض څخه اوبه ونه څښي.

پوښتنې:

١. حوض تعريف کړئ.
٢. د حوض د اثبات دلايل ذکر کړئ.
٣. په حوض باندې د ايمان حکم بيان کړئ.
٤. څوک حوض ته نه پرېښودل کېږي؟

---

١ ـ رواه مسلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريم لوست

د صراط پل

کله چې د حشر په میدان کې له انسانانو سره حساب او کتاب وشي، ملائکې به د الله تعالی په امر سره د دوی د تېرېدلو لپاره د دوزخ په ملا باندې پل کېږدي او دوی به پرې تېرېږي.

د صراط تعریف

صراط د ژبې له مخې لویې لارې ته وایې او په اصطلاح کې: د هغه پل څخه عبارت دی چې د ټولو خلکو لپاره به د قیامت په ورځ پر جهنم باندې اېښودل کیږي. نیکان به پرې تیریږي او بدان به ورڅخه په جهنم کې لویږي.

کله چې له انسانانو سره د محشر په میدان کې محاسبه وشي، نو وروسته به الله ﷻ ملایکو ته امر وکړي چې د جهنم په ملا باندې پل کیږدئ. بندګانو ته به حکم وشي چې د پل څخه تیر شي، پر پل تیریدل د بنده په عمل پورې اړه لري،که د چا عمل ښه (نېک) وي هغه به ورڅخه په ډېره اسانی تیریږي او که د چا عمل بد وي هغه به ورڅه په ډېره سختی تیریږي او یا به په جهنم کې لویږي.

د صراط د پل د اثبات دلیل

د صراط پل او وربانديې تیریدل په قرآنکریم، نبوی احادیثو او د امت په اجماع سره ثابت دي.

أ- **قرآن کریم:** الله ﷻ فرمایلي دي: ﴿وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا﴾ [مریم: ۷۱] **ژباړه:** نشته هیڅوك له تاسې څخه مګر دا چې جهنم ته به واردیږي.

ځینو مفسرینو د ورود ترجمه په عبور کړې او ویلي یې دي چې ټول خلک به یو ځل د قیامت په ورځ د صراط په پل تېرېږي.

ب- **حدیث شریف:** په ګڼو احادیثو کې د صراط د پل یادونه شوې ده، لکه چې پیغمبرﷺ فرمایې: ﴿وَيُضْرَبُ جِسْرُ جَهَنَّمَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَكُونُ أَوَّلَ مَنْ يُجِيزُ وَدُعَاءُ الرُّسُلِ يَوْمَئِذٍ اللَّهُمَّ سَلِّمْ سَلِّمْ﴾(۱)

۱_ صحیح البخاري ت – (۱٦ / ٤۱۹). صحیح مسلم – (۱ / ۱۱۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او بیا به پر جهنم پل وتړل شي. پیغمبرﷺ وفرمایل: نو زه به اول هغه څوك یم چې په پل به تیر شم او ټول پیغمبران بـه پـه دغـه وخـت کـې دا دعـاء لـولي: ای الله سـلامتي غواړو، ای الله سلامتي غواړو.

ج ـ د اهل سنت او جماعت ټولو علماوو په دې اجماع کړې چې د صراط پل حق دی.

د صراط د پل صفت

په قران کریم کې د صراط د پل ذکر په اجمالي توګـه شـوی دی خـو پـه احـادیثوکې د صراط د پل په اړه پوره او کره معلومات ذکر شوي دي.

لنډیز یې دا دی چې هېڅوك هم په پله باندې د هغه د پلن والي او پوخوالي لـه کبلـه نـه شي تېرېدای، بلکه څوك چې وربانديې تېرېږي هغه به د خپل نېک عمـل او د الله تعـالی دتوفیق له امله وربانديې تېرېږي.

د صراط په پل د تیریدونکوحال

د صراط په پل تیریدونکي انسانان به د خپلو ښو او بدو عملونو په اعتبار سره په یو شان نه وي. څوك به پرې ډېر تیز د برېښنا په شان تیریـږي. څـوك بـه پـرې دتیـز بـاد پـه شـان تیریږي. څوك به د ښه ځغلنده آس په شان پرې تیریږي. څوك به پرې په منډه تیریږي. څوك به پرې لږ تیز تیریږي. څوك به د عادي حالت په شان پرې تیریږي. خو ځینې نور بد عمله انسانان به د صراط په پله په چنګکونو کې نښلي او سر کښته به یې په جهنم کې راغورځوي.

د صراط په پل ایمان درلودل

موږ په دې کلك ایمان لرو چـې د قیامـت پـه ورځ بـه اللهﷻ د دوزخ پـه مـنځ بانـدې د صراط پل ږدي او انسانان به پرې تیریږي او دا یوحقیقي پل دی چې اللهﷻ تـه یـې پـوره کیفیت معلوم دی.

پوښتنې:

۱. د صراط لغوي او اصطلاحي معنا ذکر کړئ.
۲. په قیامت کې به تر ټولو لومړی څوك د صراط پر پل تیریږي؟
۳. د صراط پل به په کوم ځای کې ایښودل کیږي؟
٤. د صراط پل به حقیقي وي اوکه مجازي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورم لوست

جنت

لکه چې ومو لوستل الله ﷻ به انسانان ژوندي را پاڅوي اوهر يو انسان ته به خپلـه عملنامـه په لاس کې ورکړل شي. عملونه به يې وتلل شي. د چا د عملونو تله چې درنده شوه هغه به سرلوړی جنت ته ځي.

د جنت تعريف

جنت په عربی ژبه کې هغه پراخه باغ ته ویـل کـیـږي چـې ځمکـه يـې پـه ډول ډول ونـو پوښل شوې وي. په شرع کې د هغه کور څخه عبارت دی چې الله ﷻ د مؤمنانو لپاره تيار کړی، په ډول ډول نعمتونو ښکلی شوی دی او د تل لپاره به هلته اوسيږي.

د تعريف شرح

د جنت لفظ په عربي ژبه کې په مختلفو معناګانو استعمال شوی دی، لکه هغه ځيز چې لـه سترګو څخه پټ وي. هغه باغ او باغچه چې په کې رنګا رنګ بوټي او ميوه لرونکي ونـې وي او په سيورو يې د ځمکې مخ پوښلی وي، خو د عقايدو په علم کې جنت پـه آخـرت کې له هغه کور څخه عبارت دی چې ډول ډول نعمتونـه بـه پـه کـې وي او الله ﷻ د هغـو خلکو لپاره تيار کړی دی چې په الله ﷻ او د هغه په ملايکو، رسولانو، کتابونو او د آخرت په ورځ کلك ايمان لري، په دنيا کې يې خپله خپلې نفسې غوښتنې نه دي منلـې او د الله او د هغه د پيغمبر په لارښوونه ژوند تېروي. جنـت ډيـر نومونـه لـري، لکـه د سـلامتيا کـور، د دايمي استوګنې ځای، د ورتللو ځای، فردوس، د نعمتونو کور او داسې نور.

د جنت د اثبات دلايل

قرآن کريم

الله ﷻ د جنت د پيدايښت په اړه فرمايلي دي: ﴿أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾ [آل عمران: ۱۳۳]

ژباړه: (هغه جنت) چې تيارکړای شوی دی د پرهيزګارانو لپاره.

په بل آيت کې الله تعـالی فرمـايي: ﴿سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ [الحديد: ۲۱] **ژباړه:** د خپل څښتن له لوري بـښنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته (هڅه وکړئ)یو له بل څخه مخکې شئ او دهغه جنت خوا تـه چـې، د هغـه پراختيـا د ځمکې او آسمانونو په څير ده او دهغه چا لپاره تيار کړای شوی دی چـې پـه الله ﷻ او د هغه پر پيغمبرانو يې ايمان راوړی وي.

حديث

په بې شميره احاديثو سره د جنت وجود ثابت دی.

نبي کريمﷺ په يو حديث شريف کې فرمايلي دي: عَنْ أَبِى هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِىِّﷺ قَالَ «قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَعْدَدْتُ لِعِبَادِىَ الصَّالِحِينَ مَا لاَ عَيْنٌ رَأَتْ وَلاَ أُذُنٌ سَمِعَتْ وَلاَ خَطَرَ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ».[١]

ژباړه: ابوهريره رضي الله عنه له رسول اللهﷺ څخه روايت کوي چې اللهﷻ فرمايلي دي: مـا د خپلـو نيکو بنده ګانو لپاره داسې نعمتونه تيارکړی دي چـې نـه سترګو ليـدلي، نـه يـې غوږونـو صفت اوريدلی، نه يې کوم انسان په زړه کې تصورکړی دی.

له پورتنيوحديثونو څخه په ډاګه معلوميږي چې جنت اوس هم موجود دي.

جنتيان

جنت د پرهيزګارانو، نيک عملو، ريښتينو، دالله تعالی او د هغـه د رسـول د تابعـدارانو، پـه ايمان د استقامت د خاوندانو، اللهﷻ ته د نيژدې کسانو او د هغو خلکو ځـای دی، چـې د الله تعالی حکمونو ته غاړه ږدي، او له نواهيو څخه يې ځان ساتي.

جنت ته د جنتيانو تلل

جنتيان به جنت ته خوشحاله او سپاره ډلې ډلـې روان وي.اللهﷻ فرمـايلي دي: ﴿يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا﴾ [مريم: ٨٥] **ژباړه:** او ياده کـړه [ای محمـده] هغـه ورځ چـې را جمع به کړو موږ پرهيزګاران د اللهﷻ حضور ته په داسې حال کې چې ډلې ډلې بـه (پـه سپرليو سپاره) وي.

حضرت علي رضي الله عنه فرمايي: چې دوی به پياده نه بوتلل کيږي، بلکې دوې به په داسې سپرليو سپاره وي چې مخلوقاتو به هغه سپرلی نه وي ليدلي.[٢]

---

١ – صحيح مسلم

٢ـ تفسير الطبري – (١٨ / ٢٥٤)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جنت ایمان لرل

پدې باندې عقیده درلودل لازم دي چې جنت دنورو مخلوقاتو څخه مخکې الله ﷻ پیداکړی دی، او اوس هم موجود دی، تل به وي، او هیڅ فنا نه لري.[1]

پوښتنې:

۱. جنت تعریف کړئ.
۲. د جنت د اثبات دلائل بیان کړئ.
۳. جنت د کومو خلکو ځای دی؟
٤. جنت ته به جنتیان څرنګه بېول کیږي؟
٥. په جنت باندې د ایمان حکم بیان کړئ.

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د جنت د توصیف او هغو عملونو چې جنت ته د تللو لامل ګرځي یوه مقاله ولیکي.

۱ــ الفقه الأکبر – (۱ / ٦٣)، العقیدة الطحاویه – (۱ / ٥۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم لوست

جهنم (دوزخ)

کله چې الله ﷻ ټول انسانان له قبرونوڅخه را پاڅوي، هر انسان ته خپله عملنامه ورکړل شي او د مسلمانانو عملونه وتلل شي، نو نه منونکي او بد عمله خلك به دوزخ ته ځي.

د جهنم تعریف: جهنم دکندې معنا لري او په شرع کې جهنم د هغه اور نوم دی چې الله ﷻ دکافرانو اوګناهکارو مسلمانانو د عذابولو لپاره پیدا کړی دی.[1]

د تعریف شرح

جهنم له هغه اور څخه عبارت دی چې الله تعالی دکافرانو، مشرکانو، دپیغمبرﷺ د رسالت دمنکرینو، او د ګناهکارانو مؤمنانو لپاره پیداکړی دی. جهنم دکافرانو لپاره ابدي ځای دی، او ګناهکار مؤمنان به په کې د خپلو ګناهونو او جرمونو په اندازه پراته وي او بیا به ورڅخه راویستل کیږي. جهنم ډیر نومونه لري لکه: لظی، حطمه، سعیر، سقر، جحیم، هاویه او هم زیاتې طبقې او درجې لري چې یوه له بلې څخه سخته او هلاکوونکې دي.

د دوزخ د اثبات دلایل

الله تعالی په قرآن کریم کې د دوزخ په اړه فرمایلي دي: ﴿فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ [البقرة: ٢٤]

ژباړه: له هغه اور څخه وویریږئ چې د هغه خس(دسون توکي) به انسانان اوکاڼي وي چې د حق د منکرانو لپاره تیارکړای شوی دی.

په بل آیت کې الله تعالی فرمايي﴿وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴾ [آل عمران: ١٣١]

ژباړه: (ځانونه له هغه اور څخه وساتئ چې د کافرانو لپاره تیار شوی دی)

همدا راز په بې شمیره احادیثو کې د دوزخ یادونه شوې او ټول امت یې په شتون اجماع کړې.

١ـ مفردات الفاظ القرآن للراغيب الاصفهاني (١ / ٢٠١)، القاموس الفقهي - (١ / ٧٢)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهنمیان (دوزخیان)

جهنم د کافرانو، منافقانو، مجرمانو، سرکښانو، ظالمانو، ګمراهانو، د آخرت په مقابل کې د دنیا خوښوونکو، بد عملو او د هغه چا ځای دی چې د الله ﷻ او د هغه له رسول سره دښمني لري اویا یې له اوامرو څخه سرغړونه کوي او دحق لارې ته نه راګرځي.

جهنم ته د دوزخیانو وړل

ځینې خلک به جهنم ته پرمخې په مخونو باندې وړل کیږي. له رسول الله ﷺ څخه یوه صحابي پوښتنه وکړه چې څرنګه به دوی په مخونو وړل کیږي؟ پیغمبر ﷺ ورته وفرمایل: هغه ذات چې دوی په پښو ښولای شي په دې هم قادر دی چې په مخونو یې یوسي.[1]

جهنمیان به د څارویو په شان رمې رمې شړل کیږي او له هر لورې څخه به ملایکې ورباندې آوازونه کوي. الله ﷻ فرمایي: ﴿وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى جَهَنَّمَ زُمَرًا﴾ [الزمـر: ٧١]

ژباړه: او هغه کسان چې کافر شوي وو ډله ډله به د دوزخ خواته وړل کیږي.

په بل آیت کې الله تعالی فرمایي: ﴿يَوْمَ يُدَعُّونَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا﴾ [الطور: ١٣] **ژباړه:** په کومه ورځ چې دوی به په ټیلو ټیلو د جهنم د اور خواته بوتلل شي.

او مخکې له دې چې جهنم ته داخل شي د جهنم داسې آواز به واوري چې د دوی د غوږونو پردې به څیرې کړي، اوزړونه به یې په سخته ویره او هیبت کې پریوزي. الله ﷻ فرمایي: ﴿إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا﴾ [الفرقان: ١٢] **ژباړه:** هغه اور چې کله له لیرې نه دوی ووینې نو دوی به د هغه د غضب او تاو آوازونه واوري.

او هم به ډیر زیات تږي وي. الله ﷻ فرمایي: ﴿وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وِرْدًا﴾ [مریم: ٨٦]

ژباړه: او مجرمان به د تږو څارویو په شان د دوزخ لورې ته وشړو.

همدارنګه کله چې دوزخیان جهنم ته بووول کیږي دوی به ړانده شي هیڅ به نهویني، هم به ګونګیان شي ژبې به یې نه چلیږي، او هم به کاڼه شي هیڅ به نه اوري. الله تعالی فرمایلي دي: ﴿وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّا﴾ [الإسراء: ٩٧]

ژباړه: دغه خلک به موږ د قیامت په ورځ پر مخې راکاږو، په داسې حال کې چې ړانده، ګونګیان او کاڼه به وي.

---

[1]_تفسیر الطبري ١٩\٢٦٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوكله چې جهنم ته ورل كيږي ډير د ذلت او خوارۍ په حالت كې بـه ورل كـيږي. الله تعالى فرمـايي: ﴿قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَى جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ﴾ [آل عمـــران: ۱۲]
ژباړه: (اى محمده!) كومو خلكو چې ستا د دعوت له منلو نه انكار كړى دى، هغوى تـه ووايه هغه وخت نږدې دى چې تاسې به مغلوب شئ د دوزخ لورې ته به پـه منـډو منـډو وروستل شـئ او دوزخ ډيـر بـد استوګنځى دى. او بـل ځـاى الله ﷻ فرمـايي: ﴿فَوَرَبِّـــكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا﴾[مريم: ٦٨] **ژباړه:** ستا په رب قسم چې موږ به هرو مرو دوى ټول او له دوى سره شيطانان هم تړلي راولو بيا به يې د دوزخ چـار چاپير سر ښكته په ګونډو را حاضر كړو.

او دا د ذلت ډير بد حالت دى چې الله ﷻ تصوير كړى دى.

كله چې دوى د جهنم خواته وروستل شي او د اور ويروونكى حالت ووينې نو ډير زيات به پښيمانه شي او د دې ارمان به وكړي چې كاشكې يوځل بيا دنيا ته بوول شوي واى تـر څو ايمان مو راوړى واى، خو له اور څخه به خلاصون نه مومي. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَلَوْ تَرَى إِذْ وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾. [الأنعام: ۲۷]
ژباړه: كاشكې تا د هغه وخت حالت ليدلى واى چې دوى د دوزخ په غاړه ودرول شـي، په دې وخت كې به دوى ووايي: كاشكې موږ دنيا ته يوځل بيا ليږل شوي واى نو د خپل رب نښانې به مو دروغ نه ګڼلې او ايمان به مو راوړى وو.

په جهنم (دوزخ) د ايمان حكم

د دوزخ په شتون عقيده درلودل فرض دي او منكر يې د اسلام له دايرې څخه بهر ګڼل كيږي.([1])

پوښتنې:

١. جهنم تعريف كړئ.
٢. د دوزخ د اثبات دلايل بيان كړئ.
٣. دوزخ د كومو خلكو ځاى دى.
٤. كوم عملونه دوزخ ته د داخليدو لامل كيږي؟
٥. دوزخيان به څرنګه دوزخ ته بيول كيږي؟
٦. په دوزخ باندې د ايمان حكم بيان كړئ.

١ـ الفقه الأكبر – (١ / ٦٣)، العقيدة الطحاويه – (١ / ٥١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم لوست

د ایمان نواقض (۱)

اکبر شرک

شرک د انسان د هلاکت لامل او تر ټولو لوی ظلم دی. شرک هغه گناه ده چې الله تعالی یې نه بښي.

د شرک تعریف

شرک په لغت کې حصې او برخې ته ویل کیږي چې په گډون، سیالي او شراکت باندې یې هم اطلاق شوی دی او په اصطلاح کې له الله تعالی سره په ذات، صفاتو، تصرفاتو او عبادت کې شریک پیدا کولو ته شرک ویل کیږي.

۱. **په ذات کې شرک:** لکه څوک چې دوه خدایان ومني.
۲. **په صفاتو کې شرک:** لکه څوک چې د الله تعالی د صفاتو په څېر نورو مخلوقاتو ته صفات ثابت وگڼي، له اسبابو پرته څوک په غیبو عالم وگڼي، د هغه تعالی په ډول بل څوک قادر او سمیع وگڼي او یا په صفاتو کې تمثیل یا تکییف وکړي.
۳. **په تصرفاتو کې شرک:** دې ته وایي چې له الله تعالی پرته له اسبابو پورته متصرف د کار جوړوونکی او د حاجت پوره کوونکی یا مشکل کشا بل څوک وگڼل شي.
٤. په عبادت کې شرک دې ته وایي چې له الله تعالی پرته بل چا ته د بندگۍ سر ټیټ کړای شي، د الله تعالی په مقابل کې یې طاعت، ستاینه، یاتعظیم په دې بنیاد وشي چې په غیبي قدرت سره دگټې اوزیان واکمن دی.

د شرک ډولونه

شرک په دوه ډوله دی: ستر شرک (الشرک الاکبر) او کوچنی شرک(الشرک الاصغر).

ستر شرک چې له الله تعالی سره څوک سیال ونیول شي، داسې عبادت یې وشي لکه د الله تعالی، دا ډول شرک انسان له اسلام څخه باسي، ټول عملونه یې له منځه وړي او که په دې شرک مبتلا شخص له توبې پرته ومري نو د تل لپاره به په دوزخ کې وي.

د قرآن کریم د هدایاتو له استقراء څخه معلومیږي چې ستر شرک په څلور ډوله دی: په دعاء او بلنه کې شرک، په نیت او قصد کې شرک، په طاعت کې شرک او په محبت کې شرک، چې په لاندې توگه بیانیږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ د دعاء او بلنې شرک: دا څکه چې دعاء د عبادت له مهمو ډولونو څخه ده. رسول اللهﷺ فرمايلي: (الدعاء هو العبادة)[1]، الله تعالی فرمايي: ﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾ [غافر: ٦٠] **ژباړه:** او ستاسو څښتن وايي ما رابلئ بلنه مو قبلوم. يقينا هغه کسان چې زما له عبادت څخه په لويي مخ اړوي، ژر به جهنم ته د ذلت په حال کې ننوزي.

څرنګه چې دعاء عبادت دی، له الله تعالی بل چا ته يې اړول شرک ګڼل کيږي. الله تعالی فرمايي: ﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾ (المؤمنون: ١١٧) **ژباړه:** او څوک چې له الله تعالی سره بل خدای رابلي سره له دې چې هيڅ دليل (په دې کارکې) نه لري، نو دده حساب يوازې د ده له څښتن سره دی، بې شکه کافران برى نه مومي.

همداراز فرمايي: ﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾ (العنکبوت: ٦٥) **ژباړه:** کله چې دغه خلک په بېړی کښې سپريږي نو د الله نه په خالص اعتقاد سره دعا غواړي، بيا کله چې الله دوی وژغوري (وچې ته يې راولي) نو ناڅاپه دوی بيا په شرک کولو لاس پورې کړي.

له دې څخه په ډاګه څرګنديږي چې له الله تعالی پرته د بل چا رابلل او له اسبابو پورته له بل چا څخه مرسته غوښتل شرک دی.

۲ـ د نيت او قصد شرک: دا شرک دې ته وايي چې خاوند يې په خپلو ديني اعمالو سره يوازې دنيوي مقاصدو ته ځان رسول وغواړي او په کلي توګه يې موخه د ځان ښودنه او رياء وي، د منافقانو په دود د الله رضا بيخي ونه غواړي. داسې شخص هم په ستر شرک کې غورځېدلی.

الله تعالی فرمايي: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ۝أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [الهود: ۱۵، ۱۶] **ژباړه:** کوم خلک چې (يوازې) د همدې دنيا د ژوند او د هغې د ښکلاو غوښتونکي وي، د هغو د کړو وړو ټوله ميوه موږ همدلته ورکوو او په دې کې له هغو سره هيڅ کمي نه کيږي، خو په آخرت کې د دغه راز خلکو لپاره له اوره پرته نور څه

---

۱ - رواه احمد والترمذی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته (هلته به معلومه شي) څه چې هغوی په دنيا کې کړيدي هغه ټول خاورې ايرې شول او اوس د هغو ټول کړه وړه محض باطل دي.

۳ـ د طاعت شرك: دا دې ته وايي چې يو څوك د حرامو او حلالو په هکله د الله تعالی د دين په خلاف د مخلوق ومني او په زړه کې دا وانګېري چې مخلوق د حلالو د تحريم او يا د حرامو د تحليل واک لري.

الله تعالی د نصاراوو په هکله فرمايي: ﴿اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (التوبة: ۳۱).

ژباړه: دوی خپل عالمان او روحانيون له الله پرته خپل اربابان نيولي دي او همدغه راز مسيح ابن مريم هم. په داسې حال کې چې دوی ته له يو معبود نه پرته د بل هيڅ د بندګۍ کولو حکم نه وو ورکړی شوی، هغه ذات چې له هغه پرته بل هيڅوك د عبادت وړ نشته، پاك دی له هغو مشرکانه خبرو څخه چې دوی يې کوي.

۴ـ د محبت شرك: دا دې ته وايي چې يو څوك له الله تعالی پرته بل چا سره داسې مينه ولري چې د هغه د لوی ګڼلو له کبله د عبوديت او عاجزۍ سر ورته ښکته کړي، سره له دې چې د اجلال او تعظيم لپاره يوازې الله تعالی ته په مينه د عاجزۍ سر ښکته کېږي او عبادت يې کېږي.

الله تعالی فرمايي: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ﴾ (البقرة: ۱٦٥). **ژباړه:** ځينې خلك داسې دي چې له الله نه پرته نور د هغه سيالان ګرځوي او پر هغو داسې مين دي لکه چې څنګه له الله سره مينه لرل ښايي. په داسې حال کې چې ايمان لرونکو ته تر هر چا زيات الله ګران وي.

د اکبر شرك حکم:

د دې ډول شرك خاوند مشرك بلل کېږي، د ابد لپاره به په دوزخ کې وي، هېڅکله له دوزخ څخه نه ايستل کېږي او د هيڅ شفاعت کوونکي شفاعت د ده په حق کې نه قبلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې:

۱. شرک تعریف کړئ.
۲. شرک په څو ډوله دی؟
۳. اکبر شرک په څو ډوله دی؟
٤. آیا مشرک ته الله تعالی ببښنه کوي؟
٥. په نیت او قصد کې شرک څه ته وایي؟
٦. د دعاء او بلنې شرک څه شی دی؟
٧. د اکبر شرک حکم بیان کړئ.

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د اکبر شرک په اړه یوه مفصله مقاله ولیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم لوست

اصغر شرک

د اکبر شرک ډولونه او حکم مو په مخکې لوست کې ولوست. په دې لوست کې د اصغر شرک تعریف او ډولونه لولو.

د اصغر شرک تعریف

اصغر شرک هغه ګناه ده چې الله تعالی په قرآن کریم او یا نبي کریمﷺ په خپلو مبارکو احادیثو کې د زجر او تهدید له امله د شرک په نامه سره یاد کړي دي، خو هغه شرک نه دی چې له اسلام څخه د وتلو لامل وګرځي او یوازې هغو ګناهونو ته د شرک نسبت کولای شو چې شارع په شرک سره نومولي وي، چې په دوه ډوله دی:

١. **ښکاره شرک:** دا شرک په الفاظو او افعالو کې منځ ته راځي.

أ. **الفاظ:** لکه، له الله تعالی پرته په بل شي سوګند (قسم) خوړل، ابن عمر رضي الله تعالی عنهما فرمایلي دي چې له الله تعالی پرته په بل شي سوګند مه کوئ، ځکه ما له رسول اللَّه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه اوریدلي چې فرمایل یې: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ وَأَشْرَكَ»[1] **ژباړه:** هغه څوک چې له الله تعالی پرته په بل شي قسم وخوري یقیناً کافر او مشرک شو.

ب. **افعال:** لکه د ځینو ناروغیو د درملنې لپاره له هغو شیانو څخه ګټه اخیستل چې الله تعالی هغه د دفعه کولو اسباب نه وي معرفي کړي. لکه څرنګه چې نبي کریمﷺ فرمایلي دي: «مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ»[2] **ژباړه:** هر څوک چې (پخپله یا د ماشومانو او یا د حیوان په غاړه کې) یو څه شی ځوړند کړي، یقیناً چې ده د شرک کار تر سره کړ.[3]

٢. **خفي شرک:** په نیتونو او ارادو کې شرک ته خفي شرک ویل کیږي، لکه: ریاء. ریاء دې ته ویل کیږي چې یو څوک نیک کار د دې لپاره تر سره کړي چې خلک یې

---

١ – مسند أحمد – (١٠ / ٢٤٩)

٢ – مسند أحمد – (٢٨ / ٦٣٧)

٣ – هغه شیان چې د جاهلیت په وخت کې مروج وو او مشرکانو به د خپلو ماشومانو یاحیواناتو په غاړه کې د دې لپاره ځوړندول چې نظر نه شي. د هغو ټولو شیانو ځوړندول حرام دي، لکه: کونجکې، مرۍ، بندونه، ګوجر او داسې نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووينې او بيا ووايي چې فلانى ډېر ښه سړى دى او د ده مدحه وكړي. الله تعالى په دې اړه فرمايلي دي: ﴿فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾ [الكهف: ١١٠] **ژباړه:** نو څوك چې له خپل پروردګار سره د يو ځاى كېدو په هيله وي هغه ته په كار دي چې ښه عمل وكړي او په بنده ګۍ كې له خپل رب سره بل څوك شريک نه كړي.

نبي كريمﷺ فرمايلي دي: «إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكُ الأَصْغَرُ» ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ ، وَمَا الشِّرْكُ الأَصْغَرُ؟ قَالَ: «الرِّيَاءُ»[1] **ژباړه:** يقيناً چې زه په تاسو باندې له ټولو شيانو څخه زيات له اصغر شرك څخه وېرېږم. صحابه وو پوښتنه وكړه، اې د الله رسوله! اصغر شرك څه شى دى؟ رسول اللهﷺ وفرمايل: رياء.

د اصغر شرك حكم

اصغر شرك له اسلام څخه د وتلو لامل نه دى، خو د اكبر شرك لپاره وسيله ده او خاوند ته يې د مشرك نسبت نه كېږي.

فعاليت: زده كوونكي دې د اكبر شرك او اصغر شرك د حكمونو په اړه يو له بل سره مباحثه وكړي.

پوښتنې:

١. اصغر شرك تعريف كړئ.
٢. د اصغر شرك څو مثالونه بيان كړئ؟
٣. اصغر شرك په څو ډوله دى؟
٤. ښكاره شرك په څو ډوله دى؟
٥. د اصغر شرك حكم بيان كړئ.

١ – المعجم الكبير للطبراني – (٤ / ٣٣٨)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم لوست

د ایمان نواقض(۲)

ستر کفر

لکه څرنګه چې شرک سخت ناوړه عمل، له توحید سره منافي او د توحید له نواقضو څخه دی، همدارنګه کفر هم له ایمان سره منافي او د ایمان له نواقضو څخه دی.

د کفر تعریف

کفر په لغت کې پټولو ته وایي او د عقایدو د علم په اصطلاح کې د ایمان ضد ګڼل کیږي، یعنې په الله تعالی او د هغه په رسول باندې ایمان نه لرل، یا د هغوی له لارښوونو څخه انکار کول او نه منل کفر دی. که دغه نه ایمان راوړل یې د دروغ ګڼلو له امله وي او یا یوازې په هغه کې د شک، تردید، حسد، کبر او یا ځینو نورو نفسي غوښتنو له امله وي، ټول کفر دی.

د تعریف شرح

د عقایدو د علم په اصطلاح کې په الله تعالی او په هغه شریعت چې د ده رسول راوړی دی، ایمان نه درلودل، یا پر ځینو هغو شیانو باندې چې ایمان راوړل پرې فرض دي، ایمان راوړل او له ځینو نورو څخه یې انکار کول، که یې دروغ وګڼي او یا شک پکې وکړي او یا د حسد، کبر او یا ځینو نورو نفسي غوښتنو له امله له الهي لارښوونو څخه مخ واړوي، ټول کفر ګڼل کیږي. ایمان داسې یو حقیقت دی چې تجزیه نه قبلوي. داسې نشي کېدای چې په ځینو یې ایمان راوړي او له ځینو نورو څخه یې منکر شي.

د کفر ډولونه

کفر په دوه ډوله دی:

۱. اکبر کفر (لوی کفر).
۲. اصغر کفر (کوچنی کفر).

لومړی: اکبر کفر: دا کفر د ایمان ضد دی.

اکبر (لوی) کفر په پنځه ډوله دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱. **د دروغ ګڼلو کفر:** د الله تعالی انبیاوو ته د دروغجنۍ نسبت کول کفر دی. هر څوک چې د الله تعالی انبیاء، په هغه څه کې چې د الله تعالی له لوري يې راوړي دي، دروغجن وګڼي هغه کافر شو، څکه الله تعالی فرمايلي دي: ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ﴾ (العنکبوت: ٦٨)
ژباړه: له هغه چا نه به غټ ظالم څوک وي چې پر الله باندې دروغ وتړي يا حق ته د دروغو نسبت وکړي چې کله هغه ته راوړل کيږي. آيا د دغسې کافرانو استوګنځی دوزخ نه دی؟

۲. **د انکار او ځان لوړ ګڼلو کفر:** دا په دې ډول چې د رسول په ريښتينوالی پوهيږي او په دې باندې يې يقين وي چې دغه رسول د الله تعالی له لوري په حقه سره راغلی دی، خو بيا هم د عناد او تکبر له امله د هغه اوامرو ته غاړه نه ږدي. الله تعالی فرمايلي دي: ﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ (**البقرة: ۳٤**) **ژباړه:** او کله چې موږ پرښتو ته امر وکړ چې د آدم په وړاندې سرونه په سجده ښکته کړئ، نو ټولو سرونه ښکته کړل، خو ابليس انکار وکړ هغه د خپلې لويي په غرور کې اخته او د کافرانو له ډلې څخه شو.

۳. **شک، ترديد او د رسول په صدق د يقين نه کولو کفر:** دې کفر ته د ظن او ګومان کفر هم ويل کيږي، څکه الله تعالی فرمايلي دي: ﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ۞ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ۞ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا ۞ لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا﴾ [الکهف: ۳٥ - ۳۸] **ژباړه:** بيا هغه خپل باغ ته ننوت او د خپل نفس په حق کې تيرى کوونکى شو، ويې ويل (زه دا نه ګنم چې دغه شتمني او باغ به يو وخت فنا شي او زما باور نشته چې د قيامت ساعت به راشي بيا هم که کله د خپل رب حضور ته زما ورګرځېدل شول، نو هرو مرو به له دې نه هم زيات شاندار ځای ومومم د هغه ګاونډي په خبرو اترو کې هغه ته وويل: آيا ته په هغه ذات کافر کيږې چې هغه ته له خاورې او بيا له نطفې څخه پيدا کړې او ته يې يو بشپړ سړی جوړ کړې؟ پاتې شوم زه، نو زما رب خو همغه الله دی او زه له خپل رب سره هيڅوک نه شريکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٤. **د اعراض او مخ اړولو کفر:** له دې څخه مراد دا دی چې له دين څخه مـخ واړوي، يعنې نه نبوي لارښوونې اوري، نـه پـه زړه کـه څـه التفـات ورتـه کـوي او نـه ځـان وربانديې پوهوي، څکه الله تعـالی فرمـايلي دي: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنْــذِرُوا مُعْرِضُــونَ﴾ (الأحقاف: ٣) **ژباړه:** خو دغه کافران له هغه حقيقت څخه مخ اړوونکي دي چې دوی ته د هغه اخطار ورکړ شوی دی.

٥. **د نفاق کفر:** له نفاق څخه دلته مراد نفاق په عقيده کې دی. په دې ډول چې په ظاهر کې خلکو ته ايمان ښکاره کوي او پـه بـاطن کـې بـې عقيـده د کفـر وي، ځکـه الله تعـالی فرمـايلي دي: ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَـا يَفْقَهُــونَ ﴾ (المنافقون: ٣) **ژباړه:** دا هر څه له دې امله دي چې دوی ايمان راوړ بيا کـافر شـول لـه دې امله د دوی پر زړونو مهر ولګول شو اوس دوی په هېڅ نه پوهېږي.

د نفاق ډولونه

نفاق په دوه ډوله دی

أ. **عقيدوي نفاق:** دې نفاق ته ستر کفر ويل کيږي او له اسلام څخه د وتلو لامل دی. دا نفاق په شپږ ډوله دی: د رسول تکذيب، يا د ځينـو هغـو شـيانو تکـذيب چـې رسـول راوړي وي، له رسول سره کينه کول، يا له هغو شـيانو سـره کينـه کـول چـې رسـول راوړي وي. د رسول د دين په ضعيفه کېدلو باندې خوښې ښکاره کول، يـا د رسـول له دين سره د مرستې بد ګڼل.

ب. **عملي نفاق:** دې نفاق ته اصغر کفر هم ويل کيږي. په دې باندې انسان د اسـلام لـه دين څخه نه وځي خو بيا هم لويه ګناه ده، چې ځينې يې نبي کريمﷺ په دې حديث کې ذکر کـړي دي: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَــصْلَةٌ مِــنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْ نِفَاقٍ حَتَّى يَدَعَهَا إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ»[1] **ژباړه:** څلور شيان دي چې که په چا کې دا ټول پيدا شول، نو سـوچه منافق شو او که په چا کې له دې څلورو شيانو څخه يو پيدا شـو، نـو پـه هغـه کـې د نفاق له عادتونو څخه يو عادت پيدا شو، تر څو چې پرې ايښی يې نه وي، کله چې

١ - متفق عليه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې کوي، نو دروغ وايي، کله چې تړون وکړي، بيا په هغې کې غدر کـوي، کلـه چې وعده وکړي، نو وفا نه وربانديې کوي او کله چې شخړه کوي، نو کنځل کوي.

فعاليت: زده کوونکي دې د اکبر کفر د ډولونو لپاره مثالونه بيان کړي.

د ستر کفر حکم

د دې کفر خاوند کافر بلل کيږي له اسلام څخه وتلی، د تل لپاره به په دوزخ کې وي او د قيامت په ورځ د هيڅ شفاعت کوونکي شفاعت د ده په حق کې نه قبليږي.

پوښتنې:

١. کفر تعريف کړئ.
٢. د کفر ډولونه کوم دي؟
٣. لوی کفر په څو ډوله دی؟
٤. نفاق په څو ډوله دی؟
٥. ايا عملي نفاق له اسلام څخه د وتلو لامل دی؟
٦. د ستر کفر حکم بيان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم لوست

اصغر کفر

په مخکني لوست کې مو د اکبر کفر په اړه معلومات تر لاسه کړل. په دې لوست کې به د اصغر کفر د تعریف، ډولونو او حکم په اړه معلومات تر لاسه کړو.

د اصغر کفر تعریف

دا هغه ګناهونه دي چې شارع د زجر او تهدید له امله ورته د کفر نسبت کړی دی، خو د اکبر کفر (لوی کفر) حد ته نه دي رسېدلي او له اصل ایمان سره ضد او منافي نه دي، خو ایمان ضعیفوي. که چېرې د دې ګناهونو خاوند توبه ونه باسي، نو د الله تعالی په مشیت کې دی. که خوښه يې شوه عذاب ورکوي، خو د ابد لپاره په دوزخ کې نه پاتې کېږي او که خوښه يې شوه عفوه ورته کوي.

د اصغر کفر ډولونه

د اصغر کفر (کوچني کفر) ډولونه ډېر زیات دي، خو په لنډ ډول ویلای شو: هره هغه ګناه چې په شرعي نصوصو کې ورته د کفر نسبت شوی وي او د اکبر کفر (لوی کفر) او اکبر شرک حد ته نه وي، رسېدلې اصغر کفر (کوچنی کفر) ورته ویل کېږي.

د اصغر کفر مثالونه

په یو حدیث شریف کې رسول الله ﷺ فرمايلي دي: «سِبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ وَقِتَالُهُ كُفْـرٌ»[1] **ژباړه:** مسلمان ته کنځل کول فسق او وژل يې کفر دی. همدارنګه په یو بل حدیث شریف کې، کله چې نبي کريم ﷺ په حجة الوداع کې خلکو ته نصیحت کولو، ويې فرمایل: «لاَ تَرْجِعُوا بَعْدِى كُفَّارًا يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ»[2] **ژباړه:** له ما څخه وروسته تاسو مه کافر کېږئ، چې ځيني له تاسو څخه د ځينو نورو غاړې وهي. په یو بل حدیث

---

۱ – صحیح مسلم – (۱ / ۵۷)

۲ – صحیح مسلم – (۱ / ۵۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف کې رسول الله ﷺ فرمایلي دي: «اثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ»[1] **ژباړه:** په خلکو کې دوه عادتونه شته چې هغه کفر دی، یو نسب ته طعن (نسب بدلول) او بل پر مړي باندې په چیغو ژړا کول.

د دې ډول کفر حکم

د دې ډول کفر خاوند ته نه د کافر نسبت کیږي او نه له اسلام څخه وځي، خو شارع یوازې د زجر او تهدید په اساس ورته د کفر نسبت کړی دی.

فعالیت:

زده کوونکي دې په خپلو منځونو کې د اصغر کفر د تعریف او ډولونو په اړه یو له بل سره مباحثه وکړي.

پوښتنې:

۱. اصغر کفر تعریف کړئ.
۲. د اصغر کفر څو مثالونه ذکر کړئ.
۳. د اصغر کفر حکم بیان کړئ.

---

۱ - صحیح مسلم - (۱ / ۵۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم لوست

بدعت

شیطان د انسان د ګمراهۍ هڅه کوي، فاسقان په بې دینۍ بې لارې کوي او دینداران په دین کې افراط او د دین له پولو څخه تېریدو ته هڅوي، په دې توګه چې په دین کې نوې لارې چارې راپیدا کړي. په دین ناپوهه خلك بیا هغه د دین برخه ګڼي او د الله تعالی د اطاعت په موخه د الله تعالی په معصیت کې ډوب وي. که چېرې بیا دغه بدعت په عقیده کې را منځته شي نو د ایمان له نواقضو څخه ګڼل کېږي او د انسان ایمان له منځه وړي.

په دې لوست کې به بدعت وپېژنئ او د هغه د نارواتوب دلایل به له قرآن او سنتو څخه زده کړئ.

د بدعت تعریف

بدعت د ژبې له مخې نوي ایجادولو ته وایي او همداراز نوي پیدا کړی شوي څیز ته هم ویل کیږي.

په شرعي اصطلاح کې په دین کې نوې چارې ایجادول چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې اړتیا ورته وه او څه مانع هم شتون نه درلوده، خو له دې سره سره شریعت امر نه وي ورباندې کړی. د داسې چارو ایجادولو ته بدعت ویل کیږي.

د تعریف شرح

په تعریف کې درې مطلبونه بیان شوي دي:

۱. بدعت په دین کې نوې چارې ایجادول دي، چې قرآن او سنت د هغو غوښتنه نه وي کړې. نو بدعت په دین کې رامنځته کیږي، په دنیوي چارو کې بدعت نه وي.

د دیني او دنیوي چارو تر منځ (په دې ځای کې) توپیر په دې سره کېږي، چې دیني چارې د اجر د طلب لپاره وي او دنیوي چارې خپل خپل اهداف لري.

۲. دې نویو چارو ته لکه چې اوس اړتیا ده، هغو ته به د رسول الله ﷺ په زمانه کې هم اړتیا وه او همدومره اړتیا بس ده چې دا نوی عمل یو دیني کار وګڼل شي، ځکه دیني کار باید پلی شوی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله ﷺ دین پوره را رسولی او ټول یې په عمل کې پلی کړی دی، خو هغه چارې چې د دین خدمت پرې کیږي، د رسول الله ﷺ په زمانه کې اړتیا ورته نه وه او اوس یې ګټه ښکاره ده. د داسې چارو ایجادول بدعت نه دي، لکه د صرف او نحو د علومو زده کول، ځکه د هغه مبارک په زمانه کې مسلمانان په قرآن او سنتو د صرف او نحو له کارولو پرته ښه پوهېدل، او اوس په عربو او عجمو کې هغه پخوانۍ سلیقه پاتې نه ده، نو د قرآن او سنتو د پوهې لپاره د ژبې د علومو زده کړه اړینه ده.

همداراز د مدرسو او پوهنتونونو جوړول او د دین د پیاوړتیا او پایښت لپاره پراخه دولتي تشکیلات رامینځ ته کول، منظم قوانین جوړول او محاکم ایجادول دا ټول بدعت نه دي، ځکه دا د اوسنۍ زمانې اړتیا ده چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې په دومره پراخه کچه ورته اړتیا نه وه.

۳. د رسول الله ﷺ په زمانه کې به د دې نویو چارو د کارولو په مخ کې خنډ نه وو او که په هغه زمانه کې یې په مخ کې خنډ وو، کارول یې ممکن نه وو، نو بیا یې د ګټې او اغیز د شتون په صورت کې کارول بدعت نه ګڼل کیږي، خو په دې شرط چې د دین له کوم بل اصل او حکم سره په ټکر کې نه وي. لکه له نوې ټکنالوژۍ څخه د دین په ساتلو او خپرولو کې کار اخیستل، په جهاد کې د نویو وسلو کارول او په دعوت کې له راډیو، تلویزیون، انټرنټ او د مطبعو له مشینونو څخه کار اخیستل. د دې ټولو څیزونو کارول د رسول الله ﷺ په زمانه کې د هغوی دنشتوالي له کبله ممکن نه وو.

فعالیت

۱. زده کوونکي دې د دیني او دنیوي چارو لپاره په خپل وار مثالونه بیان کړي او په دین کې د نویو لارو د جوړولو ریښتینې یا فرضي بېلګې دې وښیي.

۲. د دین ټینګول، امنیت راوستل، د ښوونې او روزنې، روغتیا او عدالت په ډګرونو کې هڅې عادتونه دي، که عبادتونه؟ د دین د اقامت لپاره دولتي تشکیلات ولې بدعت نه ګڼل کیږي، سره له دې چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې په دې پراخه کچه تشکیلات او ادارې نه وې؟ په دې هکله بحث وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عقيده کې بدعت

علماوو په دې اتفاق کړی چې په عقيده کې بدعت حرام دی ځينې عقيدوي بدعتونه آن کفر ته رسېږي، چې د دين له ښکاره حکم څخه پکې انکار راشي او ټولو ديني علماوو هغه صريح کفر ګڼلی وي. لکه د مشرکانو دا قول چې قرآن حکايت ورڅخه کوي: ﴿وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا﴾ [الأنعام:۱۳۹] او دوی وايي: څه چې د دې څارويو په ګېډه کې دي، يوازې زموږ د نارينه وو لپاره دي او زمونږ پر ښځو حرام کړی شوي دي.

د بدعت د نارواتوب دليلونه

ډېر نقلي او عقلي دليلونه د بدعت په ناواتوب دلالت کوي چې مونږ يې دلته له قرآن او سنتو څخه په ځينو مهمو او صريح دلايلو بسنه کوو.

قرآن کريم: الله تعالی فرمايي: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ [المائدة: ۳] **ژباړه:** نن ورځ مې ستاسو لپاره ستاسو دين کامل کړ، خپل نعمت مې پوره درکړ، او اسلام مې د دين په توګه درته غوره کړ.

څوک چې نوې چارې په دين کې پيدا کوي او هغه له دين څخه ګڼي، دی د رسول الله په لاس دين پوره نه ګڼي. د ده عمل دا معنا لري چې د دين ځينې برخې هغه مبارک نه دي پوره کړې او هغه يې دپوره کيدو لپاره دې مبتدع ته پرې ايښې دي. نو دی د دې آيت په مدلول يا نه پوهيږي او يا ورڅخه انکار کوي، ځکه الله تعالی دين پوره ګڼلی او دی په هغه کې نورې چارې را پيدا کوي.

حديث: رسول الله ﷺ فرمايلي: «أُوصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ لِوُلَاةِ الْأَمْرِ ، وَإِنْ كَانَ عَبْدًا حَبَشِيًّا ، فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ بَعْدِي فَسَيَرَى اخْتِلَافًا كَثِيرًا ، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ ، تَمَسَّكُوا بِهَا ، وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحْدَثَاتِ الْأُمُورِ. فَإِنَّ كُلَّ مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٌ ، وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ»[1] **ژباړه:** زه تاسو ته له الله تعالی څخه په تقوی او وېره او د چارواکو خبرو ته په غوږ نيولو او درناوی وصيت کوم، که څه هم هغه يو حبشي غلام وي څوک چې په تاسو کې ژوندی پاتې شي هرو مرو به زيات اختلاف ويني، نو په تاسو زما د سنتو او زما

۱– رواه احمد و أبوداود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راشـدو خلفـاوو (لارښـودل شـويو ځـای ناسـتو) د لارو پيـروي لازمـه ده دا طريقـې کلکـې ونيـسئ او پـه غاښـونو يې کلکـې کـړئ، لـه نويـو کـارونو څخـه ځـان وسـاتئ، ځکه هره نوې چاره بدعت ده او هر بدعت لار ورکي ده.

په يو بل حديث کې عايشې رضي الله تعالی عنها له رسول اللهﷺ څخه روايت کړي چې هغه مبارك وفرمايل: «مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»[1] چا چې زموږ پـه دې کار (دين) کې نوی څه راپيدا کړل، نو هغه رد دي.

پوښتنې:

١. بدعت تعريف کړئ.
٢. د بدعت له تعريف څخه څو مطلبونه په ډاګه کيږي؟
٣. په عقيده کې بدعت څه ته وايي؟
٤. د قرآن او سنتو له مخې د بدعت د نارواتوب دليلونه بيان کړئ.

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د بدعت په اړه يوه مقاله وليکي چې له لسو کرښو کمه نه وي.

---

١ – متفق عليه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسم لوست

د صحابه کرامو مقام

۱. د صحابه وو تعریف

صحابه او اصحاب د صحابي جمع ده، ملګري ته ویل کیږي.

په اصطلاح کې صحابي هر هغه چاته ویل کیږي چې پیغمبرﷺ یې لیدلی وي، په هغه یې ایمان راوړی وي او د ایمان په حالت کې وفات شوی وي.

۲. د صحابه کرامو بهتري او غوره والی

الله تعالی د قرآن په ګڼو آیاتو کې د صحابه کرامو فضیلت، مقام او منزلت ستایلی چې موږ د بیلګې په توګه لاندې آیتونه لولو:

أ. الله تعالی له صحابه وو څخه خوښ او راضي وو او صحابه له الله څخه

الله تعالی فرمایي: ﴿وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾. [التوبة ۱۰۰]

ژباړه: هغه مهاجرین او انصار چې هغوی تر ټولو دمخه د ایمان بلنې ته په لبیک ویلو کې وړاندې شول، دغه راز هغه کسان چې وروسته له نیکۍ او ریښتینولۍ سره په هغو پسې راغلل، الله له هغونه خوښ او هغوی له الله نه خوښ شول الله د هغو لپاره داسې باغونه تیار کړي دي چې تر هغو لاندې به ویالې بهیږي او هغوی به پکې د تل لپاره اوسیږي. همدا ډیر لوی بریالیتوب دی.

ب. په غوره خویونو دصحابه وو توصیفول

الله پاک فرمایي: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ [الفتح: ۲۹]

ژباړه: محمدﷺ د الله رسول دی او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي هغوی پر کافرانو سخت او په خپلو منځو کې خواخوږي دي. ته چې کله هغوی ګورې په رکوع او سجده او د الله د فضل او دهغه د رضا په طلب کې یې بوخت مومې، د سجدو نښې نښانې د هغو پر تندیو موجودې دي چې په هغوسره پېژندل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج. د امت اجماع

د پورتنيو قرآني آيتونو او د زياتو نبوي احاديثو پر بنسټ چې د صحابه وو په لوړ شان دلالت کوي، ټول اسلامي امت د صحابه کرامو پر عدالت او تقوا اجماع کړې ده او ويلي يې دي: (**الصحابة كلهم عدول**). صحابه کرام ټول په حق او انصاف ولاړ او د تقوا څښتنان دي. د هغوی تر منځ پيښې شوې مشاجرې او اختلافونه اجتهادي وو او هيڅ يو لوري ته پړه او ملامتيا نه شي راجع کيدای. که کومه ګناه ترې شوې هم وي، توبه يې ترې کړې اوالله پاک ورته ببښنه کړې ده. الله تعالی فرمايي: **﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾** [التوبة:۱۱۷]

ژباړه: الله، پيغمبر او هغو مهاجرينو او انصاروته ببښنه وکړه چې هغوی په ډير تنګ وخت کې د پيغمبر ملګرتيا وکړه. که څه هم چې له هغوڅخه د ځينو زړونه کوږوالي ته نيژدې شوي وو (خو کله چې هغوی د دې انحراف پيروي ونه کړه. بلکې د پيغمبر ملګرتيا يې وکړه) نو الله هغوی معاف کړل. بېشکه چې الله پر دوی مهربان او رحم کوونکی دی.

۳. د صحابه وو سپيڅلتيا

صحابه کرام هغه سپيڅلي خلک دي چې الله ﷻ له هغوی ټولو څخه د خپلې خوښې خرګندونه داسې کوي: **﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾** [الفتح: ۱۸]

ژباړه: الله ﷻ له مؤمنانو څخه راضي شو کله چې هغوی تر ونې لاندې له تاسره بيعت کاوه.

صحابه کرام د ډير لوړ مقام څښتنان دي. صحابه کرام هغه خلک دي چې الله پاک د خپل پيغمبر او تر قيامته پورې دعام امت تر منځ د وساطت او ارتباط لپاره غوره کړې دي. چې له دوی پرته نه خو د قرآن فهم امت ته رسيدلای شو او نه د پيغمبر ﷺ تعليمات او لارښوونې!

له همدې کبله د صحابه کرامو پرعدالت، صدق او تقوا باندې ايمان لرل د عقيدې برخه ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیت

که صحابه کرام – خدای مه کړه- موږ بې اعتباره وګڼو نو قرآن او سنت خو موږ ته هغوی رارسولي، د دې دواړو به بیا څه حال وي؟ او د اسلام به بیا څه حال وي؟

٤. له صحابه وو سره مینه

پیغمبرﷺ په خپلو وینااوو کې مسلمانانو ته لارښوونه کړې ده چې د صحابه وو سره مینه وساتی، او هغوی سره له دښمنی څخه ځانونه وژغوري، ځکه چې د صحابه کرامو ډله د ځمکې پر مخ تر ټولو غوره ډله ده، او د هغوی سره مینه ساتل د پوره ایمان نښه ده. له هغوی سره مینه، محبت او د هغوی قدر او احترام د پیغمبرﷺ او پر هغه د نازل شوي شریعت سره مینه، محبت او د هغو قدر او احترام دی!

ځکه نو پیغمبرﷺ عام امت ته په خطاب کې د هغوی پام اوتوجه د صحابه کرامو لور ته را اړولې ده. پیغمبرﷺ فرمایلي دي:«لاَ تَسُبُّوا أَصْحَابِى فَوَالَّذِى نَفْسِى بِيَدِهِ لَوْ أَنْفَقَ أَحَدُكُمْ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا مَا بَلَغَ مُدَّ أَحَدِهِمْ وَلاَ نَصِيفَهُ »[1].

ژباړه: زما صحابه مه کنځئ.زما دې په هغه ذات قسم وي چې زما روح دهغه په واک کې دی چې که چیرې ستاسې څخه یوکس داحد د غره په اندازه سره زر خیرات کړي نو د هغوی یو موټې خیرات ته نه رسیږي ، او نه یې نیم موټې خیرات ته رسیږي. په بل حدیث شریف کې پیغمبرﷺ فرمایلي دي: «اللَّهَ اللَّهَ فِي أَصْحَابِي اللَّهَ اللَّهَ فِي أَصْحَابِي لَا تَتَّخِذُوهُمْ غَرَضًا بَعْدِي فَمَنْ أَحَبَّهُمْ فَبِحُبِّي أَحَبَّهُمْ وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ فَبِبُغْضِي أَبْغَضَهُمْ وَمَنْ آذَاهُمْ فَقَدْ آذَانِي وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ وَمَنْ آذَى اللَّهَ يُوشِكُ أَنْ يَأْخُذَه»[2].

ژباړه: زما د صحابه وو په اړه له الله ووېرېږئ، له الله ووېرېږئ، هغوی د خپلو ناوړه وینااوو نښه مه ګرځوئ، که څوک له هغوی سره مینه محبت لري نو زما د مینې او محبت له کبله یې ورسره لري او که څوک له هغوی سره کرکه، نفرت او دښمني لري نو له ماسره د کرکې، نفرت او دښمنی له کبله یې ورسره لري. او که څوک هغوی ته ضرر او تکلیف رسوي، نو یقینا چې ماته تکلیف او ضرر رسوي، او څوک چې ماته تکلیف او ضرر رسوي، نو یقیناً چې الله پاک ته تکلیف او ضرر رسوي. (له ځانه یې خپه کوي) او

١- سنن أبي داود

٢- الترمذي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك چې الله پاك ته تكليف او ضرر رسوي (خپه كوي يې) نو نژدې ده چې الله پاك به يې راونيسي.

فعاليت

په پورتني حديث كې پيغمبرﷺ څو مهم ټكي ذكر كړي دي، د هغو په هكله يـو يـو پـه نوبت خبرې اترې وكړئ:

١. د صحابه كرامو په باره كې له الله ﷻ څخه وويريږئ.
٢. صحابه كرام د خپلو ناوړه ويناوو نښه مه گرځوئ.
٣. له اصحاب كرامو سره مينه كول په حقيقت كې د الله د رسول سره مينه ده.
٤. له صحابه وو سره دښمني په حقيقت كې له پيغمبر سره دښمني ده.

٥. د صحابه وو سره بغض ساتل منافقت دى

لكه څرنگه چې له صحابه وو سره مينه د ايمان نښه ده، همدا شان له صحابه وو سره بغض ساتل منافقت او سركشي ده. امام طحاوي ليكلـي دي: **(وَبُغْضُهُم كُفْرٌ ونِفَاقٌ وطُغْيَـانٌ)**. لـه صحابه وو سره بغض ياكفر دى، يا نفاق، يا سركشي او بغاوت دى.

دا په دې معنا چې كه چيرې له صحابه وو سره بغض د دين اويا بې ځايه غوسې لـه املـه وو، نو بيا دا لوى كفر دى چې مسلمان پرې كافر كيږي. كه چيرې دصحابه وو بد گڼل او ورسره كينه ساتل د دنيا يې امورو په خاطر وي نو داكار بيا فسق دى.

له صحابه وو سره بغض ځكه نفاق دى چې پيغمبـرﷺ فرمـايلي: «الْأَنْصَارُ لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ وَلَا يُبْغِضُهُمْ إِلَّا مُنَافِقٌ»[1]. **ژباړه:** له انصارو سره مينه او محبت نه كوي مگر مؤمن او له دوى سره بغض اوكينه نه كوي مگر منافق.

بل دا چې صحابه ددين ساتونكي، ددين روزونكي، د كفر په مقابل كې جهـاد كـوونكي وو بغض ساتل ځكه منافقت دى چې دا كار د هغه وخت د منـافقينو خـصلت اوعـادت وو چـې صحابه به يې بد گڼل.

١- صحيح البخاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې:

۱. اصحاب تعریف کړئ.
۲. د اصحابو د غوره والي په اړه دوه نقلي دلایل ذکر کړئ.
۳. له صحابه وو سره مینه کول څه حکم لري؟
۴. له صحابه وو سره بغض او کینه کول څه حکم لري؟

کورنۍ دنده:

زده کوونکي دې د صحابه وو په اړه یوه مقاله ولیکي چې له لسو کرښو کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم لوست

د صحیح او حسن حدیثونو پېژندل

احادیث د روایت له مخې ډېر ډولونه،او مختلفې مرتبې لري چې دهغې له جملې څخه یو صحیح ، بل حسن حدیثونه دي نـو اړینـه ده چې د صـحیح ،اوحـسن حـدیثونو تعریـف، اوتوپیر وپیژنو.

۱ـ صحیح حدیث

د صحیح حدیث تعریف

په عربی لغت کې صحیح دمریض ضد ته وایي.

او د محدثینو په اصطلاح کې صحیح حدیث: هغه حدیث دی چې راویان یې عـادلان، د کره ضبط او حافظې خاوندان، سند یې متصل، او د هر ډول علت، او شذوذ څخـه خـالي وي.

د تعریف شرحه

د صحیح حدیث په اصطلاحي تعریف کې د پنځو شرطونو یادونه شـوې چـې وضـاحت یې په لاندې ډول دی:

۱ـ د راویانو عدالت: دا په دی معنا چې د حدیث ټول راویان به مسلمانان، عاقلان، بالغـان وي، او د هر قسم فسق، او د مروت خلاف کارونو، او خصلتونو څخه به پاک وي.

۲ـ راویان به یې ضابطین او متقنین وي: معنا دا چې راویان به یې دداسې حافظې خاونـدان وي چې احادیث به یې داسې کره یاد وي چې کله یې د لوستلو اړتیـا پیـدا شـې بـې لـه کوم زیادت یانقصان څخه یې وړاندې کړای شي.

۳ـ دسند اتصال: هغه داسې چې ددی حدیث هر راوي به حدیث د مخکینـي راوي څخـه اوریدلی وي ،یا به یې پر هغه لوستلی وي، اویا به له مخکیني راوي څخه دروایـت کولـو اجازه ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ـ د علت څخه پاکوالی: هغه داسې چې په حدیث کې به کوم داسې پټ عیب اوعلت نه وي[۱] چې دحدیث صحت تر سوال لاندې راولي.

۵ـ له شاذ والي څخه پاکوالی: یعنی حدیث به شاذ نه وي. شاذ هغه حدیث ته وایي چې مقبول راوي د خپلې مرتبې څخه د لوړې مرتبې د راوي پرخلاف روایت کړی وي.

د صحیح حدیث مثال

«قال الإمام البخاري: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسٍ –رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ– عَنْ النَّبِيِّ –صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ– قَالَ: ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا وَمَنْ أَحَبَّ عَبْدًا لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ.....»[۲]

ژباړه: امام بخاری رحمه الله تعالی وایي چې مونږ ته حدیث بیان کړی دی سلیمان بن حرب، هغه وایي چې مونږ ته حدیث بیان کړی شعبه ،شعبه له قتادة ،اوقتادة له انس بن مالکﷺ څخه روایت کوي انسﷺ وایي چې پیغمبرﷺ فرمایلی دي: (دری خویونه داسې دي چې په چاکې وي د ایمان په خوند به پوهه شي:چاته چې اللهﷻ او د هغه رسول تر هر چا ډیر محبوب وي، بل هغه څوک چې د یوشخص سره د اللهﷻ د رضامندۍ لپاره مینه کوي، او بل هغه څوک چې کفر ته اوریدل ورته دومره بد ښکاري پس له هغې چې اللهﷻ ورته د کفر څخه خلاصی ورکړ، لکه څرنګه چې په اورکې واچول شي.)

دا حدیث ځکه صحیح دی چې راویان یې ټول عادلان، د کره حافظې خاوندان، سند یې متصل، او هیڅ ډول علت، او شذوذ په کې نشته.

۱ــ په سند کې دعلت څخه دپاکوالي نه مراد دا دی چې په سند کې کومه داسې پټه انقطاع نه وي موجوده چې په ظاهرکې ورڅخه سند پاک ښکاري، ځکه که چیرې په سند کې انقطاع موجوده وي نوبیا داسې حدیث ته منقطع ویل کیږي نه صحیح حدیث. ددې مثال امام ابن صلاح په لاندې حدیث کې داسې شرحه کوي:- عن عبد الرازق عن سفيان الثوري عن أبى إسحاق عن زيد بن يثيع عن حذيفة قال : قال رسول الله صلى الله عليه و سلم : (إن وليتموها أبا بكر فقوي أمين . .)).
که چیرې یو محدث د دې حدیث د سند ظاهر ته نظر وکړي نو ورته متصل ښکاري حال دا چې په دې سند کې دوه ځایه انقطاع موجوده ده: لومړی دا چې خپله امام عبدالرزاق دا حدیث له امام ثوري څخه نه دی اوریدلی، بلکه ده دا حدیث د النعمان بن ابي شيبه الجندي څخه اوریدلی دی. دوهم دا چې امام ثوری هم دا حدیث د ابو اسحاق څخه په خپله نه دی اوریدلی، بلکه ده دا حدیث له امام شریک څخه اوریدلی او بیا امام شریک له امام ابواسحاق څخه اوریدلی دی، نوپه سند کې پټه انقطاع پرته ده. (مقدمة ابن الصلاح – / ۳۳)
۲ – صحيح البخاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعاليت

زده کوونکي دې د پورتني حديث د راويانو نومونه واخلي.

۲ـ حسن حديث

دحسن حديث تعريف

په عربي لغت کې حسن دقبيح ضد ته وايي.

او د محدثينو په اصطلاح کې حسن: هغه حديث ته ويل کيږي چې راويان يې عادلان، مګر د کره ضبط او حافظې خاوندان نه وي، سند يې متصل، د هر ډول علت، اوشذوذ څخه پاک وي.

د حسن حديث شرطونه

د حسن حديث له تعريف څخه څلور شرطونه معلوميږي

۱ـ د راويانو عدالت.

۲ـ د سند اتصال.

۳ـ د شاذ والي څخه پاکوالی.

۴ـ د علت څخه پاکوالی.

د صحيح او حسن حديثونو ترمنځ توپير

که چيرې د صحيح، او حسن حديثونو تعريف او شرطونو ته ځير شو نو کوم توپيرنه لري، يوازې د حسن حديث توپير له صحيح سره په دې کې دی چې دحسن حديث په راويانو کې يوکس د کره او قوي حافظې خاوند نه وي.

د حسن حديث مثال

قال الامام احمد: «حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنْ بَهْزِ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ –صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ– يَقُولُ:(وَيْلٌ لِلَّذِي يُحَدِّثُ الْقَوْمَ ثُمَّ يَكْذِبُ لِيُضْحِكَهُمْ وَيْلٌ لَهُ وَوَيْلٌ لَهُ». [1]

ژباړه: (امام احمد رحمه الله تعالی وايي چې مونږ ته امام عبدالرزاق حديث بيان کړی، عبدالرزاق وايي چې مونږ ته معمر حديث بيان کړی، هغه له بهز بن حکيم څخه روايت

۱ - مسند أحمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، هغه له خپل پلار حکيم چې بيا يې له نيکه څخه روايت کوي د بهز نيکه وايې چې ما له پيغمبرﷺ څخه اوريدلي چې ويل يې: هلاکت دې وي هغه شـخص تـه چـې خلکـو سره کله خبری کوي نوددې لپاره ورته دروغ وايـي چـې هغـوی وخنـدوي، هـلاک دې شي، او هلاک دې شي داسې شخص.)

د دې حديث سند متصل، د شاذ والي ، او علت څخه خالي دی، راويان يې عـادلان دي، مګر يوازې د بهز ابن حکيم راوي په ضبط او حافظه کـې کمـزوري وه، لـه دې املـه دا حديث حسن حديث بلل کيږي.

د صحيح اوحسن حديثونو حکم

صحيح ، او حسن حديثونه دواړه شرعي دلايل دي او عمل پرې واجب دی.

پوښتني:

۱ـ صحيح حديث تعريف کړئ.

۲ـ د صحيح حديث شرطونه څودي؟

۳ـ د صحيح اوحسن حديثونو ترمنځ څه توپير دې واضح يې کړئ.

۴ـ د صحيح ، اوحسن حديثونو حکمونه ووایاست.

کورنی دنده:

د صحيح او حسن حديثونو تعريفونه په يادو زده کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم لوست

ضعیف حدیث

د اسلام د دین له ځانګړتیاوو څخه یوه دا ده چې هرحکم یې پرسند ولاړ دی، هیڅ داسې وینا اوعمل پکې نشته چې پر دلیل ولاړ نه وي، که چیرې په کومه وینا کې چې پیغمبرته یې نسبت کیږي د کمزورۍ نښه لیدل کیږي او په روایت کې یې ستونزه وي، د دین علماوو داسې روایات په ګوته کړي دي، ترڅو پرې څوک د صحت حکم ونکړي.
حدیث ته د کمزورۍ نسبت له دې کبله کیږي چې د روایت په سلسله کې یې قوت نه وي، او ځینې داسې لاملونه یې ترڅنګ شتون لري چې پیغمبر ته یې په نسبت کولو کې خنډ واقع کیږي.

د کمزوري حدیث تعریف: هغه حدیث ته ویل کیږي چې په هغه کې د صحیح اوحسن شرطونه نه وي[1].

د تعریف شرحه: له کمزوري حدیث څخه مراد هغه حدیث دی چې په سند کې یې انقطاع وي اویا داسې راوي پکې وي چې د اعتماد وړ نه وي، د بیلګې په توګه لکه په دیانت اوریښتونولۍ باندې یې اعتراض وي اویا حافظه یې کمزورې وي، لدې امله هغه وینا اوکړنه چې نسبت یې پیغمبرته کیږي، د روایت په لړ کې یې ستونزې وي هغه ته کمزوري حدیث ویل کیږي.
د کمزوري حدیث مثال: (حدثنا أحمد قال حدثنا داود بن رشید قال حدثنا بقیة بن الولید عن معاویة بن یحیی عن سلیمان بن مسلم عن أنس بن مالك قال قال رسول الله: احترسوا من الناس بسوء الظن)[2].
ژباړه: په بد ګماني سره له خلکو څخه ځان وژغورئ.

۱- هغه شرطونه: د سند اتصال، د راویانو عدالت، د هغوی حافظه، د علت او شذوذ څخه پاکوالی.
۲ – د طبراني المعجم الأوسط، په روایت کې یې معاویه بن یحی دی هغه ضعیف دی . ابن حجر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ضعیف حدیث حکم

د کمزوري حدیث روایت او پرې عمل هغه مهال روا دی چې کمزوري یې ډیره زیاته نه وي، په فضایلو (ترغیب، او ترهیب) پورې اړه ولري، د اسلام عام اصل یې تایید کوي اوله هغه سره هیڅ ډول ټکر ونلري.

د ضعیف حدیث ګټه

په فضایلو کې ضعیف حدیث چې ډېر ضعف ونلري، د دې وړ دی چې عمل پرې وشي، اوهمداراز د دې حدیث په غوښتنه په عمل کولو سره د ثواب امید هم کیدای شي، که چیرې د دین له اصولو سره ټکر ونلري.

پوښتنې:

۱ – ضعیف حدیث تعریف کړئ.
۲ – په کومو شرطونو د ضعیف حدیث روایت صحیح دی؟
۳ – ضعیف حدیث څه ګټه لري؟ بیان یې کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع حدیث

د پیغمبر وېنا وحي ده او په اسلام کې دویم مأخذ دی، لـدې کبله د پیغمبر پـه احادیثو کې علماوو پوره زیار ایستلی او دقت یې کړی دی، هغه صحیح احادیث چـې لـه پیغمبر څخه یې روایت شوی دی، له جوړو شـوو خبـرو څخـه لـرې کـړي او پـدې اړه د دیـن علماء بریالي شوي دي چې په دلایلو سره موضوعي احادیث د صحیحو احادیثو له لړۍ نه لرې کړي.

د موضوع حدیث تعریف: هغه له ځانه جوړ شوي حدیث ته ویل کیږي چې پرته له کوم اساسه یې پیغمبر ته نسبت شوی وي.

د تعریف شرحه

له پورتني تعریف څخه دا څرګنده شوه چې موضوع حدیث هغو خبرو او کړنوتـه ویـل کیږي چې ځینو خلکو پرته له کوم سنده په پیغمبر پورې تړلی وي او هغه تـه یـې نـسبت کړی وي، د تاریخ په اوږدو کې ځینې داسې دروغجـن خلـک وو چـې پـه رسـول الله ﷺ پورې یې دروغ تړلي ، ځینو د خپل تعصبي نظر پیاوړي کولو، ځینو د دینداری په نیـت د ځینو اعمالو د فضایلو په بیان کـې او ځینـو نـورو د فـساد او دښـمنی لپـاره دا کـار سـرته رسولی دی.

د موضوع حدیث حکم

د موضوع حدیث روایت او وربانديې عمل کول ناروا دي، ځکه چې د دې حدیث بیانول په خپله ویونکې ته تاوان رسوي او هغه داسې چې کله څوک یو موضوع حدیث بیانوي، هغه ته دروغجن ویل کیږي، لکه څرنګه چې په حدیث شریف کې راغلـي دي: «مَــنْ حَدَّثَ عَنِّي بِحَدِيثٍ وَهُوَ يَرَى أَنَّهُ كَذِبٌ فَهُوَ أَحَدُ الْكَاذِبِينَ.» [1]

ژباړه: څوک چې زما (پیغمبر) لخوا خلکو تـه وینـا کـوي او هغـه پـوهیږي چـې دا وینـا دروغ ده (د پیغمبر حدیث نه دی) دا کس په خپله یو له دروغ ویونکو څخه دی.

---

۱ – المعجم الکبیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د موضوع حدیث د پېژندلو اود خلکو د پوهاوي لپاره که چیرې اړتیا لیدل کیږي بیانول یې جواز لري، ترڅو خلک پدې پوه شي چې دغه وینا حدیث نه، بلکې له ځانه جوړه شوې وینا ده.

د موضوع حدیث پېژندنه

موضوعي حدیث په لاندې توګه معلومیږي

۱ – کله چې وضعه کوونکی یې په خپله اعتراف وکړي چې دا حدیث ده جوړ کړی دی.

ب – داسې معنا ولري چې د وقوع امکان یې لرې برېښي، لکه د دوو متضادو شیانو یوځای کېدل.

ج – له هغو مسایلو سره مخالف واقع کېدل چې په دین کې خورا مهم ګڼل کیږي، لکه د اسلام له یو رکن څخه انکار کول.

د وضعه شوي حدیث مثال

– " الْفَقرُ فَخرِي وَبِهِ أَفتَخِرُ "[1].

ژباړه: فقر زما وياړ دی، زه پرې وياړم.

د وضعې اسباب

له ځانه حدیث جوړول او بیا یې پیغمبر ته نسبت کول، یوشمېر لاملونه لري چې په لاندې توګه بیانیږي.

۱ – ځینې داسې خلک وو چې له ځانه یې عجیبه قصې جوړولې، بیا به یې نسبت پیغمبرﷺ ته کاوه او خلکو ته به یې په مجالسو کې اورولې، تر څو له دې لارې په خلکو کې شهرت پیدا کړي او د قدر وړ وګرځي.

۲ – د دین دښمنانو هم زیار ایسته چې له دې لارې په اسلام باندې طعن وارد کړي، او خپلو شومو اهدافو ته د رسیدو په خاطر یې له ځانه حدیث جوړول او بیا یې پیغمبرﷺ ته نسبت کاوه.

۳ – ځینې داسې خلک وو چې د دې لپاره چې د وخت واکمنانو ته ځان نیږدې کړي، د هغوی د خوشحالیدو لپاره یې خبرې جوړولې او بیا به یې د حدیث سرلیک ورکاوه.

---

۱ – ابن حجر وایي: دا موضوعي حدیث دی هیڅ اساس نه لری، همداراز امام صنعانی وایي: په دروغو جوړ شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٤ – ځینې ډلو د خپلې تګ لارې د تایید لپاره، احادیث جوړ کړل ترڅو وښیي چې د دوی تګ لاره په حقه ده او د اسلام له نظره ستونزه نه لري.

٥– ځینو په نفلي عباداتو کې د افراط کولو په نیت او د بې ځایه دینداری له کبله د اعمالو په فضایلو کې حدیثونه جوړول.

د موضوع او ضعیف تر منځ توپیر

موضوعي حدیث هغه بې بنسټه خبره ده چې په دروغو یې نسبت پیغمبر ته شوی وي، په دین کې هیڅ حیثیت نلري، آن تردې چې ویل یې هم ګناه لري، که چېرې د پوهاوي لپاره نه وي.

اوضعیف حدیث د څه لاملونو له کبله کمزوری ګڼل کیږي اوکه چیرې د دین له اصولو سره ټکر ونلري، د دې وړ دی چې په فضایلو کې پرې عمل وشي او همداراز په نورو روایاتو سره د کمزوری له مرحلې (پړاو) څخه هم وتلای شي.

پوښتنې:

١ – موضوع حدیث څه ته وایي؟ بیان یې کړئ.

٢ – په کومو لارو موضوعي حدیث پېژندل کیږي؟

٣ – د موضوع حدیث حکم ووایاست.

٤ – آیا کمزوری حدیث له موضوعي حدیث سره توپیر لري؟ واضح یې کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم لوست

د احاديثو مشهور كتابونه

د احاديثو د كتابونو ډولونه

د احاديثو كتابونه د ترتيب په اعتبار سره په دوه ډوله دي: پر بابونو مشتمل كتابونه او مسانيد.

۱ـ پر بابونو مشتمل كتابونه

دا هغه كتابونه دي چې د پيغمبرﷺ احاديث په كې د بابونو اوكتابونو په شكل كې راټول او په بيلا بيلو طريقو ليكل شوي دي:

آ ـ ځينې يې داسې دي چې په علم او دين پورې اړوند ټول بابونه پكې ځاى پر ځاى شوي دي، لكه د تعليم او تعلم برخه، د عقايدو برخه، فقهي احكام، زهد او تقوى، آداب او اخلاق، تفسير، تاريخ او نبوي سيرت، پيښيدونكې فتنې، د صحابه وو مناقب، دغه ډول كتابونو ته جوامع ويل كيږي، لكه د امام بخاري جامع، د امام مسلم جامع او د امام ترمذي جامع.

ب ـ ځينې يې داسې دي چې يوازې د فقهي كتابونو په ترتيب ليكل شوي او يوازې هغه احاديث په كې راټول شوي دي چې په فقهي مسايلو پورې اړه لري. دې ډول كتابونو ته سنن وايي، لكه سنن ابي داود، سنن نسائى، سنن ابن ماجه، سنن دارمي، او داسې نور.

ج ـ هغه كتابونه چې په يوه ځانګړي موضوع پورې اړونده احاديث پكې راټول شوي وي، لكه يوازې د عقايدو په برخه كې، يا د اخلاقو او آدابو په برخه كې. له دې جملې څخه (**كتاب السنة**) د امام احمد بن حنبل – رحمه الله – كتاب چې په عقيدې كې يې ليكلى او (الادب المفرد) د امام بخاري كتاب چې په آدابو كې يې ليكلې دى د يادونې وړ دي.

۲ـ مسانيد

مسانيد دمسند جمع ده اومسند هغه كتاب ته ويل كيږي چې د هر صحابي روايات په كې بيل بيل ذكرشوي وي.

مسانيد په دوه ډوله دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آـ یو هغه ډول مسندونه دي چې د مسند لیکونکی حدیث شروع له صحابي څخه کوي، او د هر یو صحابي روایات د نورو صحابه وو د روایاتو څخه جدا ذکر کوي، لکه د امام احمد بن حنبل مسند او د ابوداود طیالسي مسند.

ب ـ بل هغه ډول مسندونه دي چې د سند د لومړی برخې څخه شروع کوي. یعنی دمسند مؤلف حدیث دخپل شیخ، یا استاد څخه پیل کوي او یوازې هغه حدیثونه ذکر کوي چې د خپلو استادانو او یا شیوخو څخه یې اوریدلي وي، لکه د امام طبراني المعجم الکبیر، المعجم الاوسط او المعجم الصغیر.

د ځینو مشهورو صحیحو کتابونو پېژندنه او ځانګړتیاوې

۱ـ صحیح البخاري

دا د محمد بن اسماعیل البخاري (المتوفی: ۲۵۶هـ) کتاب دی چې په (الجامع الصحیح) شهرت لري.

له قرآن کریم څخه وروسته تر ټولو معتبر او صحیح کتاب دی، دا لومړنی کتاب دی چې یوازې پکې د رسول اللهﷺ متصل السند احادیث راجمع کړای شوي دي.

د احادیثو شمیره یې له تکرار سره (۷۳۹۷) او له تکرار څخه پرته (۲۷۶۱)ده.

صحیح البخاري خورا زیاتې شرحې لري، چې مشهورې شرحې یې فتح الباري د امام ابن حجر عسقلاني او عمدة القاري د بدر الدین عیني دي.

۲ـ صحیح مسلم

د دې کتاب لیکوال ابو الحسین مسلم بن حجاج نیشاپوری قشیري (المتوفی:۲۶۱هـ) دی چې د امام بخاري له تکړه شاګردانو څخه هم وو.

صحیح مسلم د امام بخاري له کتاب څخه وروسته دویم کره کتاب دی.

د احادیثو شمېره یې له تکرار سره (۷۷۴۸) او بې له تکراره (۳۰۳۳) ده.

صحیح مسلم هم زیاتې شرحې لري، لکه الاکمال د قاضي عیاض رحمة الله علیه، المفهم د امام قرطبي –رحمة الله تعالی– او مشهوره یې المنهاج د امام نووي –رحمة الله علیه– شرحه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ سنن ابي داود

مؤلف يې سليمان بن اشعث سجستاني (المتوفى:۲۷۵هـ) دى.

د دې کتاب مؤلف احاديث د پنځو لکو حديثونو له جملې څخه رابيل کړي دي. امام ابو داود -رحمه الله- د خپل کتاب په اړه داسې وايي:(ما په دې کتاب کې يوازې صحيح احاديث يا هغه چې صحيحو احاديثو ته ورته والى لري ذکرکړي دي. که چيرې په کوم ځاى کې کومه کمزوري ليدل کيږي هغه مې په ګوته کړي ده. د کومو احاديثو په باره کې که چوپ پاتې شوى يم هغه هم د عمل وړ دي.)

په دې کتاب کې زياتره هغه احاديث راوړل شوي چې په فرعي او فقهي مسايلو پورې تړاو لري. ټول پکې (۵۲۷۴) حديثونه راټول شوي دي. دا کتاب هم ډيرې شرحې او حاشيې لري چې مشهوره يې معالم السنن د امام خطابي (رحمه الله تعالى) شرحه ده.

۴ـ جامع الترمذي

ددې کتاب ليکوال امام ابو عيسى محمد بن عيسى بن سوره الترمذي (المتوفى:۲۰۹هـ) دى.

مؤلف په خپل کتاب کې صحيح، حسن او ځينې ضعيف احاديث ذکر کړي او د هر يو حديث درجه يې بيان کړې ده، او د دې تر څنګ يې د صحابه وو، او تابعينو مذاهب هم بيان کړي دي. امام ترمذي – رحمه الله تعالى- د خپل کتاب په اړه وايي: (کله مې چې دا کتاب وليکه نو د حجاز، عراق او خراسان علماوو ته مې وړاندې کړ چې ټولو خوښ کړ. د هر چا په کور کې، چې دا کتاب پروت وي لکه چې پيغمبرﷺ په خپله د ده په کورکې شته او خبرې کوي.)

په جامع الترمذي کې ټول (۳۹۵۶) حديثونه دي. جامع الترمذي زياتې شرحې او حاشيې لري، لکه عارضة الاحوذي د امام ابن العربي- رحمه الله – شرحه، **تحفة** الاحوذي د علامه مبارکپوري شرحه.

۵ـ سنن نسائي

دا کتاب د امام ابو عبدالرحمن احمد بن شعيب النسا ئي (المتوفى:۳۰۳هـ) ليکنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتره احاديث يې صحيح دي، آن تر دې چې ځينو علماوو دا كتاب په سنن ابي داود او سنن ترمذي هم غوره بللى. ټول په كې د تكراره سره (۵۷۶۱) حديثونه راغلي دي.

۶ـ سنن ابن ماجه

ليكونكى يې ابو عبدالله محمد بن يزيد ابن ماجه قزويني (المتوفى:۲۷۳) دى.

ددې كتاب مرتبه د ذكر شوو كتابونو په پرتله ټيټه ده.

د احاديثو مجموعه يې (۴۳۴۱) ده، هغه احاديث چې يوازې ده ذكـر كـړي دي او نـورو پنځو كتابونو نه دي ذكر كړي (۱۳۳۹) حديثونه دي.

۷ـ د امام مالك –رحمة الله تعالى– موطأ

دا كتاب په خپله امام مالك بن انس (رحمه الله تعالى) چې د څلورو مشهورو امامانوڅخه دوهم امام دى، ليكلى او خپلو شاګردانو، ته به يې په مسجد النبوي كې لـه هغـه تـدريس كاوو. لوى لوى امامان به د موطأ تدريس ته ناست وو. امام شافعي رحمـه الله تعـالى چې موطأ يې په يادو زده كړې وه وايي: (ماته د الله ﷻ له كتاب څخـه وروسـته لـه موطـأ نـه پرته بل كتاب ډير صحيح نه ښكاري).البته ده دا خبره هغه وخـت كـړې وه چې دامـام بخاري او امام مسلم صحيحين نه وو ليكـل شـوي. پـه موطـأ كـې د پيغمبـرﷺ پـه متـصلو احاديثو برسيره، مرسل حديثونه، د صحابه وو اوتابعينو اقوال هم ذكرشوي. دموطأ ترتيـب د فقهي كتابونو په څير دى.

۸ـ د امام احمد (رحمة الله عليه) مسند

د دې مسند مؤلف امام احمد بن حنبـل شـيباني دى چـې د څلـورو مـشهورو امامانوڅخـه څلورم امام دى.

امام احمد –رحمة الله عليه– د خپل مسند په هكلـه فرمـايي: مـا د دې مـسند احاديـث د اوو لكو احاديثو[1] له جملې څخه انتخاب كړي دي. كـه د كـوم حـديث پـه اړه د مـسلمانانو

۱ـ ګران زده كوونكي بايد په دې پوه شي: كله هم چې په احاديثو كې د لكونو عدد ذكر كيږي، له هغه څخه د سند په اعتبار حديث مراد وي، نه د متن په اعتبار، ځكه د متن په اعتبار د مرفوعو احاديثو شمېر چې تكرار يې په نظر كې ونه نيول شي په زرګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمنځ اختلاف پيداشي، نوپه دې مسندکې دې د هغې حل ولټوي، که چيرې يـې د هغـې حل په کې ونه موند، نو بيا دغه حديث صحت نه لري. د امام احمد -رحمة الله عليـــه- پـه مسند کې څه کم ديرش زره احاديث راجمع شوي دي.

پوښتنې:

۱ـ د احاديثو کتابونه د ترتيب په بناء په څو ډوله دي؟

۲ـ جوامع کومو کتابونو ته ويل کيږي؟ نومونه يې واخلئ.

۳ـ امام ابو داود دخپل کتاب په هکله څه وايي؟

۴ـ د امام ترمذي دکتاب په باره کې معلومات وړاندې کړئ.

۵ـ تر ټولو لوی مسند د چا مسند دی او څو احاديث لري؟

دی، لکونو ته نه رسيږي، خو څرنګه چې يو متن په مختلفو سندونو راغلی وي، نو هر سند ته په پاملرنه که هغه ټولې لارې بېل بېل حديثونه وګڼل شي، او د متن تکرار ته ونه کتل شي، په دې توګه د احاديثو شمېر بيا لکونو ته رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم لوست

مسؤوليت

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ فَالْإِمَامُ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالرَّجُلُ فِي أَهْلِهِ رَاعٍ وَهُوَ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مسؤولةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا وَالْخَادِمُ فِي مَالِ سَيِّدِهِ رَاعٍ وَهُوَ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ قَالَ فَسَمِعْتُ هَؤُلَاءِ مِنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَحْسِبُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالرَّجُلُ فِي مَالِ أَبِيهِ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ فَكُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ. رواه البخاري

د راوي پېژندنه

عبدالله بن عمر بن الخطاب رضي الله تعالی عنه د بعثت په دريم کال زيږېدلی دی. لس کلن وو چې هجرت يې وکړ. دبدر او احد له غزا څخه د عمر د کموالي لـه کبلـه ايسار کړی شو، بيا د خندق غزا کې، چې پنځلس کلن شوی وو، شريک شو. د دين له امامانو او زاهدانو څخه وو، تل به يې حج کاوه، په کلکه به يې د پيغمبرﷺ پلونه او آثار تعقيبول، قيام الليل (دشپې لمونځ) او تلاوت به يې ډېر کاوه. له رسول اللهﷺ څخه يې ډېر احاديث روايت کړي دي. د (۸۷) کالو په عمر په (۷۲) يا (۷۳) هجري کال وفات شو.

د ځينو کلماتو معنا

١_رَاعٍ: شپون، ساتونکی، مسؤول او واکمن

٢_رَعِيَّة: ولس، لاس لاندې خلک

٣_مسؤول: پوښتل شوی او ځواب ويونکی

٤_أَحْسِبُ: ګومان اوفکر کوم

٥_فَكُلُّكُمْ: نو تاسې هر يو

د حديث ژباړه

عبدالله بن عمر رضي الله عنهما وايي، له رسول اللهﷺ څخه يې واورېدل چې ويـل يـې: تاسو هر يو رعيت لرئ او د خپل رعيت په هکله مسؤول ياست، پادشاه رعيت والا دی او د خپل رعيت مسؤول دی، خاوند په کورکې رعيت لري او هغه د خپـل رعيـت مـسؤول

(c) ketabton.com: The Digital Library

دى، مېرمن د خاوند په كور كې رعيت لري او د خپل رعيت مسؤوله ده، خادم د خپل بادار د مال په اړه رعيت لري او دخپل رعيت مسؤول دى. عبدالله بن عمر صاحب وايي: دغه ټول مې له رسول اللهﷺ څخه واوريدل او فكر كوم دايې هم وويل چې زوى د خپل پلار په مال كې د رعيت څښتن دى او د خپل رعيت مسؤول دى، په دې توګه ستاسې هريو د رعيت څښتن او ستاسې هر يو د خپل رعيت مسؤوليت په غاړه لرئ.

دحديث حكمت

په اسلامي نړۍ ليد او تصور كې انسان مهمل او بې هدفه نه دى پيدا شوى. دلته هر انسان مسؤوليت لري، نارينه وي كه ښځه، پادشاه وي، كه ګدا، خادم وي كه مخدوم...

كه هرڅوك وي اسلام پرې ځانګړي وجائب او مسؤوليتونه ايښي او د هغو په ادا كولو بې مكلف كړى دى. الله تعالى به د حساب او كتاب په ورځ ترې پوښتنه كوي او د هغو جزا به وركوي.

پر پادشاه باندې اسلام د خپل رعيت په هكله مسؤوليتونه ايښي، پر پلار او مور باندې د اولادونو په اړه، پر اولادونو باندې د مور او پلار په اړه، پر خاوند د مېرمنې په اړه او په مېرمنې د خاوند په اړه... په دې توګه پر هر انسان باندې بې مسؤوليتونه ايښي او د هغو په اړه ترې پوښته كيږي.

فعاليت:

فكروكړئ چې كوم كوم انسان مسؤوليت نه لري په نوبت سره يې نومونه واخلئ.

د حديث شريف ګټې

د مسؤوليت د ارزښت له كبله رسول اللهﷺ دغه مسأله صحابه كرامو ته واوروله او امت ته يې د تلپاتې درس په توګه پرېښوده.

د حديث په سر كې رسول اللهﷺ د عمومي مسؤوليت يادونه په اجمالي توګه كړې چې: (كلكم راع و مسؤول عن رعيته) له هغه وروسته يې يو شمېر ډېر مهم مسؤوليتونه، چې په ټولنه كې ډېره اغيزه لري، په تاكلې توګه په ګوته كړي. امام اوپاچا او د هغه مسؤوليتونه د كورنۍ دوه مهم مسؤولين پلار او مور يا خاوند او مېرمن او د هغوى مسؤوليتونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمومي کارکوونکي او د هغوی مسؤولیتونه او د حدیث په پای کې به د عمومي مسؤولیت تېنګار بیا تکرار کړی.

۱_د امام او پاچا مسؤولیتونه

له امام څخه مطلب پاچا، امیر او خلیفه دی. د خلیفه او امیر ځانګړي مسؤولیتونه عبارت دي، له: د دین إقامه، دشرعي احکامو پلي کول، په عدل او انصاف سره حکومت کول، د رعیت عامه ګټې او مصلحتونه خوندي کول، امن او امان ساتل، د ژوند داسانتیاوو برابرول او د خپل رعیت په اړه د شفقت، مهرباني او خیر غوښتنې چلن.

۲_د پلار مسؤولیتونه

دخپلې مېرمنې او اولاد نفقه، جامې او نور لګښت برابرول، د هغوی تعلیم او روغتیا ته پاملرنه، د هغوی عبادتي، اخلاقي کړو وړو او روزنې ته پاملرنه، په ځانګړې توګه د هغوی لمانځه، تلاوت، او دیني مطالعې ته پام او په عمومي توګه له هغوی سره د رحمت، شفقت او ښه او خواږه سلوک چلن.

۳_د مور مسؤولیتونه

مور په خپل وار د کور او اولادونو په اړه مسؤولیت لري. نن سبا، چې ډېر نارینه د ورځې زیاته برخه له کوره بهر په کارونو بوخت وي، د کور او اولادونو په اړه د مور مسؤولیت لا درنیږي.

د کور د ننه چارو ښه سنبالول، د اولادونو روزنه، د اخلاقي مفاسدو مخنیوی، د مېلمنواستقبال او د هغوی اکرام او درناوی، د خپل ځان، نجونو او هلکانو پت، عزت او اسلامي وقار او عفت ساتل او داسې نور.

ښځه او خاوند د کور په ډېرو مسؤلیتونو کې سره شریک دي. له دې امله ښایي د دواړو ترمنځ د خپلو مسؤلیتونو د اداء کولو په هکله سلا مشوره پوره او بشپړ تعاون موجود وي.

٤_ د خادم مسؤولیتونه

په همدې توګه خادمان، کارګران، مزدوران او په عمومي توګه یو له بل سره کار کوونکي د ښه خدمت، امانت، رښتینولی، متقابل احترام، خیرغوښتنې او خواخوږۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسؤوليتونه په غاړه لري، تر څو د ژوند عامې چارې د مينې، ورورۍ او احترام په فضا کې رواني وي.

٥_هيڅوک بې رعيته او بې مسؤوليته نشته

په مکلفو انسانانوکې د رعيت لرل او مسؤوليت لرل يو نسبي امر دی. کېدای شي يو څوک په يو وخت کې خپل رعيت او مسؤوليت هم ولري او د بل چا تر رعيت او مسؤوليت لاندې هم وي، خو دا نشي کېدای چې يو څوک دې هيڅ ډول رعيت او مسؤوليت ونه لري. آن تر دې چې که يو څوک يوازې هم ژوند کوي، نه ښځه، نه خاوند، نه اولاد، نه خادم او نه بل څوک ورسره وی، بيا هم دی د خپل ځان او د بدن د غړو او حواسو مسؤوليت په غاړه لري. بايد د هغو حفاظت او ساتنه وکړي. "إن لجسدك عليك حقا" بدن دې پر تا حق لري. په دې توګه چې د روغتيا او پاکوالي خيال يې بايد وساتي، له عقيدې نيولې تر عباداتو او اخلاقو پورې شرعي اوامر پرځای کړي او په منهياتو او منکراتو کې يې ونه کاروي. د الله پاک او بنده ګانو حقونه په کې پرځای کړي. له دې امله په يوازيتوب کې هم د رعيت څښتن دی، بدن، غړي او حواس يې رعيت دی او دی د هغو په هکله مسؤول دی.

فعاليت:

که څوک خپل مسؤوليت ادا نه کړي په ټولنه يې بدې اغيزې څه دي؟ ځواب ووایاست.

پوښتنې:

١_دحديث راوي معرفي کړئ.

٢_حديث شريف ترجمه کړئ.

٣_د راعي، مسؤول او رعيت معنا ووایاست.

٤_د امام او پادشاه مسؤوليتونه کوم دي او ولې د پادشاه يادونه په ځانګړې توګه شوې؟

کورنی دنده:

پورتنی حديث په خپلو کتابچو کې وليکئ او په يادو يې زده کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوولسم لوست

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۱)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ قَالَ الشِّرْكُ بِاللَّهِ وَالسِّحْرُ وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ وَأَكْلُ الرِّبَا وَالتَّوَلِّي يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصِنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ. رواه البخاري

د راوي پېژندنه

ابوهریره عبد الرحمن بن صخر الدوسي‌ﷺ د خيبر د غزا په کال يې اسلام راوړ او د خيبر په غزا کې شريک شو، مديني ته يې هجرت کړی او دنبوي مسجد په صفه کې اوسيده. ځان يې د رسول اللهﷺ صحبت ته وقف کړی وو، په همدې خاطر يې له رسول اللهﷺ څخه تر ټولو زيات احاديث روايت کړي دي. يوه پيشکه يې لرله چې کله به يې لستوڼي کې وړه چې له همدې کبله په ابوهريره (د پيشو څښتن) باندې مشهور شو. د عمر رضي الله تعالی عنه په خلافت کې د بحرين والي وو او په (۵۸) هجري کال د عقيق په سيمه کې د (۷۸) کالو په عمر وفات شو.

د ځينو کلماتو معنا

۱ـ**الْمُوبِقَاتِ**: د موبقة جمع ده، موبقة د اسم فاعل لفظ دی، معنا يې ده: هلاکوونکي، تباه کوونکي.

۲ـ**التَّوَلِّي**:د مصدر لفظ دی، شا اړول، مخ ګرځول، تېښته او فرار کول.

۳ـ**الزَّحْفِ**:په ناسته ښښېدو او تګ ته وايي. دلته د دوو لښکرو نژدې کېدل او يوځای کېدل ترې مراد دی.

٤ـ**قَذْفَ**: د مصدر لفظ دی، ويشتلو او غورځولو ته وايي، دلته ترې مراد په پاک لمنو ښځو پورې د زنا او بې حيايي تور تړلو ته وايي.

٥ـ**الْمُحْصِنَاتِ**: د **محصنة** جمع ده، معنا يې ده: پاک لمنه او عفيفه ښځه.

٦ـ**الْغَافِلَاتِ**:د **غافلة** جمع ده او **غافلة** د اسم فاعل صيغه ده معنا يې ده: ناخبره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حدیث ژباړه

له ابو هريرهﷺ څخه روايت دى چې رسول اللهﷺ وفرمايل: له اوو هلاکونکو څخه ځانونه وژغورئ! پوښتنه وشوه: اى د الله رسوله، هغه څه شـي دي؟ ﷺ وفرمايـل: الله پـاک سـره شريک نيول، کوډې کول، په ناحقـه سـره انسان وژل، د يتـيم مالـل خـوړل، سـود او ربـا خوړل، د غزا او جګړې له ډګر څخه تيښته او فرار او په مؤمنو او پاک لمنو ناخبرو ښځو پورې د زنا او بې حيايۍ تور تړل.

د حديث حکمت

ګناه که هر څه وي، له الله تعالى څخه سرغړونه او نافرماني ده، ځکـه خـو ګنـاه کـه وړه وي او که ستره، بد عمل دى.

ځينې ګناهونه نسبتا واړه وي او که کله هم له چا څخه صادرې شي نـو د وروسـته نيکـو عملونو له امله له منځه ځي، خو ځينې ګناهونه دومره خطرناک او هلاکـوونکي وي چـې څوک ترې په رښتيا توبه ونه باسي، نو په يقيني توګه انسان هلاکوي. په پـورتني مبـارک حديث کې ددغسې هلاکوونکو ګناهونو يادونه شوې ده.

فعاليت

په ګروپي شکل د کبيره ګناهونو نورې پنځه نمونې ووایاست.

د حديث شريف ګټې

۱_له الله ﷻ سره شريک نيول ستر ظلم دې

له الله پاک سره دهغه په ذات، صفاتو او اسماوو کې بل څوک شريکول.

له الله سره شريک نيول ستر ظلم دى. شرک د انسان ټول نيک عملونه له منځـه وړي، الله تعالى هيڅکله شرک نه ښښي او نورګناهونه چې بې چاته خوښه شي بـښي يې.

په قرآن کريم او احاديثو کې لاندې عملونه له الله پاک سره شرک ګڼل شوى دى:

- له الله پرته پر مخلوق باندې لوړه او قسم کول، لکه: په زيارت قسم، د زوى يـا پـلار په سر قسم، په شرافت قسم، په وجدان قسم او داسې نور.
- کوډې او هغه دمونه او تعويذونه چې په کې شرکي الفاظ استعمال شوي وي.
- بد فالي نيول
- د رياء لپاره لمونځ، روژه او زکاة ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

○ په دی عقیده د کونجکو، هډوکو، ښکرونو او داسې نورو شیانو په غاړه کې اچـول، چې دا د نظر لګیدو اونورو آفاتو مخنیوی کوي.

۲ـ د سحرحقیقت، دنیوي او اخروي زیانونه یې

د اسلام مبارک دین په اصلاح او خیر رسولو ټینګـار کـوي، پـه حقیقتونـو ولاړ دیـن دی چې له هر قسمه وهمونو، خیالونو، او بې ځایه ویریدلو څخه خلك منع کوي.

کوډې چې د وهمونو، خیالونو عقیدوي بې ثباتی، فتنو او فساد خپرولو، نورو تـه د بـدني، روحي، اجتماعي زیان رسولو څخه عبارت دي، د هغه زده کړه او نورو ته یـې ورښـوول خورا حرام دي حتی په ځینو حالاتو کې انسان کفر ته پرې رسیږي. دا هغـه نـاوړه عمـل دی چې د امام ابوحنیفه رحمه الله په قول د کوډګر سزا یواځې قتل دی.

په حدیث شریف کې راغلي: چا، چې فال وکوت او چا ته چې فال وکتل شو، چا چـې غیـب ویل کول او د چا لپاره چې غیب ویل کیدل، چا چې کوډې وکړې او د چا لپاره چې کـوډې وشي، څوك چې غوټې اچوي او بندونه جوړوي، یا کـاهن تـه ورشـي او د هغـه خبـره رښـتیا وګڼي، نو پر محمدﷺ باندې پر نازل شوي دین کافر شو.[1]

۳ـ د یو انسان وژنه د ټول انسانیت وژل دي

انسان د الله تعالی مکرم مخلوق دی. د هغه سر، مال، پت او عزت ځـانګړی حرمـت لـري چې ساتل یې فرض او ماتول یې حرام دي.

په اسلام کې د انسان وژل ډېر غټ جرم دی، د قرآنکریم په ګڼو آیتونو کې دغه جنایت منع شوی، د یو انسان قتل او وژنه یې د ټول انسانیت قتـل او وژنـه ګڼلـې او د یـو انـسان ژغورل یې د ټول انسانیت ژغورل ګڼلـي دي: ﴿مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْـأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا....﴾ [المائدة: ۳۲]

ژباړه: چاچې یو انسان دوینې دبدلې یا په ځمکه کې له فساد دجوړولـو پرتـه (پـه ناحقـه) وواژه ، داسې وګڼه چې هغه ټول انسانان ووژل...

٤ـ د سرطاني غړي له مینځه وړل

که چا څوك په ناحقه وواژه یا یې د چا عزت ولوټلو، یا یې په دین لوبې وکړې او مرتد شو او له هغو پولو واوښت، چې هغه انسان او ټـولنې تـه ګـواښ دی، نـو بیـا د دې انـسان چاره د بدن د سرطاني غړي په څیر په کار ده چې له منځه یووړل شي او پرې شي ترڅو نور انسانان د ده له شر او ضرر څخه په امن شي.

---

۱ – رواه البزار فی مسنده. پ دې صورتونو کې تر څو چې د شخص په عقیده کې خلل نه وی راغلی، پـه سـتر کفـر سـره نـه کافریږي، ځکه د اهل سنت او جماعت په نزد، د یو چا ایمان په عملي ګناه سره نه نقض کیږي، نو دلته له کفر څخه عملی کفر مراد دی، نه اعتقادی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شريعت دغسې انسانان په ګوته کړي او د وژلو حکم يې ورکړی. رسـول اللهﷺ فرمـايي:
«لَا يَحِلُّ دَمُ امرِئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَّا بِإِحْدَى ثَلَاثٍ الثَّيِّبُ الزَّانِـــي وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالتَّارِكُ لِدِينِهِ الْمُفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ»[1] **ژباړه:** هغه مسلمان چې لااله الا الله محمد رسول الله کلمه وايي وينه تويول يې روا نه ده، خو په دري صورتونو کې: ښځه لرونکی زنا کار، قاتل او مرتد چې اسلام پريږدي او له مسلمانانو نه جلا شي.

۵_ ګېډه له اور څخه ډکول

يتيم هغه مظلوم انسان دی چې خپل مهربان او زړه خوږی پلار يې له لاسه ورکړی وي. د هر چا مرستې ته اړتيا لري په ځانګړې توګه چې د هغه د مـال سـاتنه او پالنـه وکـړي. الله پاک په قرآن کريم او رسول اللهﷺ په احاديثو کې يتـيم تـه پـه پـاملرنې او توجـه بانـدې ټينګار کړی دی. الله پاک ددې ګناه په هکله په قرآنکريـم کې فرمـايي:﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا﴾ [النساء:۱۰]

ژباړه: «بيشکه هغوی چې په زور زياتي سره د يتيمانو مالونه خوري، هغوی په خپلو ګېډو کې اور اچوي او د دوزخ اورته به ننوز» د يتيمانو مال خوړل، ډيـره بـې همتـي، ناځوانـه عمل او غټه ګناه ده، او له همدې امله اسلام پر ټولنې باندې د يتيم د وړاندې مـسؤوليتونه ايښي چې يو له هغو څخه د يتيم د مال ساتنه او پالنه او د هغه له ضائع کيدو، په هغه کې له خيانت او د هغه له خوړلو څخه په ټينګه ډډه کول دي.

پوښتنې:

۱_حديث شريف ترجمه کړئ؟

۲_پورته کوم شيان دي چې په احاديثو کې شرک بلل شوي؟ نومونه يې واخلئ.

۳_د کوډو، فال ليدو، او غير شرعي دمونو او تعويذونو ضررونه وښاياست.

۴_په کوم آيت کې د يوه بې ګناه انسان وژنه د ټول انسانيت وژنه او د هغه ژوند ژغورل د ټول انسانيت ژوند ژغورل، ښودل شوي دي؟

۵_هغه ځايونه، چې د يو مسلمان قتل په کې د اړتيا له مخې جواز لـري کـوم دي؟ دليـل يې وښاياست.

---

[1] - متفق عليه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم لوست

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۲)

.... وَأَكْلُ الرِّبَا وَالتَّوَلِّي يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصِنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ.

۵ـ سود یا له الله ﷻ او پیغمبر ﷺ سره جګړه

سود (ربا) یو بل خطرناک رنځ دی چې نیغ په نیغه د ټولنې غریب او بې وزله خلک کړوي. په ټولنې کې انساني مفاهیم، لکه: زړه سوی، ښېګڼه، خواخوږي، قرض حسنه لـه منځه وړي او پرځای یې بخل، زړه سخت توب، مصلحت غوښتنه او مادي توب خوروي.

ځکه الله تعالی سود خوړل له غریبو او اړمنو سره دښمني نه، بلکې له الله تعالی او د هغه له پیغمبر سره دښمني او د جنګ او جګړې اعلان ګڼلی دی: ﴿فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ [البقرة:۲۷۹]

ژباړه: نو که له دې کار(سود) څخه لاس نه اخلئ. بیا د الله او د هغه د پیغمبر جنګ تـه تیار شئ.

سود خوړونکو ته الله تعالی تر ټولو بده سزا ټاکلې ده.

د خواشینی ځای دی چې نن سبا په نړۍ واله کچه سود ډېر پراخه شوی، نړۍ یې له یـو خطرناک اقتصادي بحران سره مخامخ کړې او ورسره غبرګ یې د روحي او اخلاقي فساد په جال کې نښلولې ده.

فعالیت

په ډله ییزه توګه دسود بدې اغیزې جلا جلا بیان کړئ.

۶ـ د یوه تن تیښته لښکر ته ماته ورکوي

کافرانو، باطل پالو او مفسدینو سره د جهاد او مبارزې وروستی پړاو له هغوی سره مخامخ جګړې ته دانګل او د وسله والې جګړې پریکړه ده. په داسې حساسو شېبو کې مقاومت فرض او تیښته لویه ګناه ده، ځکه د جګړې په ترځ کې د یوه تن تیښته د جنګي مـورال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په له منځه تلو سره ډېر ځله یو ستر لښکر ته ماته ورکوي. په داسې حساس وخت کې تیښته یا هم ثبات او استقامت د جګړې پایلې بدلوي.

۷_ پر پاک لمنو ښځو تور لګول

ښځې په اسلام کې ډېر لوړ مقام لري. په ځانګړې توګه د هغو وقار او پت په شریعت کې په پوره پاملرنې سره مطرح دی، کوښښ شوی څو د دوی درناوی خوندي وساتل شي. د ښځو پر شخصیت ملنډې، توهین او تحقیر، بې ارزښته ګڼل او د نارینه وو د نفسي غوښتنو لپاره هغوی څخه کار اخیستل ستره ګناه ګڼل شوې، چې په آخرت کې د عذاب لامل جوړېږي.

پر دې سربېره هغه چا ته په دنیا کې هم درنه سزا ټاکل شوې چې د ښځې او یا نارینه د شخصیت درناوی ونه کړي، د هغوی عزت او حیا ته په بده سترګه وګوري، نو که چا کوم مسلمان سړي او یا مسلمانې ښځې ته د بد لمنۍ نسبت وکړ، په خپله دعوا به شاهدان راولي، که شاهدان یې تیر نشو کړای، محکمه به ورته د عامو خلکو په وړاندې د اتیا (۸۰) درو وهلو سزا ورکړي او شهادت او ګواهي به یې د خلکو ترمنځ د تل لپاره بې اعتباره اعلان شي.

فعالیت

هغه کوم سورت دی چې په پاک لمنو ښځو د تور لګوونکي لپاره پکې سزا ټاکل شوې ده؟

پوښتنې:

۱_په قرآن کریم او احادیثو کې ولې د یتیمانو پر پاملرنې ټینګار شوی دی؟

۲_کوم عمل له الله پاک او پیغبر سره جګړه بلل شوی دی؟

۳_په جهاد کې تیښته ولې هلاکوونکې ګناه ده؟

٤_په اسلامي شریعت کې پر پاک لمنې مسلمانې ښځې باندې د بدلمنۍ د تور لګولو څخه سزا ټاکل شوې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم لوست

امر بالمعروف او نهی عن المنکر

(عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرُنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوُنَّ عَنْ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عِقَابًا مِنْهُ ثُمَّ تَدْعُونَهُ فَلَا يُسْتَجَابُ لَكُم). رواه الترمذي

د راوي پېژندنه

حذيفة بن اليمان العبسي رضي الله عنه مشر صحابي وو. د خندق په غز او له هغه وروسته نورو غزواتو کې شريک خو د خندق په غزا کې رسول اللهﷺ د کافرانو لښکر ته د احوال اخستو لپاره ليږلی وو. رسول اللهﷺ ورته د منافقانو د پېژندګلوۍ په شمول ډېر اسرار ويلي وو چې د صحابه وو په منځ کې په صاحب سر رسول الله يادېده. عمر فاروق رضي الله عنه به هغې جنازې ته نه ورته چې **حذيفة** رضي الله عنه به پکې برخه نه اخيسته.
د ډېرو غزواتو په شمول د عراق په فتوحاتو کې شريک وو. د نهاوند په غزا کې بې ګېون درلود، همدان، ری، او دينور د ده په مشرۍ کې فتح شوي. د ارمينيا له غزا وروسته يې د مسلمانانو دريم خليفه عثمان رضي الله عنه ته د قرآن کريم د ترتيب مسأله مطرح کړه. زيات احاديث يې له رسول اللهﷺ څخه روايت کړي دي. د عمر رضي الله عنه په خلافت کې د مدائن والي ټاکل شوی او هماڼته د والي په توګه وو چې د هجرت په (۳۶) کال کې وفات شو.

د ځينو کلماتو معنا

١_وَالَّذِي: (و) په دې ځای کې د قسم توری دی، (الذي) هغه څوک، هغه ذات (قسم دی په هغه ذات).
٢_لَتَأْمُرُنَّ: هرو مرو (خامخا) به امر کوئ.
٣_الْمَعْرُوفِ: يوه ډېره جامعه کلمه ده چې د خير، ثواب اوطاعت ټول کارونه پکې شامليږي، لکه ښېګڼه او نيکي چې عام خلک يې ښه ګڼي او بد يې نه وايي.
٤ _لَتَنْهَوُنَّ: هرومرو به نهی کوئ، (ايسارول به کوئ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

٥_الْمُنْكَرِ: د معروف ضد دی: بدي او وراني، چې عام خلك پرې بد وايي او ښه يې نه ګڼي.

٦_لَيُوشِكَنَّ: ډېر ژر، ډېر نژدې.

٧_عِقَابًا: عذاب

٨_تَدْعُونَهُ: له الله ﷻ څخه به دعاګانې غواړئ.

د حديث ژباړه

له حذيفه رضي الله عنه څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: زما دې پـه هغـه ذات قـسم وي چې زما سا د هغه په لاس کې ده چې تاسو به هرو مرو امر بالمعروف او نهی عن المنکـر کوئ او يا دا چې ډېر نـژدې ده چـې الله پـاك در بانـدې لـه خپـل لـوري څخـه عـذاب راوليږي چې بيا به له هغه څخه دعاګانې غواړئ او قبليږي به نه.

د حديث حکمت

اسلامي دعوت يا امربـالمعروف او نهـی عـن المنکـر د اسـلام لـه خـورا مهمـو مبـادي او ارزښتناکو فرايضو څخه دي چې د اسلام د نورو احکامو قيام او بقاء ورپورې تړلي ده.

فعاليت

هر زده کوونکی دې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر اغيز د اسـلام د نـورو ارکـانو او احکامو د برپا کولو په هکله له ځان سره ياد داشت کړي او په نوبت سره دې يې نورو ته واوروي.

د حديث شريف ګټې

١_د امربالمعروف او نهي عن المنکر ارزښت

په هره ټولنه کې دوه ډوله وګړي ژوند کوي: نيکان خلك، هغه چې د پاکو عقيدو، نيکو خويونو، خير غوښتونکي او د غوره اخلاقو څښتنان وي.

اوبله ډله بدان، هغه چې د ناوړه سلوك، د بدو عـاداتو، د شـر او فـساد خويونـو خاونـدان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدو اعمالو له خاوندانو څخه همیشه په فردي او ټولنیز ژوند کې ناسمې مفکورې، د اسلام او انسانیت ضد کړنې، پر نوروظلم، تیری او ډول ډول فسادونه صادریږي. که چیرې نیکان او صالحه وګړي ددغسې اشخاصو مخنیوی ونه کړي او دوی حق طرف ته ونه هڅوي، نو د ټولنې هره برخه به د شر او فساد ډکر وګرځي او انساني ټولنه به په داسې ځنګل بدله شي چې د عدل، انصاف، د ښو او بدو تمییز به پکې هیڅ نه وي.

امر بالمعروف او نهي عن المنکر د اسلامي امت هغه سپیڅلی صفت دی چې له پیغمبرانو څخه زموږ امت ته په میراث پاتې دی، دا هغه مهمه دنده ده چې د اسلامي ټولنې سلامتي او نیکمرغي وړپورې تړلې او د فساد د پراخېدو له منګولو یې ژغوري.

۲ـ خلک نیکیو ته رابلل

د حدیث مفهوم د امر بالمعروف په هکله دا دی چې: تاسو به هرومرو خلکو ته په نیکیو او ښیګڼو امر کوئ. خلک به اسلامي عقیدې، اسلامي شریعت، اخلاق، عزت، درنښت، حیا، احترام، محبت، ورورۍ، عدل او انصاف او د یوه الله بنده ګۍ ته رابلئ ، چې د دنیا او آخرت سعادت پکښې نغښتی، دعوتوئ.

۳ـ له بد یو څخه خلک منع کول

په ټولنه کې خلک له خرابو افکارو، بدو اعمالو او ناوړه اخلاقو څخه منع کول او ایسارول فردي او ټولنیزه دنده ده. د اسلام دستر پیغمبرﷺ له خوا پر یوه کار باندې په دغسې مؤکدو الفاظو سره امر او ټینګار کول د هغه کار فرضیت او لزوم افاده کوي، په همدې اساس د اسلام د دین غوښتنه داده چې اسلام ته بلنه، امر بالمعروف او نهی عن المنکر د هر مسلمان په غاړه په فردي توګه او د ټول امت په غاړه په ټولنیزه توګه فرض دی، هغه هم په حکیمانه لارو چارو چې منکر له منځه ولاړ شي او د منکر له منځه وړل د ستر منکر (جنګ، نفرت او فساد) لامل ونه ګرځي.

٤ـ د امر بالمعروف او نهي عن المنکر د پرېښودو خطرونه او پایلې

امر بالمعروف او نهي عن المنکر هغه مهمه دنده ده چې په پرېښودلو یې رسول اللهﷺ د عذاب د نازلیدلو اخطار ورکړی. د دې معنا داده چې اسلامي دعوت، امر بالمعروف او نهی عن المنکر که کله هم په ټولنه کې پرېښودل کیږي نو ځای یې د الله تعالی لخوا ځانګړی عذاب نیسي، سربیره پردې په جامعه کې ظلم، بې انصافي، د زړونو سختوالی او ډول ډول فسادونه زیاتیږي او په پای کې ټولنه دهلاکت په درشل دریږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٥ـ بیا به مو دعاء نه قبلیږي

که دعوت، امر بالمعروف او نهی عن المنکر ترک شي نو ډېر ژر بـه الله تعـالی لـه خپـل لوري عذاب را نازلوي، که کله د دعوت (امر بالمعروف او نهی عن المنکر) په پرېښودو سره عذاب راغی نو بیا که تاسې الله تعالی ته څومره دعاګانې او زارئ کوئ نودعا به مـو نه قبلیږي، او عذاب به په دعاګانو باندې نه لرې کیږي، ځکـه مـسلمانانو بـه د دعـوت پـه پرېښودو دومره ستر جرم او غټه ګناه کړې وي چې د دعا دقبلیدو ټولې لارې بـه پـې پـر ځان تړلې وي.

فعالیت:

ایا له بدیوڅخه منع کول یوازې د علماوو دنده ده اوکه د ټولو مـسلمانانو؟ زده کـوونکي دې په خپل منځ پرې مباحثه وکړي.

پوښتنې:

١ـ لاندې کلمې معنا کړئ:

أ ـ لَتَأْمُرُنَّ:

ب ـ الْمَعْرُوفِ:

ج ـ لَيُوشِكَنَّ:

٢ـ دحدیث د راوي په هکله لنډ معلومات ورکړئ.

٣ـ د حدیث ژباړه ووایاست.

٤ـ که د اسلامي دعوت فریضه ترک کړل شي، نو پایله به یې څه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم لوست

په لګښت کې اقتصاد

عَنِ ابْنِ عُمَرَ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الاقْتِصَادُ فِي النَّفَقَةِ نِصْفُ الْمَعِيشَةِ ، وَالتَّوَدُّدُ إِلَى النَّاسِ نِصْفُ الْعَقْلِ ، وَحُسْنُ السُّؤَالِ نِصْفُ الْعِلْمِ.

رواه الطبراني فی المعجم الكبير

د ځینو کلماتو معنا

۱_**الاقْتِصَادُ**: اقتصاد د (قصد) له کلمې څخه ده چې په چارو او وینـاوو کـې د افـراط او تفریط ترمنځ وسط حد ته ویل کیږي، په لګښت او نفقه کـې اقتـصاد د اسـراف او تقتیـر (ممسک توب) ترمنځ حد ته وایي.

۲_**الْمَعِيشَةَ**: ژوند، روزګار.

۳_**التَّوَدُّدُ**: مینه کول، محبت کول.

د حدیث ژباړه

له عبد الله بن عمررضی الله عنهما څخـه روایـت دی چـې رسـول اللهﷺ وفرمایـل: اقتـصاد (اعتدال په لګښت کې) نیم ژوند دی، او خلکو ته ځان ګرانول او نـژدې کـول نـیم عقـل دی، اوپه ښه ډول پوښتنه کول نیم علم دی.

د حدیث شریف حکمت

مال له خپل ارزښت او اهمیت سره سره یو خطرناک شی دی، هغې لوښي توري ته ورته دی چې دواړه لوري یې تیره او غوڅوونکي وي، که انسان ورسره پوره پاملرنه او احتیاط ونکړي نو ارومرو به خپل بدن پرې غوڅوي.

ځکه اسلام مال ته ځانګړې پاملرنه کړې، د هغه د ګټلو او لګښت لپاره یې دقیـق، جـامع اصول او ضوابط ایښي دي. چې یو له دغو اصـولو او ضـوابطو څخـه د اقتـصاد (اعتـدال) اصل او ضابطه ده چې تر ډیره حده په لګښتت پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقتصاد اصطلاح او مفهوم د رسول اللهﷺ په ګڼو احاديثو او د قرآن کريم په ډېرو آيتونو کې ذکر شوی، چې مونږ او تاسو يې د بېلګې په توګه د پورتني مبارک حديث په تـرڅ کې لولو.

د حديث شريف ګټې

۱ـ مال قيمتي زيرمه او د اقتصاد اصل دی

مال په يو وخت کې هم د خير او ښېګڼې غوره وسيله او هم د شر او بدئ ناکاره وسيله ده.
کور، اولاد اوعيال، نفقه او لګښت چې د انساني ژوند ډېره برخه جوړوي، ډېر ځله انسان د مال په اړه بې احتياطئ ته اړکړي چې په پاى کې د بې وزلـې او تنګلاسـئ لـه داسـې جدي ستونزو سره مخ شي چې ژوند پرې تريخ او ورڅخه پـه تيـښته شـي، سـترګې پټـې کړي او په ټولو انساني پولو او ارزښتونو پښې واړوي، په غلا، چور او تـالان لاس پـورې کړي، په ټولنه کې فساد، بد امني، اړ او دوړ رامنځته کړي. او يا هم د کـار کولـو همـت بايلي، کچکول په غاړه کړي او د سوال لاسونه اوږده کړي او په ټولنه بانـدې يـو درونـد پيټی جوړ شي.
اسلام دغه ستونزه د يوه خراب او دردوونکي واقعيت په توګـه درک کـړې او د هغـې د مخنيوي لپاره يې د اقتصاد اصل او قاعده ايښې ده.
پدې مبارک حديث کې رسول اللهﷺ اقتصاد نيم ژوند ګڼلی او بيا يې په ځانګړې تعبيـر سره د لګښت اقتصاد د تنګلاسئ او له هغو نه د راولاړو ستونزو د مخنيوي چاره ښـودلې.
پيغمبرﷺ فرمايلي دي:(مَاعَالَ مَنْ اقْتَصَدَ). [احمد]
ژباړه: هيڅکله به فقير او تنګلاسی نه شي هغه څوک چې په لګښت کې د اعتدال او ميانه روئ څخه کار اخلي.
له کومه ځايه چې په مالي چاروکې اقتصاد او اعتدال ډېره اغيزه او خورا مهـم رول لـري ټولې مالي چارې او مالي نظام د (اقتصاد) په نـوم يـاد شـوی دی، نـن سبا چې د اقتـصاد اصطلاح کارول کيږي مقصد ترې ټولې مالي چارې او مالي نظام او سيستم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲_ اسراف چې د اقتصاد ضد، او د فقر لامل ګرځي شرعا حرام دی

د اقتصاد ضد ته په شريعت کې (اسراف) وايي چې په لګښت کې د افراط، بې نظمی، بې هدفی، بې پلانی مفاهيمو ته شامله ده.

د لګښت ډيره برخه خوراک او ښباک جوړوي، الله تعالی د خوراک او ښباک پـه اړه فرمايي:﴿ وَ كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ [الأعراف: ۳۱]. خورئ او ښبئ خو اسراف او له حده تېری مه کوئ.

په خوراک او ښباک کې اسراف او له حده تېرېدل چې څومره د بدن روغتيا تـه تـاوان اړوي، له هغه نه زيات بې ما ل تـه اړوي او نـن سـبا چـې څـومره مالونـه پـه خـوراک او ښباک کې له اسراف نه په راولاړو ناروغيو او د هغو په علاج لګيږي له هيچا پټ ندي.

۳_في سبيل الله انفاق کې هم اقتصاد

آن تر دې چې في سـبيل الله انفـاق، خيـرات، صـدقات، مرسـتې او عامـه سـخاوتمندی او داسې نور د خير ښېګڼې لګښتونه هم بايد د اقتصاد تر قاعدې لاندې وي او د ثواب ګټلـو جذبه او ولوله بايد انسان د اقتصاد پولو ماتولوته ونه هڅوي، الله تعالی فرمـايي: ﴿وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا﴾.[الاسراء:۲۹]

ژباړه: لاس ترغاړې تړلی بخيل مه اوسه او مه دومره په خلاص مټ لګښت کوه چې سبا تش لاس او د ټولو ملامت ناست يې!

نو چې کله الله پاک د خير ښېګڼې لګښت کې د اقتصاد غوښتنه کوي نو نور لګښتونه خو بايد ارومرو د اقتصاد په اصل ولاړ وي.

۴_دخلکوخوښي لاس ته راوړل لويه عقل مندي ده

که څوک د الله ﷻ د رضا په خاطر د انسانانو سره مرسته کوي، د هغوي درنـاوی کـوي، او ورسره نيک چلن کوي، د خلکو پر جفا سترګې پټوي داسې انـسان الله ﷻ تـه خـوښ وي، او څوک چې الله ﷻ ته خوښ وي الله ﷻ د هغه سره مينه د بندګانو په زړونو کې هم اچوي د خلکو د خوښی لـه برکتـه تـل انـسان خـوښ، هوسا، او پـه خپلـو مقـصدونوکې سرلوړی وي. د الله ﷻ د بندګانو خوښي تر لاسه کول غټه کاميابي او لويه عقل مندي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵ ــ ګټوره پوښتنه علم زیاتوي

پوهه او علم د زړونو پټې خزانې دي چې په ګټورو پوښتنو رابرسیره کیږي، که چیرې لـه معلم څخه په ښه طریقه پوښتنه وشي ممکنه ده چې معلم د زړه له کومې په ځواب کـې داسې معلومات وړاندې کړي چې حاصلولو ته یې ډیره زیاته اړتیا وي.

پوښتنې:

۱ـلاندې کلمې معنا کړئ:

۱ــ الاقْتِصَادُ:

ب ــ الْمَعِیشَةِ:

ج ــ التَّوَدُّدُ:

۲ـمال ولې دومره ارزښت لري؟

۳ـد اقتصاد لغوي او اصطلاحي معنا څه ده؟

٤ـحدیث ترجمه کړئ!

۵ـاسراف ولې حرام دی؟ د هغه روغتیایي او مالي ضررونه بیان کړئ!

کورنی دنده

زمونږ په ټولنه کې هغه دودونه او رواجونه په ګوته کړئ چې د اقتصاد په خلاف پر حرام اسراف روان دي، او دهغو د مخنیوي پر لارو چارو باندې غور او فکروکړئ ،اودمخنیوي په باره کې یې لنډه مقاله ولیکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ویشتم لوست

د الله ﷻ کتاب او د پيغمبرﷺ سنت

عَنْ مَالِك أَنَّهُ بَلَغَهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ. [موطأ مالك]

د راوي پېژندنه

مالک بن انس بن مالک الأصبحی الحمیری د دار الهجرت (مدینی منورې) امام او د اهل سنت له څلورو مشهورو مذهبونو څخه د مالکي مذهب امام دی. په **۹۳** هجري کـال پـه مدینه منوره کې زیږېدلی. پر دین کلک ولاړ وو. له امیرانو او باچاهانو څخه لرې اوسیده، آن تردې چې د واکمنانو له خوا ربړول شوی هم دی.

عباسي خلیفه هارون الرشید ترې وغوښتل چې دربار ته ورشي او ده ته سبق ووایي، خـو امام مالک انکار وکړ او ویې ویل چې: علم ته خلک ورځي، علم خلکو پسې نه ورځي!

هارون الرشید بې کورته ورغی او د درس په مجلس کې یې دیوال ته تکیه وکړه ، امام مالک وویل: دعلم درناوی د رسول اللهﷺ درناوی دی، نو تکیه یې پرېښوده او د امام پـه وړاندې کېنیناست. د خلیفه منصور عباسي په غوښتنه یې د احادیثو مشهور کتاب موطأ ولیکه. په همدې توګه: **الوعظ، المسائل، الرد على القدرية**، النجوم او تفسیر غریب القرآن د نوموړي له لیکنو څخه دي. امام مالک بن انس په ۱۷۹ هـ . ق کال په مدینه منوره کې وفات شو.

د ځینو کلماتو معنا

١_تَرَكْتُ: له ترک څخه اخستل شوی: پرېښودل، ترک کول.

٢_أَمْرَيْنِ: د (امر) تثنیه ده:چاره، کار.

٣_لَنْ تَضِلُّوا: هیڅکله به بې لارې نه شئ.

٤_مَا تَمَسَّكْتُمْ: څوپورې مو چې منګولې پرې لګولې وي.

د حدیث شریف ژباړه

امام مالک رحمه الله تعالی ته دا حدیث رسیدلی چې پیغمبرﷺ فرما یلي دي: په تاسو کې مې دوه شیان پرېښې دي، څو پورې مو چې پر هغو منګولې ښخې کړې وي هیڅکله بـه بې لارې نه شئ: دالله کتاب او زما سنت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حديث حکمت

قرآن د الله پاك وروستی کتاب دی چې د انسانيت د هدايت او لارښوونې لپاره يې نـازل کړی، څو انسانان له تيارو څخه رڼا ته راوباسي او د ژوند په سمه لاره يې روان کـړي. ترڅو چې انسانان پر قرآن کلك ولاړ وي، هيڅکله به بې لارې نه شي.

د حديث شريف ګټې

۱ـ قرآن کريم د اسماني کتابونو ناسخ

رسول اللهﷺ امت ته د اسلام دوه اصلي سرچينې په ګوته کړي څو د هغو په رڼا کې خپل ژوند تيرکړي. لومړی د الله کتاب (قرآن) او دوهم خپل سنت (حديث او سيرت).

قرآن کريم د اسلامي شريعت د تحليل او تحريم لومړنی مرجع ده. قـرآن د ژونـد ټـولې چارې د اصولو او بنسټونو په توګه اجمالا بيان کړې دي: ﴿....مَا فَرَّطْنَا فِـي الْكِتَـابِ مِـنْ شَيْءٍ...﴾ [الانعام: ۳۸]

ژباړه: موږ په قرآن کې د هيڅ شي کمی نه دی کړی (د اړتيا وړ شيان مو ټول ذکر کړي دي). الله تعالی خپل رسول محمدﷺ تـه دنـده سپارلې څـو دغـه اصـولي لارښـوونې پـه تفصيل سره د ژوندانه په ټولو جزئياتو کې پلي کړي. د دغو اصولو پـر بنسـټ يـوه ټولنـه جوړه کړي او نړيوالو ته دغه الهي لارښوونې يوازې په نظري توګه نـه، بلکـې پـه عملـي توګه وړاندې کړي. الله تعالی د پيغمبر دغه حيثيت داسې بيانوي: ﴿...وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الـذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ﴾ [النمل: ٤٤]

ژباړه: موږ تاته ذکر(قرآن) نازل کړ څو خلکو ته نازل شوی کتاب شرح او توضيح کړې او ښايي دوی پکې غور او فکر وکړي.

جابرﷺ وايي يوځل عمربن الخطاب په داسې حال کې چې د تـورات يـوه نـسخه يـې پـه لاس کې وه، راغی او ويې ويل: ای دالله رسوله، دا د تورات يوه نسخه ده. رسـول اللهﷺ څه ونه ويل. عمر رضی الله عنه د هغه په لوستو پيل وکړ. د پيغمبرﷺ پر مخ د غوسې او د خفګان نښې راغلې. په دې کې ابوبکرﷺ پر عمرﷺ غږ وکـړ چـې مـور دې در بانـدې بوره شه عمره د پيغمبر مخ ته نه ګورې؟ کله چې عمرﷺ د پيغمبرﷺ مخ ته وکتل، نو ژر يې وويل: د الله پاك او د هغه د پيغمبر له غوسې څخه پناه غواړم. د الله پاك په ربوبيت، د اسلام په دين او د محمدﷺ په نبوت خوښ او قانع يو. رسول اللهﷺ وفرمايل: زما دې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ذات قسم وي چې زما سا يې په واک کې ده، که موسی درته راڅرګند شي او تاسو هغه پسې لاړ شئ او ما پريږدئ نو د حق له لارې څخه به بې لارې شئ، او که موسی ژوندی وای او زما پيغمبرۍ يې موندلې وای نو زما تابعداري به يې کوله. [سنن الدارمی]

۲ــد رسول الله صلی الله عليه وسلم سنت(حديث اوسيرت)، د قرآن تر ټولو ښه شرحه

د پيغمبر سنت د قرآن کريم تر ټولو ښه شرح او تفسير دی. د هغه سيرت او د صحابه وو ټولنيز ژوند د قرآنکريم عملي او تطبيقي اړخ دی.

له رسول اللهﷺ څخه چې کومه خبره ثابته شوې ده، هغه په حقيقت کې د وحی يوه برخه ده،

الله پاک فرمايي:﴿ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى۞ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى﴾ [النجم: ۳-۴]

ترجمه: پيغمبرله ځانه نه غږيږي، هغه خو ورليږل شوې وحې ده.

نو په څه شي چې امر کوي بايد پلی کړی شي او له څه شي چې منع کوي بايد اجتناب ترې وشي، الله پاک فرمايي: ﴿..وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا...﴾ [الحشر:۷]

ژباړه:کوم دستور چې پيغمبر درکوي، عمل پرې وکړئ او له څه شي مو چې منع کوي ځان ترې وژغورئ.

په سنتو باندې منګولې لګول له ضلالت او بې لارې توب څخه د ژغورل کيدو او نجات يوازنۍ لاره ده.

۳ــ د رسول اللهﷺ سنت يا دويمه وحې

له قرآن نه وروسته سنت د اسلامي شريعت د تحليل او تحريم دويمه مرجع ده.

په دې توګه له سنتو څخه د الهي وحې د يوې برخې په توګه هيڅکله استغنا نشي راتلای او د قرآن په شرح او شرعي احکامو باندې په پوهيدلو کې له پامه نشي غورځېدلای.

رسول اللهﷺ په يو مبارک حديث کې چې مقدامؓ ترې روايت کړی فرمايي: خبر اوسئ! ماته قرآن او د هغه په څير نور څه (سنت) راکړل شوي دي).[1]

---

۱ - ابوداود

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل روايت کې راځي: داسې څوک ونه مومم چې ډډه يې وهلې وي او زما کوم امر يا نهی ورته ورسيږي او دی ووايي چې زه دا نه پېژنم، هغه څه منم چې پـه قـرآن کـې مـې موندلي.[١]

د حديثو او فقهې کتابونه په هغو مسائلو ډک دي چې په قرآن کې نشته، خـو پـه حـديثو کې حلال يا حرام ګڼل شوي دي.

٤_د لارې مثال

د صحابه وو ټولنيز ژونـد، پـه ځـانګړې توګـه د راشـده خلافـت دوره، د قـرآن کـريم د مقاصدو پر اساس جوړ او د بشري ژوند غوره بېلګه ده. ځکه خو رسول الله ﷺ په يوه مبارک حديث کې امت ته پر هغې باندې د کلکې درېدو ټينګار کوي او وايي: زمـا سـنت او لـه مانه وروسته زما د راشدينو او مهدييونو خليفه ګانو سنت کلک کړئ.)[٢]

د راشده خلافت د دورې ټولنيزه تګلاره زموږ لپاره د فکري او عقيدوي خط مشالونه دي چې د ژوندانه په اوږدو لارو کې خپله لاره پرې رڼا کوو.

پوښتنې:

١_پورتنی حديث شريف وژباړئ.

٢_دحديث راوي څوک دی؟ معرفي يې کړئ.

٣_لاندې کلمات معنا کړئ:

- تَرَكْتُ:
- أَمْرَيْنِ:
- لَنْ تَضِلُّوا:
- مَا تَمَسَّكْتُمْ:

٤_ (نبوي سنت اوسيرت د قرآنکريم ښه شرحه ده) دا مطلب واضح کړئ.

کورنی دنده:

پورتنی حديث شريف له معنا سره په يادو زده کړئ.

---

١ - معرفة السنن والآثار للبيهقي

٢ - مشكل الآثار للطحاوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم لوست

په جهاد کې د ښځو ونډه

عَنْ الرُّبَيِّعِ بِنْتِ مُعَوِّذٍ قَالَتْ كُنَّا نَغْزُو مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَنَسْقِي الْقَوْمَ وَنَخْدُمُهُمْ وَنَرُدُّ الْجَرْحَى وَالْقَتْلَى إِلَى الْمَدِينَةِ. [صحيح البخاري]

دراوي پېژندنه

ربيع بنت معوذ بن عفراء رضی الله عنهما، د انصارو د بني نجار له قبيلې ښځه وه، ربيع بي بي په بيعة الرضوان کې حاضره او له رسول اللهﷺ سره يې په ځينو غزواتو کې ګډون درلود. نوموړې له يوې خوا زاهده، عابده او د خدایﷻ د لارې مجاهده وه، له بلی خوا د علم او فضيلت خاونده هم وه. له دې بي بي ښځه ټول يويشت (۲۱) احاديث روايت شوي دي. ډېر عمر ژوندۍ وه. په پای کې د عبدالملك بن مروان په خلافت کې د هجرت په څه د پاسه اويايم کال کې وفات شوه.

د ځينو کلماتو معنا

١_كُنَّا: موږ وو.
٢_نَغْزُو: غزا مو کوله، جهاد موکاوه.
٣_نَسْقِي: اوبه مو ور رسولې، اوبه مو ورکولې.
٤_نَرُدُّ: وړل مو، ليږدول مو.
٥_الْجَرحَى: ټپيان، زخميان.
٦_الْقَتلَى: قتل کړای شوي، وژل شوي.

د حديث ژباړه

له ربيع رضی الله عنها ښځه روايت دی چې وايي: موږ به له پيغمبرﷺ سره يو ځای غزا کوله، په جهاد کې به ورسره شريك وو. مجاهدينو ته به مو اوبه رسولې، نور خدمتونه مو ورته تر سره کول او د هغوی ټپيان او شهيدان به مو مدينې منورې ته انتقالول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حدیث حکمت

د خیر ښیګڼې خپرېدو، دعدالت او انصاف تامین، له انسان څخه د انسان آزادي، له مستکبرینو څخه د مستضعفینو بوږاګانو، ښځو او ماشومانو د ژغورلو، د انساني کرامت او ارزښتونو د خوندي ساتلو او د الله ﷻ د کلمې او دین د لوړوالي په خاطر سپیڅلی او مقدس جهاد، له یوې خوا شرعي فریضه او مکلفیت دی او له بلې خوا د هر مؤمن او مسلمان وګړي د ژوندانه تر ټولو لوړه هیله او ستر ویاړ دی. ښځه د نورو مسؤولیتونو، حقوقو او ویاړ په څیر په دغې مقدسې فریضې او سپیڅلې دندې کې د خپل بدني ځواک په اندازه له نارینه وو سره سمه او برابره ونډه لري.

د حدیث شریف ګټې

۱ـ د اسلام په لاره کې د وسله وال جهاد ارزښت

وسله وال جهاد د اسلام د سپیڅلی دین دخپرولو او ورڅخه د دفاع غوره لاره ده.

د الله ﷻ په لاره کې جهاد هغه غوره عبادت دی بل هیڅ ډول عبادت ورسره نه برابرېږي.

د الله ﷻ په لاره کې یوساعت تګ د سهار له خوا او یا بیرته راستنیدل د ورځې په اخره برخه کې له دنیا اوهغه څه چې په دنیا کې دي ورڅخه غوره دي.[1]

په اسلام کې جهاد تر ټولو د لوړ مقام او تر ټولو نیکو کارونو غوره کار دی، الله تعالی د دې لپاره روا کړی تر څو د توحید کلمه لوړه او د الله تعالی ددین برم زیات شي. ډېر زیات شمېر آیاتونه او احادیث د جهاد د فضیلت په اړه راغلي. الله تعالی فرمايي:﴿ وَمَن يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللّهِ فَيُقْتَلْ أَو يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْراً عَظِيماً﴾ [النساء: ٧٤] **ژباړه:** او څوک چې د الله په لار کې وجنګیږي او ووژل شي یا برلاسی شي هغه ته به موږ هرومرو ستر ثواب ور په برخه کړو.

او فرمايي: ﴿وَفَضَّلَ اللّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْراً عَظِيماً﴾ [النساء: ٩٥]

ژباړه: او الله تعالی مجاهدین په ناستو خلکو په ستر اجر سره غوره ګرځولي دي.

د اسلام ستر لارښود، رسول الله ﷺ د جهاد په اړه داسې فرمايي: «مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِى سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَانِتِ بِآيَاتِ اللَّهِ لاَ يَفْتُرُ مِنْ صِيَامٍ وَلاَ صَلاَةٍ حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِى سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى»[2]

---

۱ - مسلم

۲ - صحیح مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: د الله تعالی په لار کې د مجاهد مثال د هغه روژه نیوونکي په څیر دی چې تړوله شپه لمونځ کوي او د الله تعالی په آیاتونو باندې دعاء کوونکی وي، نه له خپلې روژې سترې کیږي او نه له خپل لمانځه څخه سترې کیږي تر هغه وخته چې دغه د الله تعالی د لارې مجاهد بېرته خپل کورته را ستون شي.

د الله تعالی په لار کې وتل او ستونزې ګاللو لوی اجر او ثواب لري. رسول اللهﷺ فرمایلي دي: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ –رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ– قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِﷺ:« انْتَدَبَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ مُجَاهِدًا فِي سَبِيلِهِ لاَ يُخْرِجُهُ إِلاَّ إِيمَانٌ بِي وَتَصْدِيقٌ بِرَسُولِي فَهُوَ عَلَيَّ ضَامِنٌ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ أَرْجِعَهُ إِلَى بَيْتِهِ الَّذِي خَرَجَ مِنْهُ نَائِلاً مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ ».[1]

ژباړه: څوک چې د مجاهد په توګه د الله په لار کې له کوره ووځي، الله ﷻ (د مهربانۍ له مخې) فرمايي: چې کله يې دا وتل پر ما د ایمان او زما د رسول د تصدیق پر بنا وي نو زه يې ضامن يم چې هغه جنت ته داخل کړم او يا يې بېرته خپل کور ته په داسې شان ورستون کړم چې ثواب او غنیمت ورپه برخه وي.

د يادونې وړ ده چې د جهاد د مشروعيت لپاره د ځانګړو حالاتو او شرايطو تحقق ضروري دی.

۲ ـ په وسله وال جهاد کې د ښځو ونډه

له رسول اللهﷺ سره په غزاګانو کې، لکه د سړو په څیر ښځو هم، پوره ونډه اخیستې ده دا په دې معنا چې ښځې هم له نارينه وو سره په ټولو عبادتونو، وياړونو او افتخاراتو کې سمې شريکې دي. له دې کبله ویلای شو، ښځې حق لري چې د مسلمانانو له امیر څخه د اجازې تر لاسه کولو د حق د لارې د سپیڅلي جهاد وياړ تر لاسه کړي.

اسلامي شريعت د خپلې عامې مهربانۍ، هغه ځانګړي سهولت له مخې، چې له ښځو سره يې په هر څه کې په پام کې نیولی، ښځې يې جګړې ته له حاضریدو څخه معاف کړې دي. دغه معافي يوازې يوه استثناء لري چې کله د مسلمانانو مشر د اړتيا له مخې فوق العاده حالت کې نفير عام (جهاد ته عمومي وتل) اعلان کړي، بيا به ښځه هم د ميړه له اجازې پرته د جهاد ډګر ته وځي. په عامو او عادي جهادونو کې ښځه مکلفه نه ده چې د جهاد ډګر ته ولاړه شي. له دې سره سره ښځې حق لري چې د جهاد په وياړونو کې د

---

۱ – سنن کبری، بیهقی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریکیدو په خاطر د مسلمانانو د مشر او خپل سرپرست په اجازه له مجاهدینو سره ووځي او هلته د دوی له طبیعت سره مناسب یو شمیر خدمتونه تر سره کړي.

حقیقت دادی چې د اسلامي دعوت له پیل څخه نیولې د دعوت په ټولو پړاوونو کې ښځې په ټولو ویاړونو کې له نارینه وو سره یو شان شریکې دي. لله الحمد په ټول اسلامي تاریخ کې یوه پیښه هم داسې نشته چې هلته ښځو د محرومیت او کموالي احساس کړی وي او یا هم نارینه وو ځان پرې لوړ او پورته ګڼلی وي، بلکې ددې پر خلاف ښځې تل د نارینه وو له خوا له ځانګړي قدر، احترام او درناوي څخه برخمنې وې.

د اسلامي تاریخ په اوږدو کې د نارینه اتلانو په کتار کې خدیجه، سمیه، اسماء، ام سلیم، ام عطیه، ام حرام، خوله، عائشه، فاطمه، زینب رضي الله عنهن او داسې نورې په زرګونو اتلانې دي چې یادونه یې په زرینو کرښو کې پاتې دي.

ام عماره نسیبه رضی الله عنها یوه له هغو اتلو بیبیانو څخه ده چې د احد په تاریخي غزا کې یې له پیغمبر څخه په سخت وخت په دفاع کې د میړانې او سرښندنې بېلګه وړاندې کړې او د تل لپاره به تاریخ وربانديې ویاړي.

حفصه رضي الله عنها له ام عطیې رضی الله عنها څخه روایت کړی چې هغې ویل: زه له پیغمبرﷺ سره په اوو(۷) غزاګانو کې شریکه وم، زه د جګړې پر وخت له بارونو او سامانونو سره پاتې شوم. مجاهدینو ته به مې ډوډۍ برابروله او د هغوی د ټپیانو درملنه مې کوله.

انس رضي الله عنه وايي: ام سلیم رضی الله عنها (دده مور)چې ژوندۍ وه نو تل به له یوې ډلې انصارو ښځو سره له رسول اللهﷺ سره په غزا کې ملګرې وه.

حشرج له خپلې پلرنۍ نیا څخه نقلوي چې هغې رضی الله عنها ویل: زه له شپږو تنو نورو ښځو سره د خیبر غزا کې له پیغمبرﷺ سره ووتم. څه وخت چې پیغمبرﷺ پوه شو ښځې هم ورسره غزا ته راغلي، نو موږ پسې یې څوک را ولیږه او ویې غوښتو! موږ د پیغمبرﷺ خدمت ته حاضرې شوو نو د پیغمبرﷺ په څېره کې د قهر او غوسې نښې وې. موږ ته یې وویل: تاسو د څه لپاره او د چا په اجازه راغلي یئ؟ مونږ ورته وویل: یا رسول الله! موږ تاسره راووتو، مجاهدینو ته به غشي ورکوو او به او ستوان به ورکوو، د ټپیانو درملنه به کوو او حماسي سندرې به وايو. پدې توګه به د الله جل جلاله د لارې په جهاد کې خپله مرسته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمک کوو. رسول اللهﷺ راته وویل: پاځئ او خپلو خیمو ته ولاړې شئ. هغه وایـي: بیـا کلـه چې الله تعالی خیبر فتح کړ نو رسول اللهﷺ له غنیمت څخه مـوږ تـه د نارینـه مجاهـدینو سـره سمې برابرې برخې راکړې. حشرج صاحب وایي، مـا تـرې پوښـتنه وکـړه چې څـه شـی پـه برخه کې دروړسیدل؟ هغې وویل: میوې.[1]

فعالیت

د اسلامي تاریخ په اوږدو کې د هغو مجاهدو ښځو نومونه واخلئ چې پـه خپلـو تـورو او غږونو یې په جهادي معرکو کې حماسې زیږولي دي.

۳ـ د جګړې پر مهال د ښځو رول

ښځې په جهاد کې عموما په وروستیو لیکو کې په لوژستیکي او روغتیایي چارو کې، لکه د ټپیانو درملنه او د شهیدانو په انتقال او لیږدونه ، پخلي او اوبو رسولو کـې لـه مجاهـدینو سره مرسته کوي.

په وسله وال جهاد کې د ښځو دونډه اخیستلو شرط دادی چې پـه عملـي جګـړه کـې بـه برخه نه اخلي، ابرو به یې له خطر څخه مصؤونه وي، پرده به مراعاتوي، او لـه سـړو سـره به اختلاط نه کوي که چیرې پورتنیو شرطونو تحقق نه مونده، نو بیا ښځو ته په وسله وال جهاد کې ونډه اخیستل جواز نه لري.

پوښتنې:

۱ـ د حدیث ژباړه ووایاست.

۲ـ د جګړې پر مهال د ښځو رول څه دی؟

۳ـ په مسلحانه جهاد کې د ښځو د ونډې اخیستلوشرطونه ووایاست.

کورنۍ دنده:

له معتبرسیرت کتاب څخه د احد په غزا کې د نسیبې رضی الله عنها دریځونـه او مواقـف ولولئ او په خپلو کتابچو کې یې ولیکئ.

---

۱ – السنن الکبری للنسائی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروېشتم لوست

رښتينولي

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِﷺ « عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِى إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِى إِلَى الْجَنَّةِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِى إِلَى الْفُجُورِ وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِى إِلَى النَّارِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا ». [صحيح مسلم]

د راوي پېژندنه

د دغه جليل القدر صحابي نوم عبدالله د پلار نوم يې مسعود او د بنو هذيل قبيلې ته منسوب دی. شپږم شخص وو چې د اسلام په مبارک دين مشرف شو. دوه ځله يې حبشې ته هجرت کړی دی دريم ځل يې له حبشې څخه مدينې منورې ته هجرت وکړ. له رسول الله ﷺ سره به تل يو ځای او ملګری وو. له دې امله د اصحابو ترمنځ په صاحب العصا، صاحب الوسادة او صاحب المطهرة [1] مشهور وو. تل به يې په ډېره خوږه لهجه د قرآنکريم تلاوت کاوو، د علم او پوهې سمندر وو، د علمي مقام تر څنګ د حق د سنګر يو غښتلی مجاهد هم وو. په بدر، احد، خندق او نورو ټولو غزاګانو کې يې برخه اخيستې ده، د هجرت په دوه دېرشم (۳۲)کال د حضرت عثمانؓ له شهادت څخه وروسته يې له نيمګړې نړۍ څخه رحلت وکړ.

د ځينو کلمو معنا:

۱ـ عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ:	پر تاسو رښتيا ويل لازم دي
۲ـ يَهْدِى:	لارښوونه کوي
۳ـ الْبِرّ:	هر ډول ښې اوغوره کړنې اوخصلتونه
۴ـ مَا يَزَالُ الرَّجُلُ:	سړی تل اوهميشه
۵ـ يَتَحَرَّى الصِّدْقَ:	کوښښ او هڅه کوي د رښتيا ويلو
۶ـ يُكْتَبَ:	وليکل شي

۱ـ يعني رسول اکرمﷺته به يې امسا په لاس کې ورکوله، تکيه او بالښت به يې ورته ايښود او د اوداسه اوبه به يې ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦ـ وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ: او له درواغ ويلو څخه ځانونه وساتئ

٧ـ الْفُجُورِ: هرډول ناروا، ناوړه كار او خوى

د حديث ژباړه

له عبد الله بن مسعودﷺ څخه روايت دى چې رسـول اللهﷺ فرمـايلي دي: پـر تاسـو رښـتيا ويل لازم دي، ځكه چې رښتيا انسان ته د نيكيو لارښوونه كوي او نيكي انسان ته د جنت لارښوونه كوي. بيشكه انسان، چې تل رښتيا وايي او د رښتيا ويلو هڅه كوي، نو د اللهﷻ په نزد به رښتينى وليكل شي او له درواغو ويلو څخه ځانونه وژغـورئ، ځكـه چې درواغ ويل سړي ته د ناروااو په لور لارښوونه كوي او ناروا د دوزخ پـه لـور لارښـوونه كـوي. ځينې وخت تل سړى درواغ وايي او د درواغو ويلو هڅه كوي، نو له دې امله د اللهﷻ په نزد دروااغجن وليكل شي.

د حديث حكمت

د ټولو فضايلو، غوره كړنو او خويونو بنسټ رښتيا ويل دي. رښتيا ويـل د ټـولنيز اخلاقـي نظام سرچينه ده او د ټولنې په وګړو كې يو په بل اعتماد راټوكوي. په درواغ ويلو سره په انساني ټولنه كې د بې باورى فضاء رامنځ ته كيږي چې دا كار د ټولنې د هـر ډول فـساد لامل ګرځي. له دې امله پيغمبر ﷺ پر انسانانو رښتيا ويل لازم كړي او لـه درواغـو څخـه يې منع كړي دي.

دحديث شريف ګټې

١ـ د رښتيا وو حقيقت

رښتيا د حقايقو سره مطابقت ته ويل كيږي او مختلف ډولونـه لـري، لـومړى يـې پـه وينـا كـې رښتيا ويل دي، او هغه داسې چې وينا له هغه څه سره چې اخبار ورڅخه كيږي مطابقت ولري.

بل د نيت او ارادې رښتينولي ده چې د دې ډول رښتينولى ځاى زړه دى، نـو پـر مـسلمان لازم دي چې خپل زړه تل رښتينى او د هر ډول ريا، بدګمانيو، او ناوړه نيتونو څخه پاك وساتي.

بل په كړنوكې رښتينولي: انسان به مشروع چارې ترسره كوي، چې د عقيدى او وينا سـره يې مطابقت ولري، او هغه كارونه چې د عقيدې او شعار په خلاف وي دروغ ګڼل كيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ـ د رښتیا ویلو کوښښ

انسان باید د ژوند په ټولو حالاتو کې تل رښتنې واوسي او هڅه وکړي چې ریښتینولي د ځان عادت وګرځوي، تر څو الله جل جلاله ورڅخه خوښ شي او هم یې نوم د صدیقینو په ډله کې ولیکي اوجنت ته یې داخل کړي.

۳ـ د رښتیا ویلو ګټې

ریښتیا ویل ډیرې دنیوي او اخروي ګټې لري چې ځینې یې په لاندې ډول دي

- رښتیا ویل انسان د نیکیو لور ته وړي او له هر ډول بدیو څخه یې ژغوري.
- رښتیا ویل زړه ته ډاډینه او آرامي وربښي.
- رښتیا ویل مؤمن له منافق څخه جلا کوي.
- رښتیا ویل په دنیا او آخرت کې انسان ته نجات ورکوي.
- رښتیا ویل د الله جل جلاله د خوښۍ لامل ګرځي.
- رښتیا ویل جنت ته د داخلیدو لویه ذریعه ده.
- رښتیا ویل انسان ته د خیر او برکت دروازې پرانیزي ،او رزق یې پراخوي.

۴ـ د درواغو حقیقت

درواغ د رښتیا ضد او د حقیقت پر خلاف د معلوماتو وړاندې کولو ته ویل کیږي.

درواغ لکه څرنګه، چې په ژبه وړاندې کیږي، همداراز د کړنې، نیت او ارادې له لارې هم تر سره کیدای شي. لکه یوڅوک د بدکار د انجامولو اراده ولري او په ژبه د هغې پر خلاف وینا وړاندې کړي، په دې صورت کې ده خپل عمل او اراده پر ژبه دروغجنه وړاندې کړه.

۵ـ درواغ ویل لویه ګناه ده

درواغ ویل داسې عمل دی چې د اسلام د سپیڅلي دین څخه سربیره په ټولومذهبونو او ادیانو کې یوه ناوړه پد یده ګڼل شوې ده. د اسلام مبارک دین د درواغو ټول ډولونه حرام کړي دي او درواغجن انسان ته یې درنده سزا ټاکلې ده.نولازمه ده چې د هر ډول درواغو څخه ځانونه وژغورو، څوک چې درواغ وایي او یا د درواغ ویلو هڅه کوي الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

جل جلاله ېې بد ګڼي په درواغ ویلو د بنده خوی ګرځي او د الله جل جلالـه پـه نـزد د درواغجنو په ډله کې شمیرل کیږي.

۶ـ د درواغو بدې اغیزې

درواغ ویل ډیرې بدې پایلې لري چې ځینې يې په لاندې ډول دي

- درواغ ویل د ټولو بدیو اصلي عامل او د منافقت یوه برخه ده.
- درواغ ویل د نورو حقوق له منځه وړي.
- درواغ د انسان شخصیت بې ارزښته کوي.
- درواغ په ټولنه کې بې اعتمادي رامنځ ته کوي او د باور ټغر ټولوي.
- درواغ د بلې هرې ګناه تکیه ګاه ده.
- د درواغو له کبله انسان د جهنم کندې ته لوېږي.

پوښتنې:

۱-لاندې کلمې معنا کړئ:

الْبِرِّ:

مَا یَزَالُ الرَّجُلُ:

یَتحَرَّی الصِّدْقَ:

یُکْتَبَ:

۲ـ دحدیث ژباړه ووایاست.

۳ـ رښتیاویل څه ګټې لري؟

۴ـ دروغ څه بدې پایلې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورویشتم لوست

د مجلس آداب

عَنْ عبدالله بْنِ عُمَرَ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنَّهُ نَهَى أَنْ يُقَامَ الرَّجُلُ مِـنْ مَجْلِسِهِ وَيَجْلِسَ فِيهِ آخَرُ وَلَكِنْ تَفَسَّحُوا وَتَوَسَّعُوا). [صحيح البخاري]

د ځینو عبارتونو معنا

١ـ أَنْ يُقَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسِهِ: چې یو څوك د ناستې له ځای څخه پاڅول شي.

٢ـ وَيَجْلِسَ فِيهِ آخَرُ: او بل څوك په هغه ځای کې کښیني.

٣ـ وَلَكِنْ تَفَسَّحُوا: مګر په خپلو منځوکې پراخي راولئ.

۴ـ وَتَوَسَّعُوا: او د ځای پراخي راولئ.

د حدیث ژباړه

له حضرت عبد الله بن عمر رضي الله تعالی عنهما څخه روایت دی، پیغمبر صلی الله علیه وسلم له دې څخه منعه کړې ده چې یو څوك له خپل ځای څخه پاڅول شي او بیا پر ځای یې بل څوك کښیني، بلکې په خپلو منځوکې فاصله راولئ او خپل مجلسونه پراخه کړئ.

د حدیث حکمت

د اسلام مقدس دین د ژوند هر اړخیز نظام وړاندې کړی. ستر او واړه ټول موضوعات یې پوښلي، آن د مجلس د آدابو وړه برخه یې هم پټه پرېښې نه ده، بلکې د هغې لپاره یې هم لارښوونې بیان کړې، په اسلام کې ټولو انسانانو ته د احترام په نظر کتل کیږي، ټول مساوي حقوق لري، هر راز توپیرونه ردوي، یوازې تقوی د توپیر او لوړ تیا معیار دی. له دې کبله امر شوی چې څوك له خپل ځای څخه اوچت نه کړای شي او ناست خلك یا حلقه سره پراخه کړي او یاسره نژدې شي او نویو راغلو خلکو ته ځای ورکړي، څو ټول مسلمانان په مجالسو کې با وقاره وساتل شي. هیڅوك د کمی احساس ونه کړي او له دې سره سره څوك د مجلس له ګټو څخه هم بې برخې نه شي او په مجلس کې ځای ورکړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعاليت

زده کوونکي دې دښوونکي په مرسته د مجلس نور آداب ووايي.

د حديث شريف ګټې

۱ـ د مجالسو ډولونه

انسان دې ته اړ دی چې له نورو سره ناسته ولاړه ولري، پـه مجالـسو کـې برخـه واخلـي. مجالس به له لاندې ډولونو څخه خالي نه وي

آـ نيک مجلسونه: لکه د پوهانو او علماوو سره ناسته، د علم د زده کړې حلقې او د وعظ او نصيحت مجلسونه چې د انسان په ژوند کې خورا ارزښـت لـري بايـد داسـې مجلسونه غنيمت وګڼل شي او پکې ونډه واخيستل شي.

ب ـ بد مجلسونه: دا هغه مجلسونه دي چې په کې ناکاره خلک راټول شـوي وي يـا پـه کې غيبت کيږي يا په کې درواغ ويل کيږي او يا نـور د فـساد تـصميمونه پـه کـې نيـول کيږي له داسې مجلسونو څخه ډډه کول لازم او که څوک پکې ناست وي بايد ورڅخه پاڅيږي.

ج ـ مباح مجلسونه: دا هغه مجلسونه دي چې د پورتنيو منکراتو څخه خالي وي، خو کوم دنيوي يا اخروي خير هم په کې نه تر سترګو کيږي په دغـه ډول مجالـسو کـې اشـتراک کول کوم باک نه لري، خو غوره دا ده چې پکې ګډون ونه شـي، ځکـه چـې وخـت پـه کې ضايع کيږي.

۲ـ په مجلس کې ناست کس له خپل ځای څخه پاځول ناروا کار دی

که څوک مجلس ته داخل شي، ده ته دا جايز نه دي چې بـل څـوک پـاڅوي او دی د هغه پر ځای کښيني، ځکه داد متکبرينو عادت دی، او اسلام منعه کړی دی. له بل پلوه په دې کړنه کې د نورو سپکاوی او پرحقوقو يې تيری کول دي. د اسلام ستر پيغمبـر صـلی الله عليه وسلم فرمايلي دي: "مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَتَمَثَّلَ لَهُ الرِّجَالُ بَيْنَ يَدَيْهِ قِيَامًا فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَـدَهُ مِـنَ النَّارِ". [۱]

---

۱ – سنن ترمذی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: څوک چې دا خوښوي چې خلک يې په مخ کې ولاړ وي، نو دی دې په جهنم کې د ځان لپاره ځای تيار کړي.

۳ـ د مجلس پراخول

که څوک له بهر څخه مجلس تهورداخل شي او په مجلس کې دده د کيناستو ځای نه وي، نو مجلس کې په ناستو کسانو لازم دي چې په مجلس کې پراخي راولي او ده ته د کښيناستو ځای ورکړي. الله جل جلاله فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ...﴾ [المجادلة: ۱۱]

ژباړه: اي مؤمنانو کله تاسې ته وويل شي چې پراخه کړئ مجلسونه، نو بيا پراخي په کې راولئ. الله جل جلاله به پرتاسې پراخي راولي.

۴ـ مجلس ته د سلام په اچولو سره داخليدل

مجلس نور آداب هم لري او په مختلفو احاديثو کې ذکر شوي دي چې د هغې له جملې څخه مجلس ته د داخليدو پر وخت د سلام اچول دي. پيغمبر صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: «إِذَا انْتَهَى أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَجْلِسِ فَلْيُسَلِّمْ»[۱]

ژباړه: کله چې له تاسې څخه څوک مجلس ته داخليږي بايد سلام واچوي.

۵ـ د مجلس په آخر کې کيناستل

که څوک مجلس ته راشي نو بايد هلته کښيني چيرې چې د ناستو خلکو پای وي او د مجلس منځ او يا سرته د تيريدو کوښښ دې ونه کړي. حضرت جابر بن سمرة (رضي الله تعالى عنه) فرمايي: «كُنَّا إِذَا أَتَيْنَا النَّبِيَّ ﷺ جَلَسَ أَحَدُنَا حَيْثُ يَنْتَهِي».[۲]

ژباړه: کله به چې موږ د پيغمبر صلى الله عليه وسلم مجلس ته راغلو، نو زموږ هريو به هلته کيناسته چيرې به چې د مجلس آخري برخه وه.

۶ـ د دوو خبرو اترو کوونکو تر منځ کيناستل نه دي په کار

که څوک په مجلس کې د ناستې اراده لري، نو بايد د دوو داسې کسانو ترمنځ ځان ځای نه کړي چې هغوی په خپلو کې خبرې اترې سره کوي، تر څو د هغوی خبره او

[۱] - سنن أبي داود.
[۲] - سنن أبي داود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابطه غوځه نه شي. ځکه دا کار د نفرت او کرکې لامل ګرځي. پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) فرمایلي دي: «لاَ یَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ یُفَرِّقَ بَیْنَ اثْنَیْنِ إِلاَّ بِإِذْنِهِمَا».[1]

ژباړه: چا ته دا جایز نه ده چې د دوو کسانو تر منځ بیلتون راولي، مګر دا چې د هغوی په اجازه وي.

۷ـ که څوک د کوم حاجت له مخې له خپله ځایه پاځیږي د بیا راتلو په صورت کې په خپل ځا ی کې د کیناستو حق لري

پیغمبرﷺفرمایلي دي: « مَنْ قَامَ مِنْ مَجْلِسِهِ ثُمَّ رَجَعَ إِلَیْهِ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ ».[2]

ژباړه: څوک چې له خپل ځای څخه پاڅیده او بیا خپل ځا ی ته راغی، نو هغه په خپل ځای د لومړیتوب حق لري.

پوښتنې:

۱ـ لاندې عبارتونه معنا کړئ:

أــ أَنْ یُقَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسِهِ

ب ــ وَیَجْلِسَ فِیهِ آخَرُ

ج ــ وَلَکِنْ تَفَسَّحُوا:

۲ـ د حدیث مفهوم په یادو زده کړئ.

۳ـ د مجلس هغه آداب ووایاست چې د حدیث الفاظ پرې دلالت کوي.

[1] ـ سنن ترمذی.

[2] ـ صحیح مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فقهې

د اصولو برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه ویشتم لوست

د فقهې د اصولو پېژندنه

منل شوي علمي مېتودونه غوښتنه کوي مخکې له دې چې د يو علـم جزئيـات زده کـړو؛ په کار ده چې د هغه موضوع، موخه او له نورو علومو سره يې تړاو وپېژنو؛ په دې لوست کې تاسې ته همدا مطالب په تفصيل سره وړاندې کوو.

د فقهې د اصولو پېژندنه

د «فقه د اصولو» پېژندنه په دوه ډوله سره وړاندې کيږي، « د فقهې اصول» د دوو کلمو څخه د مرکب لفظ په توګه او « د فقهې اصول» د ځانګړې علم د نوم په توګه

« د فقهې اصول» د دووکلمو څخه د مرکب لفظ په توګه

د فقهې اصول لـه دوو کلمـو څخـه جـوړ شـوی ترکيـب دی يـو يـې " فقـه" او بـل يـې "اصول" دي.

(اصول) د عربي ژبې له مخې د اصل جمع دی چې بنسټ او بنياد ته وايي.

(فقه) په لغت کې د پوهې او ځيرکتيا په معنا ده او پـه اصـطلاح کـې پـه شـرعي احکـامو باندې داسې پوهې ته ويل کيږي چې له دلايلو څخه راوتلې وي، لکـه چـې يـو څـوك وپوهيږي چې د لمانځه لپاره اودس شرط دی، څکه چې الله تعـالی فرمـايلي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَـى الْكَعْبَيْنِ﴾ [المايدة: ۶] . په دې آيت کې د درې اندامونو په وينځلو او د يو اندام په مسح امر شوی او امر د فرض توب غوښتنه کوي، نو اودس د لمانځه لپاره فرض او شرط دی.

داسې پوهه فقه ده، خو که يو څوك يوازې د خپل کلي له امام څخه واوري چـې اودس فرض دی او بې اودسه لمونځ نه کيږي، نور يې په دليل پوه نه شي داسې پوهې ته فقه نـه ويل کيږي.

له علم څخه په دې ځای کې مراد راجح باور دی چې ظن او يقين دواړو ته ورشامليږي.

شرعي احکام: د مکلفينو د شرعي افعالو صفتونو ته شرعي احکام ويل کيږي، لکه فرض، واجب، مستحب، مباح،مکروه او حرام.

لکه چې ويل کيږي: رښتيا په وينا کې واجب او دروغ حرام دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فقهې د اصولو پېژندنه دځانګړي علم په توګه

له هغه علم څخه عبارت دی چې په اجمالي توګه د فقهې دلايل، له هغو څخه د استفادې لارې چارې او د مجتهد صفات څرګندوي[1].

کله چې موږ دې تعريف ته ښه ځير شو درې لويې معناوې پکې پرتې دي.

١- د فقهې اصول په اجمالي توګه د فقهي دلائل (قرآن، سنت، اجماع او قياس) بيانوي، په تفصيلي توګه له هر آيت، حديث ... څخه بحث نه کوي.

٢ــ د فقهې د اصولو علم له همدې دلايلو څخه د شرعي احکامو د راوېستلو څرنګوالی راښيي، هغه قواعد بيانوي چې په زده کړه يې، له دلايلو څخه د احکامو استنباط آسانه کيږي.

٣ـ د فقهې د اصولو علم د مجتهد صفات او وړتياوې بيانوي.

د فقهې د اصولو موضوع

د فقهې د اصولو موضوع شرعي دلايل، اصولی قواعد او شرعی احکام دي.

شرعی دلائل په دوه ډوله دي

١ــ متفق عليها دلايل چې هغه قرآن، سنت، اجماع او قياس دي.

٢ــ اختلافي دلايل چې ډېر ډولونه لري. مهم يې په لاندې ډول دي:

- استحسان
- د صحابي مذهب
- مرسله مصالح
- استصحاب
- عرف(دود)

د فقهې د اصولو عالمان له دې دلايلو څخه په اجمالی توګه بحث کوي، د هغوی پېژندنه کوي، حجيت، د طلب ډولونه او ورڅخه د استنباط لارې چارې اصول بيانوی او د دوی په خپل مينځ کې مراتب او د تعارض په صورت کې د ځينو په نورو د ترجيح قواعد ښيي.

(١) المنهاج : للبيضاوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فقهې د اصولو د علم د لوستلو موخه

د دې علم د زده کړې موخه له شرعي مصادرو (قرآن، سنت، اجماع او قياس) څخه د احکامو د راوېستلو لارې چارې پېژندل دي، په داسې بڼه چې شرعي احکام د علمي اصولو او ضوابطو پر اساس راوايستل شي، د بشري هوا هوس او مزاجونو څخه اغيزمن نه شي، څکه هر شرعي حکم قرآن، سنتو، اجماع او قياس ته تکيه کوي، يا به په صراحت په هغو کې راغلې وي او يا به ورڅخه استنباط شوی وي. دا استنباط هر څوک سر ته نشي رسولای او نه په دې هکله د هر چا سليقوي تفسير او پوهه اعتبار لري، بلکې د شرعي احکامو استنباط ځانګړي اصول لري چې په همدې علم کې بيان شوي.

همدا ډول د دې علم په زده کړه شخص کولای شي چې د فقهاوو د مذاهبو له دلايلو څخه خبر شي، د هغوی د استدلال لياری وپېژني، او د مختلفو مذاهبو په لاملونو باندې ځان پوه کړي چې ولې يې داسې نظريات وړاندې کړي.

همدارنګه د احکامو بدلون د حالاتو او وخت په بدلون باندې د دې علم په وسيله پېژندل کيږي، همدا علم دی چې فقهي او قانوني ستونزو ته د حل مناسبې لارې راپيدا کوي او نويو پېښيدونکو مسايلو ته (هغه چې پخوا نه دي پېښې شوي) احکام راوباسي.

د دې علم په واسطه شخص د قرآن او سنتو په پوهه کې تثبت او پوخوالی تر لاسه کوی.

د فقهې د اصولو تړاو د فقهې له علم سره

د فقهې په علم کې مسلمان خپل مکلفيتونه او مسؤليتونه د خپل پروردګار، ټولنې او چاپېريال په وړاندې پېژني، چې څه شی د ده لپاره دی او څه پرې لازم دي، په دې توګه د اصولو د علم تړاو د فقهې له علم سره داسې دی لکه د ونې د بېخ تړاو له ښاخونو سره يا د بنسټ (تهداب) تړاو له ودانۍ سره. د فقهې اصول په شرعي دلائلو باندې د پوهې لپاره اساسي ضوابط او قواعد بيانوي، شخص ته د فقهې احکامو د استنباط لار پرانيزي او د دې وړ يې ګرځوي چې د وضع شويو قواعدو په رڼا کې د شرعي دلائلو څخه احکام راوکاږي.

کله چې موږ غواړو د لمانځه حکم له دليل څخه وپېژنو، د څو مقدمو پېژندلو ته اړتيا لرو:

۱ـ د شرعي احکامو پېژندل.

۲ـ د شرعي دلايلو (قرآن، سنت، اجماع او قياس) اجمالي پېژندنه.

۳ـ له دې دلايلو څخه د حکم د راويستلو لارو چارو پېژندنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٤ـ د دې پېژندنه چې د يو څه غوښتل د امر په صيغې (وکړه) سره ترسره کيږي.

٥ـ مطلق امر چې د اباحت نښه پکې نه وي، د وجوب لپاره دی.

دا ټولې مقدمې د فقهې د اصولو د علم موضوعات دي.

له دې مقدمو وروسته قرآن ته ورګرځو، په قرآن کـريم کـې د لمانځـه موضـوع لټوو، د پلټنې وروسته دا آيت پيدا کوو چې الله تعـالی فرمـايلي: ﴿اقيموا الصلاة﴾ يعنـې لمونځونـه سم اداء کړئ دا هغه مطلق امر دی چې له موږ نه د لمانځه کولو غوښتنه کوي او مونږ په دې پوهيږو چې لمونځ فرض دی. دا وروستې پوهه فقه ده، نو ويلای شـو چـې د فقهـې اصول د فقهې د علم اساس دی او هغه فورمولونه دي چې په واسطه يې له قـرآن، سـنتو، اجماع او قياس څخه فقه راويستلای شو.

فعاليت:

بيا همغه ذکر شوي محسوس مثال ته رجوع وکړئ.

شرعي مصادر= ټوټه.

د اصول فقه علم = د درزي توب پوهه.

او د نجاري سره هم اصول فقه پرتله کړئ.

پوښتنې:

١ـ د فقهې اصول له دوو کلمو څخه د مرکـب لفـظ او د ځـانګړي علـم د نـوم پـه توګـه راوپيژنئ.

٢ـ د فقهې د اصولو د علم موضوع څه شی ده؟ د څلورو اتفاقي او ځينو اختلافـي دلايلـو نومونه واخلئ.

٣ـ د اصولو د علم له لوستلو څخه موخه څه ده؟

۴ـ د فقهې د اصولو د علم اړيکې د فقهې له علم سره د مثال په ترڅ کې بيان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږ ویشتم لوست

د فقهې د اصولو د علم پیدایښت او پراختیا

په تېر لوست کې مو د اصول فقه تعریف ، موضوع، موخه او له فقهې سره د دې علم اړیکه وپېژنده، په دې لوست کې موږ د دې علم له پیدایښت او پراختیا څخه بحث کوو او دې علم ته زموږ اړتیا لولو. له هر څه مخکې اړینه ده چې د اسلام د لومړي پړاو د مسلمانانو وضعیت د دیني مکلفیتونو د پېژندلو په هکله معلومات ترلاسه کړو او په دې ځان پوه کړو چې دوی د قرآن او سنتو په معنی او غوښتنو څنګه پوهیدل؟ او اجماع او قیاس په څه ډول مینځ ته راغلل؟

له قرآن کریم او سنتو څخه د صحابه کرامو فهم

د شرعي احکامو لومړی مصدر قرآن کریم دی. مسلمانان د قرآن کریم په واسطه د خپلې عقیدې او شرعي مکلفیتونو ستره برخه پېژني، چې د څه لپاره پیدا شوی او څه باید وکړي. رسول اکرمﷺ قرآن کریم په خپلو اقوالو افعالو او تقریراتو سره تفسیر کړی.

قرآن کریم د عربو په ژبه نازل شوی، نو هغه چا چې د قرآن کریم د نزول په زمانه کې ژوند کاوه، د قرآن کریم په مفهوم پوهېدل، همدا راز یې د نبي کریمﷺ په خبرو داسې پوهېدل، لکه څنګه چې موږ او تاسو د خپلو ملګرو په خبرو پوهیږو، پرته له دې چې د ژبې او اصولو قواعد په کتابونو کې ورته وګورو.

کله چې له موږ څخه ښوونکی یا پلار د کوم کار د کولو یا نه کولو غوښتنه وکړي، د دوی د غوښتنې په ډول پوهیږو چې ایا ټینګه غوښتنه کوي او که سطحي، ایا په نه کولو یا کولو یې راته جزا راکوي او که نه؟ دا پرته له دې تشخیصه چې د دې غوښتنې ډول وپېژنو چې واجب ده که مستحب، مکروه ده که حرام. د لومړني نسل مسلمانان هم همدا راز وو. دوی د قرآن کریم په معنا پوهېدل د رسول اللهﷺ د خبرو څخه یې مطلب اخیسته پرته له دې چې د ژبې او اصولو په قواعدو پوه شي.

کله به چې کومه پېښه رامنځ ته کېده رسول الله ﷺ د دوی په منځ کې موجود وو. د الله په حکم یې ورته حکم کاوه، دوی به د حکم د ټینګار درجه له وینا او د موجودو نښو نښانو څخه پېژندله. په ځینو چارو به یې امر ورته کاوه، له ځینو څخه به یې منع کول، د ځینو چارو لور ته به یې ترغیبول. داسې ډېر لږ پېښېدل چې د کړو وړو په شرعي صفاتو باندې تصریح وشي او وویل شي چې دا څیزونه فرض، سنت، مباح، مکروه یا حرام دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي قلمرو له پراختيا څخه وروسته د احکامو استنباط

څه موده وروسته، کله چې د مسلمانانو د فتوحاتو لمن وغځېده او ډېر عجمي ملکونه په اسلامي قلمرو کې راغلل، دوی په عربي ژبه نه پوهېدل، نو دې ته اړتيا پيدا شوه څو د عربي ژبې د زده کړې لپاره هغه قواعد کېږدي، چې د عقل او دود څخه اخيستل شوي وو، ترڅو خلک د خدای او رسول په مراد پوه شي. په همدې وخت کې د فقهې د اصولو علم وټوکېده.

د اجماع پيدايښت

کله چې رسول اللهﷺ رحلت وکړ، د ده امت په ځينو مسائلو اجماع وکړه. د رسول اللهﷺ د وينا مطابق د ده امت په خطا نه سره يو ځای کېږي. په دې مهال اجماع د شرعې د مصادرو د دريم مصدر په توګه رامنځ ته شوه.

په قياس کې پراخوالی

کله چې د اسلامي قلمرو دايره پراخه شوه، داسې نوي مسايل پيدا شول چې د رسول اللهﷺ په زمانه کې نه وو پېښ شوي. په قرآن او سنتو کې ېې په صريح ډول حکم نه موندل کېده، نو د امت فقهاوو له قرآن، سنت او اجماع څخه د احکامو په راويستلو کې اجتهاد وکړ. په داسې توګه چې نوي مسايل ېې په مثل شويو ثابتو مسايلو قياس کړل او په دې توګه د قياس په نوم د شرعي احکامو څلورم مصدر رامنځ ته شو.

د اصولو د علم پيدايښت

له قرآن او سنتو څخه په استنباط د اجماع په حقيقت او د قياس په څرنګوالي کې د صحابه وو له پېړۍ څخه اختلاف راشروع او د وخت په تېريدو او د نويو مسايلو په زياتېدو دې اختلاف علمي بڼه غوره کړه. د هجرت په دويمه پېړۍ کې علماوو د احکامو د استنباط اصول وضع کړل او د فقهې د اصولو نوم يې ورباندې کېښود.

د فقهې اصولو علم ته اړتيا

کېدای شي څوک ووايي د اصولو علم ته د دې لپاره اړتيا نشته چې د اجتهاد دروازه تړلې ده او دفقهې اصول په اجتهاد کې کارول کېږي، خو څېړونکي عالمان وايي: د اجتهاد دروازه به د قيامت تر ورځې پورې د څه شرايطو لاندې خلاصه وي. اجتهاد د اصولو علم ته اړتيا لري نو د امت د ځينو علماوو لپاره د دې علم زده کړه لازمي ده، تر څو خلکو ته د هغوی مکلفيتونه په ګوته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې علماوو د اجتهاد د دروازې د بندېدو فتوا ورکړې، په شرعي مسايلو کې به د ځينو جاهلانو جرأت ته کتلي. پرته له دې چې هغوی د اجتهاد ځانګړتياوې ولري، د اجتهاد دعواوې به يې کولې.

هغه څوک چې د اجتهاد مرتبې ته نه وي رسېدلي، د هغوی لپاره هم د دې علم پېژندل ګټور دي، ځکه د امامانو د اقوالو ماخذونه او د دوی د مذهبونو بنسټونه پېژني، د اصولو دعلم په زده کړه د هغوی د اقوالو تر مينځ پرتله او د دوی په منهجونو او لارو نوي مسايل تخريج کولای شي.

په دې توګه ويلای شو له دې علم څخه د اسلامی شريعت په هکله په دريو عمده برخو کې ګټه اخيستل کېدای شي.

۱ـ هغه احکام چې د وخت او ځای په بدلون بدلېږي، که څه هم د پخوانيو فقهاوو نظريات پکې موجود وي، خو د وخت په تېرېدو نويو احکامو ته هم اړتيا ليدل کيږي.

۲ـ هغه نوي مسايل چې پخوا مطرح نه وو، لکه بانکونه، د شرکتونو ځينې ډولونه، ځينې طبي پوښتنې او نور، داسې مسايل هم نويو احکامو ته اړتيا لري.

۳ـ د مختلفو فقهاؤو د نظرياتو ترمنځ پرتله او په هغو کې حق ته نژدې نظر پيدا کول هم د فقهي د اصولو په علم ترسره کيږي.

د وضعي قوانينو پوهان هم د اصولو علم ته اړتيا لري

لکه څنګه چې د شرعي احکامو پوهان د اصولو علم ته اړتيا لري همدا ډول د وضعي قوانينو پوهان هم د اصولو علم ته اړتيا لري. هغه اصول او قواعد چې په دې علم کې لوستل کيږي، لکه قياس او د هغه اصول، د نصوصو د تفسير قواعد، په معانيوو باندې د الفاظو د دلالت لارې چارې او د مختلفو دلايلو ترمينځ د تعارض په صورت کې د هغوی تر مينځ ترجيح دا ټول د وضعي قوانينو دپوهانو په کاريږي. تر څو چې وربانديې پوه نه شي په خپل مسلک کې بريالی کېدای نه شي.

له همدې امله د شرعياتو او حقوقو په پوهنځيو کې د اصول فقهي مضمون لوستل کېږي. که قاضي، وکيل او يا د قانون استاد اصول فقه ولولي، په خپله دنده کې به برلاسی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیت

آیا داسې پېښه مو یادېږي چې کومه منازعه، جنجال د دوو معامله دارانو تر مینځ د عقد د الفاظو له تفسیر څخه راپېښه شوې وي؟

که نه دریادېږي، نو کوښښ وکړئ چې په خپل خیال کې داسې یو جنجال راجوړ کړئ، بیا یې په خپله کتابچه کې ولیکئ او نورو ته یې واوروئ. له لاندې مثال څخه ګټه واخلئ.

مثال: اشرف کریم ته وویل: زه دا موټر په سل زره افغانۍ دربانديې پلورم، کریم وویل: زه یې قبلووم، کله چې کریم د هغه د تسلیمولو غوښتنه وکړه، اشرف وویل: زما مقصد په راتلونکې وخت کې وعده کول وو، ځکه مې د مضارع لفظ کارولی. زه عقد پوره نه ګڼم، په راتلونکې کې مې که زړه شو موټر به دربانديې وپلورم او که نه، نه یې دربانديې پلورم.

د اصول فقه د علم د پراختیا مرحلې

د فقهې د اصولو علم د خپلې پراختیا په جریان کې له مختلفو مرحلو څخه تېر شوی، چې په لاندې توګه بیانیږي:

اصول فقه د اسلام په لومړي دور کې

کله چې موږ د رسول الله ﷺ ژوند مطالعه کوو، داسې څه پکې پیدا کېږي چې هغه ﷺ د صحابه کرامو رضوان الله علیهم اجمعین اجتهاد تایید کړی. په یو حدیث شریف کې راغلي چې کله رسول الله ﷺ معاذ بن جبل یمن ته استاوه، ورته یې وفرمایل: کله چې له کومې قضایې پېښې سره مخامخ شې څه به کوې؟ معاذ رضي الله عنه ورته وویل: زما پرېکړه به په قرآن کریم وي، پیغمبر ﷺ ورته وفرمایل: که پر قرآن کریم کې ونه مونده شي. ویې ویل: د رسول الله ﷺ په سنتو به فیصله کووم، بیا یې ورته وفرمایل: که په سنتو کې دې ونه موندله، ځواب یې ورکړ: بیا به اجتهاد کووم او کمی به پکې نه کووم، معاذ رضی الله تعالی عنه ویلي: رسول الله ﷺ زما سینه وټپوله او بیا یې وفرمایل:

«ټوله ستاینه هغه الله لره ده، چې د رسول الله استازی یې پر هغه څه بریالی کړ چې رسول الله یې خوښوي»[1]

---

۱ دا حدیث د خلکو په ژبو مشهور دی، امام ابن القیم په خپل کتاب (اعلام الموقعین) تحقیق پکې کړی او د شهرت له کبله او همدار راز د خلکو د منلو له امله یې اعتباري ګڼلی او ویلي یې دي: په ځینو طرقو کې یې سند متصل دی. (إعلام الموقعين جـ ۱ ص ۲۰۲).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسلمانانو دویم خلیفه عمرﷺ ابو موسٰی الاشعري ته یو لیک استولی چې په هغې کې د خلکو ترمنځ د پرېکړې بنیادونه ذکر شوي، چې د تل لپاره د قضاء د اصولو لپاره اساسي مرجع ده. په دې کې لیکي: په هغو مسایلو کې چې ورکې زړه نازړه شې او پـه قـرآن او سنتو کې نه وي، ځان ښه ورباندې پوهوه هغو ته ورته مثالونه پېژنه، بیا چارې یـو پـر بـل قیاس کوه، چې الله ته خوښه او حق ته نژدې درته ښکاره شي هغه پلې کوه.

دا دواړه اثره په ښکاره د اجتهاد قواعد بیانوي او تائید یې کوي، حـال دا چې اجتهـاد د اصول فقه مغز دی او دا علم په اجتهاد راخرخیږي.

د فقهې د اصولو علم د تابعینو په زمانه کې

دې دور کې د پېښو او واقعاتو د ډېروالي له امله اجتهاد هم ډېر شـو، داسـې خلـک پیـدا شول چې یوازې په علم او فتوا بوخت وو. لکه سعید ابن المسیب، ابراهیم النخعی، عطـاء بن ابي رباح او داسې نور رحمهم الله تعالی، دوی ټولو په یوه مسأله کې د ښکاره نص دنه موجودیت په صورت کې ځانګړې لارې چارې درلـودلې، لـه قیـاس، مـصالحو او داسـې نورو وسایلو څخه یې کار اخیست.

د فقهې د اصولو علم د مجتهدینو امامانو په زمانه کې

د دویمې پېړۍ له پیل څخه وروسته د اجتهاد میتودونه، په ښـکاره بڼـه یـو تـر بلـه ګوښـې شول، د هر امام د استنباط قواعد د هغه په ذهن کې واضح وو چې د هغو په رڼـا کـې بـه یې اجتهاد کاوو، لکه امام ابوحنیفه رحمه الله (۸۰ هـ ـ ۱۵۰ هـ) چې په اجتهاد کې بـه یې لومړی په قرآن، بیا په سنتو تکیه کوله. که حکم به یې په هغو کې ونه موند، د صحابه وو فتاواوو ته به یې رجوع کوله، د هغوی تر مینځ اتفـاقي مـسایلو څخـه نـه تېرېـده او کـه د دوی ترمینځ به اختلاف وو، نو په هغو کې به یې یو نظر غـوره کـاوو. د دوی لـه وینـاوو پرته یې د تا بعینو په نظریو ځان پابند نه ګاڼه. ځکه هغه یې هم د ځان په څېـر بلـل.کـه د کوم یوو نظر به یې خوښ شو، نو هغه به یې اخیسته او که نه، د قرآن او سنتو په رڼا کـې به یې په خپل نظر عمل کاوه.

همدا راز امام مالک رحمه الله تعالی (۹۳ ــ ۱۷۹هــ) د شـرعي احکـامو پـه اسـتنباط کـې خپل اصول او ضوابط درلودل، چې له قرآن او احادیثو څخه یې وروسته د مدینې منورې خلکو عمل ته اعتبار ورکاوو. د مدینې د خلکو عمل د ده په نظر حجت وو او لـه هغـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه مخالفت ته بې جواز نه ورکاوو. همدا راز مرسله مصالح هم د نورو علماوو په نسبت د امام مالك رحمه الله تعالی په نزد زیات معتبر ګڼل شوي.

په دې توګه په دې پېړی کې ډیر فقهاء کرام موجود وو چې په اجتهاد کې یې ځانګړې تګلارې او اصول درلودل او په هغو روان وو، خو د دوی د تګلارو معیارونه په ځانګړي کتاب کې نه وو راټول شوي.

دا لړی همداشان روانه وه چې بیا امام شافعي رحمه الله تعالی (۱۵۰ ـ ۲۰۴هـ) راغی. ده د فقهې په اصولو کې لومړی کتاب د (الرسالة) په نوم ولیکه. په دې کتاب کې د دې علم اړونده دقیقې قضیې په ښه توګه بیان شوي چې د اصولو د علم تر ټولو پخوانی کتاب شمېرل کیږي او پر نورو اصولي موضوعاتو سربېره اوامر، نواهي، بیان، خبر، نسخه او د قیاس د منصوصي علت حکم پکې څېړل شوی.[1]

فعالیت:

یو زده کوونکی دې د امام ابوحنیفه، بل دې د امام مالك او دریم دې د امام شافعي رحمه الله تعالی په هکله لنډې معلومات ورکړي.

پوښتنې:

۱ـ صحابه په قرآن او سنتو څنګه پوهېدل؟ آیا د فقهې د اصولو د علم په واسطه یې احکام ورڅخه راویستل او که په خپل ذوق او سلیقه؟

۲ـ د اسلامي قلمرو له پراخېدو وروسته د احکامو په استنباط کې څه بدلون راغی؟

۳ـ اجماع څه مهال رامنځته ته شوه؟ او قیاس څنګه پراخه شو؟

۴ـ د اصولو علم څنګه راپیدا شو؟

۵ـ د اصولو علم ته په کومو برخو کې اړتیا ده او څه ګټه لري؟

۶- داسې یو حدیث وواياست چې د اجتهاد په اصولو او روا والي دلالت کوي.

۷- د عمر رضی الله عنه د هغه لیك لنډیز ولیکئ چې ابو موسٰی الاشعري ته یې استولی وو.

۸- د مجتهدینو امامانو د اجتهاد د اصولو په هکله خپل لنډ معلومات ولیکئ.

۹- د فقهې د اصولو لومړنی کتاب څه نومیږي، چا لیکلی او څه شی پکې څېړل شوي؟

---

(۱)مقدمة ابن خلدون ص٤٥٥.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فقهې د اصولو مدارس

د فقهې د اصولو له مدارسو څخه هغه میتودونه او تګلارې مراد دي چې زموږ د اصولو علماوو کارولي او زموږ د اصولو کتابونه وربانديې مشتمل دي. دا تګلارې درېو ډولو ته وېشلای شو:

۱- د فقهاوو مدرسه.

۲- د أصولیانو مدرسه.

۳- د پورتنیو دواړو تګلارو یوځای کوونکې مدرسه.

لومړی: د فقهاوو مدرسه

ددې مدرسې پیروانو د فقهې فرعي مسایل راټول کړل، یو بل ته ورته مسألو ته یې ګډ أصول جوړ کړل. داسې یې وېتېله چې دا اصول د مجتهدینو امامانو په ذهن کې وو او د هغو پر بنسټ یې دا فرعي احکام استنباط کړي. نو په دې مدرسه کې فقهي فروع له اصولو څخه مخکې منځ ته راغلي. بیا د فروعو د استقراء په نتیجه کې د هغو لپاره اصول استنباط شوي.

دې تګلارې ته حنفي فقهاوو ډېر خدمتونه کړي، چې اوس یې د حنفي تګلارې په نوم شهرت موندلی.

ددې تګلارې تعقیبوونکي ځینې مشهور کتابونه دادي:

۱- أصول الجصاص، د امام ابوبکر احمد بن علي رازي جصاص (متوفی:۳۷۰ هـ) لیکنه.

۲- کنز الوصول الی معرفة الأصول، د امام فخرالاسلام علي بن محمد بزدوي (متوفی: ۴۸۲ هـ) لیکنه.

۳- أصول السرخسي، د امام ابوبکر محمد بن احمد بن سهل سرخسي (متوفی: ۴۸۳ هـ) لیکنه.

دویم: د اصولیانو مدرسه

دې مدرسې ـ چې د متکلمینو مدرسه هم ورته وایي ـ د فقهې له فروعاتو پرته یوازې د اصولی قاعدو پیاوړتیا ته پام اړولی. که څه هم ددې مدرسې زیاتره پیروان د شافعي مذهب علما دي، خو په دې مدرسه کې د مذهبي تړاو اغېز ډېر کم لیدل کیږي. څرنګه چې د فقهې فرعي مسایل د اصولي قاعدو پر بنسټ راویستل کیږي، نو غوره داده چې دا قاعدې خپلواکه او مستقلې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې مدرسې ځينې مشهور کتابونه په لاندې ډول دي:

۱- اللمع، د امام ابواسحاق شيرازي (متوفى: ۴۷۶هـ) ليکنه.

۲- المستصفى، د امام **حجة الاسلام** ابوحامد محمد غزالي (متوفى: ۵۰۵ هـ) ليکنه.

۳- الإحکام في أصول الأحکام، د امام سيف الدين آمدي (متوفى: ۶۳۱ هـ) ليکنه.

۴- المحصول، د امام فخرالدين رازي (متوفى: ۶۰۶ هـ) ليکنه.

دريم: د فقهاوو او اصوليانو د ټګلارو يوځای کوونکې مدرسه

پدې کې شک نشته چې لومړنۍ دواړه مدرسې يو لړ ښېګڼې او مثبت ټکي لري. هره يوه يې داسې ځانګړتياوې لري چې په بله کې نه ليدل کيږي. پر همدې بنسټ ځينو علماوو د اصولو داسې کتابونه وليکل چې د دواړو مدرسو نظريات يې پکې راټول او يوه ټګلاره يې ترې جوړه کړه.

ددې مدرسې مهم کتابونه دادي:

۱- بديع النظام الجامع بين کتابي البزدوي والإحکام، د امام مظفرالدين احمد بن علي ساعاتي حنفي (متوفى:۶۴۹ هـ) ليکنه.

۲- التنقيح و شرحه التوضيح، د صدرالشريعة عبدالله بن مسعود حنفي (متوفى: ۷۴۷ هـ) ليکنه.

۳- شرح التوضيح، د شيخ سعد الدين عمر تفتازاني شافعي (متوفى: ۷۹۲ هـ) ليکنه.

۴- التحرير، د ابن الهمام حنفي (متوفى: ۸۶۱ هـ) ليکنه او التقرير شرح التحرير، د ليکوال د شاګرد، محمد بن امير الحاج (متوفى: ۸۷۹ هـ) ليکنه.

۵- مسلم الثبوت، د محب الله بن عبدالشکور بهاري (متوفى: ۱۱۱۹ هـ) ليکنه.

پوښتنې:

۱- د فقهې د اصولو مدارس څو دي؟ نومونه يې واخلئ.

۲- د هرې مدرسې ځانګړتياوې بيان کړئ.

۳- د اصولي مسايلو په څېړنه کې د فقهاوو او متکلمينو ميتودونه پرتله کړئ او هم د متکلمينو ځانګړتياوې بيان کړئ. همدا راز د دواړو ډلو د ځينو کتابونو نومونه هم واخلئ.

۴- ولې ځينو اصوليانو د فقهاو او متکلمين د ټګلارو د يو کولو په اړه کتابونه وليکل؟ په دې اړه د درې کتابونو نومونه واخلئ.

کورنۍ دنده:

په لوست کې د يادو شويو کتابونو پرته د اصولو د علم د نورو شيړو کتابونو نومونه وليکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ویشتم لوست

د اسلامي شریعت مصادر (مآخذ)

د اسلامی شریعت څلور مصادر دي چې قرآن کریم او سنت نبوي یې اصلی او لومړني مصادر دي او اجماع او قیاس په دویم مرحله کې ځای لري. په دې لوست کې به د قرآن کریم په اړه معلومات درکړو.

قرآن کریم

الله جل جلاله پر خپل پیغمبر قرآن کریم رانازل کړی او په قرآن کې یې د ژوندانه لارې چارې ټاکلي. الله ﷻ په خپل کتاب کې د انسانانو لپاره عقیده، عبادت، د ژوندانه نظام او نور ټول هغه شیان روښانه کړي چې انسانان ورته د دنیا او آخرت په هکله اړتیا لري. کـه چیرې انسانان ایمان راوړي، د قرآن کریم پر لارښوونو ځان پوه کړي او وربانـدې عمـل وکړي نو له شکه پرته به د انسانیت لوړو درجو ته ورسیږي.

قرآن کریم د شریعت لومړی مصدردی

الله جل جلالـه فرمـایي: ﴿وَأَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ۝أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُـــونَ﴾ [المائـدة: ۴۹ــ۵۰]

ژباړه: نو ای محمده ﷺ، ته د الله له نازل کړي قانون سره سم ددې خلکـو د چـارو فیـصله وکړه او د هغو د خواهشاتو پیروي مه کوه. پام کوه چې دا خلـک تـا پـه فتنـه کـې وانـه چوي. دیوې ذرې په اندازه هم له هغه هدایت نه وانه وړي چې الله تاته درلیږلی دی. که دوی ورڅخه مخ واړوي نو وپوهیږه چې الله ﷻ ددوی د ځینو ګناهونو په مجازات کې په غم کې ددوی د لتاړولو اراده کړې ده او دا حقیقت دی چې دا خلک زیاتره فاسقان دي. (که دوی د خدای له قانون څخه مخ اړوي) نو آیا بیا د جاهلیت فیصله غواړي؟ په داسې حال کې کوم خلک چې پر الله ﷻ باور لري د هغو پـه نـزد لـه الله نـه بـل غـوره فیـصله کوونکی هیڅ نشته.

قرآن کریم د شریعت د دلایلو بنسټ دی. د شریعت نور دلایل لکه سنت، اجماع او قیاس له قرآن څخه اخیستل شوي او د حجیت ثبوت یې پر قرآن کریم ولاړ دی.

قرآنکریم د فقهي احکامو لومړی مصدر دی.

قرآنکریم د بشریت لارښود دی، د انسانیت د اصلاح لپاره زرینې لارښـوونې لـري ترڅـو انسانان له هلاکت څخه وژغوري، دغـه لارښـوونې هـر اړخیـز دي. د عقیـدی اصـلاح، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقو اصلاح او همدا راز د عبرت په موخه د پخوانیو امتونو کیسې په قرآنکریم کې راغلي دي. خو د فقهي احکامو آیتونه یې پنځه سوو ته رسیږي چې له هغو څخه فقهي احکام استنباط کیږي.

د قرآن کریم تعریف

که څه هم قرآن کریم د زیات شهرت له امله تعریف ته اړتیا نه لري، خو بیا هم اصولیانو د قرآن تعریف ته پام اړولی او په دې هکله یې داسې ویلي: «هو القرآن المنزل على رسول الله ﷺ المكتوب في المصاحف المنقول عن النبي ﷺ نقلا متواتراً بلا شبهة» قرآن کریم پر رسول اللهﷺ هغه نازل شوی کتاب دی چې په سپارو کې لیکل شوی او له کومې شبهې پرته په متواتر ډول له رسول اللهﷺ څخه نقل شوی.

د قرآن کریم په اړه باید په لاندې ټکو وپوهیږو

لومړی: قرآن کریم یوازې همغه کتاب ته ویل کیږي چې پر محمد ﷺ نازل شوی. په دې بنسټ نورو اسماني کتابونو، لکه تورات او انجیل ته چې پر محمدﷺ نه دي نازل شوي، قرآن کریم نشو ویلای.

دویم: د لفظ او معنا دواړو مجموعې ته قرآن ویل کیږي. په تعریف کې د المکتوب ټکی د (ثابت) په معنا دی. دا ځکه چې په پاڼو کې موږ ته یوازې ټکي ښکاري. نه لفظ اورو او نه معنا وینو، بلکې لفظ او معنا پدې ټکو کې پراته او نغښتي دي. نو ویلای شو چې د قرآن کریم لفظ په حقیقي ډول ثابت دی او معنا یې په تقدیري توګه په ټکو کې پرته ده.

دریم: قرآن کریم موږ ته په متواتر ډول رارسېدلی، یعنې داسې یوه ټولي تر موږه رارسولی چې په درواغو باندې د هغوی توافق او یووالی ناشونی دی. دا ځکه چې د شمېر پر ډېروالي سربېره هغوی له یوې سیمې او یو قوم څخه هم نه دي. دا تواتر د قرآن کریم د نقلولو په ټولو پړاوونو کې موجود دی. لومړی، وروستی او منځنی پړاو د تواتر له نظره هیڅ توپیر سره نه لري او ټول سره یو برابر دي.

پدې بنسټ هغه قراءتونه چې په متواتر ډول ندي رانقل شوي، له قرآن کریم څخه نه شمېرل کیږي، لکه د عبدالله بن مسعود څخه په روایت شوي قراءت کې چې د ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ﴾ [البقرة: ١٩٦، المائدة: ٨٩] په پای کې د (متتابعات) ټکی ورزیات شوی. علما وایي چې پدې قراءت کې د (متتابعات) ټکی د عبدالله بن مسعود له پلوه د (ثلاثة أيام) تفسیر دی او د قرآن له الفاظو څخه نه شمېرل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم: قرآن کريم د الله تعالی له ژمني سره سم له زياتونې او کمونې څخه محفوظ دی.
الله ﷻ فرمايي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ۹] **ژباړه:** موږ پـر تـا قـرآن نازل کړی او موږ پخپله د هغې ساتونکي يو.
په قرآن کريم کې د خلکو له خوا، نه کومه زياتونه او کمونه رامنځته شوې او نه څـوک ددې توان لري چې په قرآن کريم کـې زيـاتوالی او نقـصان راولـي. دا ځکـه چـې الله ﷻ پخپله د قرآن کريم د ساتنې او حفاظت ژمنه کړې.
پنځم: قرآن کريم معجز کتاب دی او هېڅ بشر نشي کولای چې د قرآن په څېـر کتـاب وليکي. الله ﷻ فرمـايي: ﴿قُلْ لَئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾ [الإسراء: ۸۸].
ژباړه: ووايه (ای محمده) که انسانان او پېريان ټول لاسونه يو کړي او ددغه قرآن غوندې دکوم شي د راوړلو هڅه وکړي، نو رابه يې نشي وړلای، که ټول يو لـه بـل سـره مرسـته وکړي هم.

فعاليت

په قرآن کريم کې د بقره سورت درويشتم او د هود سـورت ديارلـسم آيـت ولـولئ او د قرآن کريم د هغې تحدي او ننګونې په اړه معلومات ورکړئ چې قرآن کريم عربو تـه د قرآن کريم په څېر کتاب جوړولو په اړه اعلان کړې وه.

د قرآن د اعجاز اړخونه

د قرآن کريم لومړی اعجاز دا وو چې په خپل بلاغت سره يې ټـول عـرب حيـران کـړل، ځکه هغوی پخوا هيڅکله دومره له بلاغته ډک کلام نه وو اورېدلی.
سره له دې چې قرآن په يوه نالوستي شخص نازل شوی، خو د ژوند لپاره يې داسې نظـام وړاندې کړ چې تل پر بل هر نظام لـوړ او پورتـه دی. دا نظـام پـه هغـو اعتقـادي اصـولو، عملي احکامو او لوړو اخلاقي ارزښتونو مشتمل دی چې بشر ورته تېنګه اړتيا لـري او پـه ټولنه کې امن، پراخي، نېکمرغي او ډاډ رامنځتـه کـولی شـي. کـه چيـرې قـرآن د الله ﷻ کلام نه وای او پيغمبر ﷺ له ځانه جوړ کړی وای، نو هرو مـرو بـه پکـې ټکـر او اخـتلاف موجود وو.
دا هم د قران کريم اعجاز دی چې عرب يې د پخوانيو امتونو له هغو پېښو خبر کړل چې دوی يې په اړه هيڅ معلومات نه درلودل. الله ﷻ په دې اړه فرمـايي: ﴿ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ﴾ [هـود: ٤٩].

ژباړه: (ای محمده ﷺ!) دا غيبي خبرونه دي چې موږ يې تاته وحی کوو. له دې نه مخکې نه ته ورباندې پوهېدلې، نه ستا قوم، نو صبر وکړه، راتلونکې د پرهېزګارانو (په ګټه) دی.

د قرآن کريم بل اعجاز دا دی چې په راتلونکې کې د پېښېدونکو واقعاتو په اړه يې خلکو تـه خبر ورکړ. دا پېښې وروسته د قرآن له وينا سره سمې رامنځته شوې. د الله ﷻ دا وينا له همدې جملې څخه ده چې فرمـايي: ﴿الم ۞ غُلِبَتِ الرُّومُ ۞ فِي أدنى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۞ فِي بِضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأمر مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ﴾[الروم: ١ـ ٤].

ژباړه: ا- ل- م. روميان مغلوب شوي دي. په نږدې هيواد کې او له خپل دغه مغلوبوالي نه وروسته به هغوی برلاسي شی. په څو کلونو کې دننه، يوازې د الله واک دی مخکې هـم او په وروسته کې هم او دا به هغه ورځ وي چې خوشحاله به شي مسلمانان.

همدا راز قرآن کريم ځينو داسې علمي حقايقو ته اشـاره کـړې چـې سـاينس اوس ثابـت کړل، الله ﷻ فرمـايي: ﴿أولمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِـنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾ [الأنبياء: ٣٠].

ژباړه: آيا هغه کسان چې کافران دي، غور نه کوي چې دغه ټول اسمانونه او ځمکه يو له بل سره نښتي وو، بيا موږ دوی دواړه بيل کړل او له اوبو نه مو هر ژوندی شـی پيـدا کـړ. آيا هغوی (زموږ دغه خلاقيت) نه مني؟

فعاليت

لاندې آيتونه په قرآن کريم کې پيدا او پر معنا يې ځانونه پوه کړئ:

- ﴿وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ۞ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ ۞ وَمِنْ كُلِّ شَـيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾ [الذاريات:٤٧ـ ٤٩]

ـ ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ۞ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ۞ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾ [المؤمنون: ١٢ـ١٤]

په پورتنيو آيتونو کې د اعجاز په اړه وغږيږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قرآن کریم ثبوت قطعي دی

الله ﷻ فرمايي: ﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ۹] **ژباړه:** موږ پر تا قرآن نازل کړی او موږ پخپله د هغې ساتونکي يو.

په دې کې هيڅ شک نشته چې الله پاک د قرآن د ساتنې ژمنه پوره کړې. قرآن کريم له يو نسل څخه بل نسل ته په تواتر سره تر موږه رارسېدلی. رسول الله ﷺ قرآن کريم په يادو زده کړ او له وفاته وړاندې يې جبريل عليه السلام تـه واورولـو. اصـحابو لـه رسـول الله ﷺ څخه قرآن زده کړ او تابعينو بيا له اصحابو د قرآن زده کـړه کولـه. د قـرآن کـريم د زده کړې دا لړۍ تر نن ورځې روانه ده(۱).

محمد بن نظام الدين انصاري وايي: اهل سنت والجماعت په دې اتفاق کړی چې پـه سـورتونو کې په ترتيب سره د آيتونو کېښودل د پيغمبر ﷺ په امر تر سره شوي او په دې خبره هم اجماع شوې چې قرآن کريم له شکه پرته په متواتر ډول له رسول الله ﷺ څخه رانقل شوی(۲).

په متواتر ډول د قرآن کريم رانقلېدلو معنا دا ده چې قرآن قطعي السند دی. په متـواترو او قطعي اسنادو کې د شک ځـای نـشته. د قـرآن کـريم معتبـر قراءتونـه ټـول متـواتر دي. د غيرمتواترو يا شاذو قراءتونـو موجوديـت کومـه سـتونزه نـه ده. پـر دې سـربېره د متـواترو قراءتونو سره د شاذو قراءتونو اختلاف د قراءت په متن کې نه، بلکې د قراءت پـه شـکل کې دی. الله پاک د قرآن کريم ثبوت له شک څخه خوندي کړی. قرآن د فقهـې بنـسټ او هغه تله ده چې د فقهې احکام پرې تلل کيږي. نو کله چې د يوه حکـم دليـل د قـرآن آيت وي، د دليل د ثبوت او سند په اړه څېړنـې تـه اړتيـا نـشته، ځکـه چـې قـرآن قطعـي الثبوت دی. په دې توګه که د قرآن کريم په دليلونو کې څېړنه کيږي نو هغه به د دلالت له پلوه وي نه د ثبوت او سند له پلوه.

پوښتنې:

۱- قرآن تعريف کړئ او هم روښانه کړئ چې آيا قرآن د الفاظو نوم دی، که د معنـا، او که د دواړو؟

۲- متواتر روايت څه ته وايي او په آحادو روايتونو نقل شوي قراءتونه قرآن بلل کيږي که نه؟

۳- د قرآن د اعجاز په اړخونو رڼا واچوئ.

---

(۱) په دې هکله وګوره: د غزالي کتاب:المستصفی ۱\۱۰۱ او د علامة عبد العلي محمـد بـن نظام الـدين الأنـصاري کتـاب: فواتح الرحموت شرح مسلم الثبوت في أصول الفقه ۲\ ۱۳ دار الفکر، بيروت - لبنان.

(۲) فواتح الرحموت۱۳-۲/۱۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهه ويشتم لوست

د قرآن کريم حکمونه

په قرآن کريم کې بېلا بېل حکمونه موجود دي چې کولای شو په دريو ډولو يې ووېشو.

لومړی: هغه احکام دي چې له عقېدې سره تړاو لري، لکه پر الله ﷻ ايمان، پر ملايکو ايمان، پر کتابونو، رسولانو او د آخرت پر ورځ ايمان چې د توحيد په کتابونو کې وربانديې خبرې کيږي.

دويم: هغه احکام چې د نفسونو په پاکولو پورې اړه لري، د دوی خويونه دکمال لور ته بيايي، دا ډول د اخلاقي احکامو په نوم يادېږي او د څېړنې ځای يې د اخلاقو علم دی.

دريم: هغه حکمونه چې د مکلفو انسانانو په عملونو او وېناوو پورې اړه لري او د فقهې په نامه يادېږي. دا حکمونه ډېر ډولونه لري چې په لاندې توګه دي:

أ- عبادتونه: لکه لمونځ، روژه او نور چې د ادا کولو موخه يې له الله ﷻ سره اړيکې ټينګول دي.

ب- د کورنۍ احکام: لکه نکاح، طلاق، نسب، ميراث، نفقه او داسې نور.

ج- د معلاملاتو احکام: لکه د اخيستلو او خرڅولو بېلابېل ډولونه او د هغې اړونده مسايل.

د- د جنايتونو او سزاګانو احکام: لکه د حدودو، قصاص او تعزيرونو جرمونه او د هغوی سزاګانې. دې ډول احکامو ته په شريعت کې د جناياتو فقه وايي چې موخه يې د دين، ځان، ناموس، عقل او شتمنيو ساتنه ده.

هـ - د قضاء، ګواهي او سوګند احکام: ددې فقهې موخه د خلکو تر منځ په عدالت پرېکړه کول دي.

و- د دولت اړونده احکام: د فقهې په دې څانګه کې د حکومت او اتباعو په حقونو او مسؤليتونو خبرې کيږي او د اساسي قانون موضوعات پکې بيانيږي.

ز- له نورو دولتونو سره د اسلامي دولت اړيکې: د فقهې دا حکمونه د سولې او جګړې پر مهال له نورو دولتونو سره د اسلامي حکومت اړيکې بيانوي. همدا راز د اسلامي دولت دننه له پرديو سره، چې د مستأمنينو په نامه يادېږي، اړيکې روښانوي.

ح- اقتصادي حکمونه: دا حکمونه د دولت د مالي سرچينو، لګښتونو او د بډايانو په مالونو کې د بې وزلو د حقونو اړونده چارې تنظيموي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قرآن کريم کې د احکامو بيان

الله ﷻ فرمايي: ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ٨٩] **ژباړه:** موږ دغه کتاب پر تا نازل کړی دی چې په ښکاره د هر شي څرګندوونکی دی او د هغو خلکو لپاره هدايت، رحمت او زيرى دى چې امر منلو ته يې غاړه ايښې.

همدا راز په بل ځای کې فرمايي: ﴿مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ﴾ [الأنعام: ٣٨]. **ژباړه:** موږ په دې کتاب کې څه نيمګړتيا نه ده پرېښې.

په قرآن کې د احکامو د بيان طريقې

په قرآن کريم کې د ټولو احکامو بيان شوی دی خو دا احکام په درې طريقو بيان شوي:

لومړی: د شريعت د عمومي قاعدو او بنسټونو بيانول.

دويم: په مجمله توګه د احکامو بيانول.

درېيم: په تفصيلي توګه د احکامو بيانول.

لومړی ډول: د شريعت د هغو عمومي قاعدو او اصولو يادونه چې د احکامو د راويستلو او تشريع بنسټ بلل کيږي. د دې اصولو يو څو بېلګې په لاندې ډول دي:

د شورا قاعده: الله ﷻ فرمايي: ﴿وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ﴾ [الشورى: ٣٨]، په بل ځای کې فرمايي: ﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ (آل عمران: ١٥٩]

د عدالت لزوم: الله ﷻ فرمايي: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ﴾ [النحل: ٩٠]، الله تعالى په عدل امر کوي.

په همدې توګه په بل ځای کې فرمايي: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ﴾ [النساء: ٥٨]، الله تعالى تاسو ته د امانتونو(په هکله)، خاوندانو ته د سپارلو امر کوي، او د دې چې کله د خلکو تر مينځ پريکړه کوئ نو په عدل به يې کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل چا په ګناه څوک نه نیول کیږي: په دې اړه الله ﷻ فرمايي: ﴿وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى﴾ [الأنعام: ١٦٤]، د هيڅ نفس کسب (لاس ته راوړنې) له ده پرته په بل چا نه حسابيږي، او هيڅ پيتى پورته کوونکى د بل چا پيتى نه پورته کوي.

سزا به د ګناه په کچه وي: د الله پاک وينا ده: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا﴾ [الشورى: ٤٠]، د بدۍ جزا د هغه په ډول بدي ده.

د خلکو د مالونو حرمت او د اخيستلو خرڅولو رواوالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ﴾ [النساء: ٢٩]، اى مؤمنانو په خپل منځ کې يو د بل مالونه په باطله سره مه خورئ، مګر که ستاسو په رضا تجارت وي.

د سود او قمار حراموالى او د هر هغه ښنباک او خوراک حراموالى چې د انسان بدن ته زيان رسوي. په دې اړه د الله پاک وينا ده چې: ﴿وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا﴾ [البقرة: ٢٧٥]، او الله تعالى بيعه روا او سود يې حرام کړى.

همدا راز فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [المائدة: ٩٠]، اى مؤمنانو شراب، قمار، بتان او غشي اچول پليتي ده له شيطاني چارو څخه دي، نو ځان ورڅخه وساتئ، څو بريالي شئ.

د ښېګړې په کارونو کې له يو بل سره مرسته: د ټولو هغو کارونو ترسره کول چې د امت ښېګړه پکې وي. همدا راز د بديو او ظلم په کارونو کې له مرستې کولو څخه ځان ژغورل. الله پاک فرمايي: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ﴾ [المائدة: ٢]، او يو له بل سره په نېکۍ او پرهيز ګارۍ کې مرسته وکړئ او په ګناه او تېري کې يو له بل سره مرسته مه کوئ.

د ژمنو پوره کول: په دې اړه الله تعالى فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾ [المائدة: ١]، اى مؤمنانو په تړونونو وفا وکړئ.

د ټګۍ او خيانت حراموالى: الله پاک فرمايلي: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ [البقرة: ١٨٨]، په خپلو منځونو کې يو د بل مال په باطله مه سره خورئ، او حاکمانو ته يې د دې لپاره مه ور وړاندې کوئ چې د خلکو يوه برخه مال په ګناه وخورئ، سره له دې چې پوهيږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګناه پرته آساني غوره کول: په دې هکله په قرآن کريم کې داسې راغلي: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ [البقرة: ۱۸۵]،الله تعالی په تاسو د اسانی اراده لري، او په تاسو د سختي اراده نه لري.

بل ځای فرمايي: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا﴾ [النساء: ۲۸]، الله تعالی اراده لري چې په تاسو اساني راولي او انسان ضعيف پيدا شوی.

همدا راز فرمايي: ﴿وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ [الحج: ۷۸]، او په دين کې يې په تاسو سختي نه ده لازمه کړې.

د اړتيا پر مهال د حرامو رواوالی: په دې هکله د الله پاک وينا ده چې: ﴿فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ [البقرة: ۱۷۳]، خوک چې (د حرامو خوړلو ته) اړ شي او سرکشي او تيری کوونکی نه وي نو هيڅ ګناه وربانديې نشته (چې د ضرورت په اندازه ورڅخه ګټه واخلي) بې شکه الله بښونکی او مهربان دی.

د عمومي اصولو او قاعدو په توګه د ځينو احکامو بيانول د شريعت د پراخوالي لامل شوي او اسلامي شريعت ته دا وړتيا ورپه برخه کوي چې د نويو پېښېدونکو مسايلو لپاره د حل مناسبې لارې په ګوته کړي.

فعاليت

د الله پاک ددې وينا له مخې: ﴿ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ﴾ [النحل: ۹۰] قرآن کريم د عدالت بنسټ دی. کورنۍ، ګاونډيانو او ټولګيوالو سره په تعامل او د ژوند په ټولو چارو کې د عدالت د تطبيق په اړه وغږيږئ.

هر زده کوونکی دې د عدالت د تطبيقولو په اړه يو ژوندی مثال پخپله کتابچه کې وليکي او ملګرو ته دې يې وړاندې کړي.

دويم ډول: په مجمله توګه د احکامو بيانول.

قرآن ځيني احکام مجمل بيان کړي، په داسې توګه چې بيان ته اړتيا لري، لکه د لمانځه، زکات، حج او سود احکام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا احکام په مجمل او لنډ ډول په قرآن کریم کې راغلي خو پیغمبرﷺ د خپلو وینـاوو او عملونو په وسیله هغه روښانه کړي. ددوی ارکان، شرطونه او اړونده ټول آداب او مـسایل یې بیان کړي.

دریم ډول: په تفصیلي توګه د احکامو بیانول.
تفصیلي احکام په قرآن کریم کې لږ دي، چې بېلګې یـې د میـراث انـدازې، د طـلاق او لعان څرنګوالی، د محرمو ښځو بیان او داسې نور دي.

پوښتنې:

۱- د قرآن کریم احکام په درې ډوله دي. هر ډول یې له مثال سره بیان کړئ.
۲- په قرآن کریم کې د پنځو عملي حکمونو په اړه هراړخیزه رڼا واچوئ.
۳- احکامو لره د قرآن بیان په درې ډوله دی، شرحه یې کړئ او بېلګې یې هم ولیکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرشم لوست

نبوي سنت

د اسلامي شریعت له مصادرو څخه دویم مصدر نبوي سنت دی. سنت څه ته ویل کیږي؟ په قرآن کې د سنتو د حجیت دلیلونه کوم دي؟ او سنت څو ډولونه لري؟

دا ټولې هغه پوښتنې دي چې په دې لوست کې به ورته ځواب ووایو.

د سنت تعریف

سنت په لغت کې لارې او کړو وړو ته ویل کیږي.

د اصولیانو په اصطلاح کې د رسول الله ﷺ ویناوو، کړنو او تقریر ته سنت ویل کیږي.

د رسول الله ﷺ د ویناوو مثالونه ډېر زیات دي. د بېلګې په ډول د رسول الله ﷺ دا وینا چې فرمايي: **صلوا كما رأيتموني أصلي**[1]. همدا راز د پیغمبر ﷺ دا وینا: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ»[2] د سنت مثالونه دي.

د سنت په تعریف کې د کړنو څخه مقصد د رسول الله ﷺ هغه اعما ل دي چې د اسلامي شریعت د تطبیقولو پر مهال یې تر سره کړي، لکه د لمانځه، حج او غزاګانو پر مهال.

د تقریر معنا داده چې د رسول الله ﷺ په وړاندې یو کار تر سره شي، یا د اصحابو د کومې کړنې په اړه ورته خبر ورکړل شي او رسول الله ﷺ ورباندې سکوت (چوپتیا) غوره کړي. د داسې کارونو په وړاندې د رسول الله ﷺ چوپتیا د هغه کار د رواوالي معنا ورکوي. د تقریر یوه بېلګه د تیمم د آیتونو له نازلېدو مخکې د رسول الله ﷺ په وړاندې د اوبو د نشتوالي پر مهال د اصحابو تیمم وهل دي. همدا راز د اصحابو په پرېکړو او اجتهاد باندې د رسول الله ﷺ سکوت او چوپتیا د تقریر مثـال دی. په همدې توګه د رسول الله ﷺ په وړاندې د اصحابو له خوا د ځنګلي خرو او سمسارو غوښه خوړل او د پیغمبر ﷺ چوپتیا د تقریر بله بېلګه ده. تقریر یا په کارونو باندې چوپتیا ځکه د رواوالي دلیل شمېرل کیږي چې رسول الله ﷺ د ناروا کارونو د کولو پر مهال چې بیان ته یې اړتیا وه، چوپ نه پاتې کېده.

---

(۱) رواه البخاري او أبو داود او أحمد.

(۲) رواه مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیت

د خپل ذهن څخه د قولي سنت درې مثالونه، د فعلي سنت دوه مثالونه او د تقريري سنت يو مثال وړاندې کړئ.

د سنتو حجيت

فقهاوو په دې خبرې اتفاق کړی چې سنت د اسلامي شريعت يو مهم اصل دی. قرآن کريم زياتره شرعي احکام په لنډ او مجمل ډول بيان کړي چې رسول اللهﷺ په خپلو ويناوو او افعالو سره د هغو احکامو تشريح کړې لکه د لمانځه، زکات او حج احکام.

د سنتو د حجيت په هکله قرآني دلايل په دې ډول دي.

۱- الله تعالی فرمايي: ﴿مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا﴾ (النساء: ۸۰). **ژباړه**: چا، چې د پيغمبر اطاعت وکړ هغه په اصل کې د خدای اطاعت وکړ او چا، چې مخ واړوه، نو په هر صورت موږ پر دې خلکو د څارونکي او ساتونکي په توګه نه يې لېږلی.

د رسول اللهﷺ اطاعت په حقيقت کې د الله پاک اطاعت دی، دا ځکه چې رسول اللهﷺ د الله پاک له حکمونو پرته په بل څه امر نه کوي. نو د الله ﷻ د حکمونو په څېر د رسول اللهﷺ د حکمونو منل هم واجب دي.

۲- د سنتو د حجيت بل دليل د الله پاک دا وينا ده: ﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ [آل عمران: ۳۲]. **ژباړه**: (دوی ته) ووايه چې: د الله او رسول اطاعت ومنئ. که هغوی مخ واړاوو نو الله پاک له کافرانو سره مينه نه کوي.

په دې آيت کې الله د خپل ځان او پيغمبرﷺ په اطاعت کولو امر کړی او خبر يې ورکړی چې د الله ﷻ او پيغمبرﷺ د امر څخه سرغړونه د کفر لامل کيږي.

۳- دا هم د سنتو د حجيت دليل دی چې فرمايي: ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا﴾ [الأحزاب: ۳۶] **ژباړه**: هيڅ يو مؤمن او هيڅ يوه مؤمنه دا حق نه لري چې کله الله او د هغه رسول د کومې معاملې فيصله وکړي چې هغه ته پخپله د خپلې معاملې د فيصله کولو اختيار حاصل اوسي. او څوک چې له الله او د هغه له رسول نه سرغړاوی وکړي نو هغه په ښکاره ګمراهۍ کې وغورځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا آیت څرګندوي چې الله ﷻ د خپل حکم او د پیغمبر د پرېکړې د منلو پـه وړانـدې د مومنانو څخه واک اخیستی او مومن نشي کولای چې د رسول الله ﷺ امر رد کړي او ویې نه مني بلکې مومنان د رسول الله ﷺ د امر په منلو مکلف دي.

۴- د سنتو د حجیت بل دلیل د قرآن کریم دا آیـت دی: ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَـا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ [الحشر: ۷] او څه چې رسول درتـه راوړه نـو وېـې منـئ او عمـل پـرې وکړئ، او له کوم څه څخه مو چې منعه کړي، نو ورڅخه منعه شئ.

په قرآن کریم کې د سنتو پر حجیت دلیلونـه ډېـر زیـات دي. قـرآن د سـنتو درجـه بیـان کړې، د رسول الله ﷺ د امر په منلو یې حکم کړی او د هغه له مخالفت څخـه یـې خلـك ډارولي.

د سنتو په ساتنه کې د علماوو زیار

سنت د الله ﷻ له خوا پیغمبر ﷺ ته د وحی یو ډول دی. د رسـول الله ﷺ هـره وینـا او عمـل حق دی. د قرآن د عملي بېلګې په توګه د رسول الله ﷺ په سنتو کې د ټولنې حـالات او د چاپېریال ظروف په پام کې نیول شوي چې دا حالات او ظروف وخت پـه وخـت بـدلون مومي. د بېلګې په ډول رسول الله ﷺ اصحابو ته د قرآن د لیکلو په څېر د حـدیثو د لیکلـو امر نه وو کړی، ځکه نو د حدیثو یا سنتو لیکل د لومړۍ پېړۍ راوروسته رواج شول. خـو د پیغمبر اصحابو د رسول الله ﷺ احادیث په یادو زده کړي وو او بیا یـې تـابعینو تـه ورزده کړل چې تابعینو بیا وروستو نسلونو ته وښودل او دا لړۍ تر ننه روانه ده.

په وروسته وختونو کې چې د حدیثو علم ته پاملرنه زیاته شوه، یو شـمېر خلکـو لـه خپلـه ځانه د حدیثو جوړول پیل کړل او دغه له ځانه جوړې شوې خبرې د حدیثو سـره ګـډې شوې. دغه مهال د حدیثو د سوچه ساتنې او د حدیثو په روایت کې د درواغو د مخنیـوي لپاره یو زیات شمېر مخلص علما رامخې ته شول او خپل ژوند یـې دې چـارې تـه وقـف کړ. کله چې سړی د حدیثو د علم مطالعه کوي، نو ددې سترو علماو پراخه کوښښونو او بې ساري زیار ته ګوته پر غاښ پاتې شي. په رښتیا چې د حدیثو علماوو پـه دې لار کـې ستر خدمتونه تر سره کړي.

دې علماوو د حدیثو د راویانو لپاره ځانګړې شرطونه کېښودل. د عقـل، قـوي حـافظې او عدالت له درلودلو پرته د چا حدیث نه منل کېده. دوی د حدیثو د ساتنې لپـاره یـو نـوی علم رامنځته کړ چې د جرحې او تعدیل په نامه یـادېږي او د اسـلامي امـت لپـاره یـو نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېرېدونکی ویاړ دی. علماوو، د جرح او تعدیل پر اساس ټول راویان چاڼ کړل او هر چا ته یې خپل ځای وټاکه. په دې کار کې له هیچا ونه وېرېدل، څوك چې د باور وړ نه وو هغه یې بې باوره وګڼل او څوك چې مردود وو، هغه یې رد کړل. د یوو راوي لپاره یوازې عدالت او اهلیت بس نه وو، بلکې پر عدالت او اهلیت سربېره ذهني ویښتیا، غښتلې حافظه، له غفلته لرې والی او د راویانو پېژندل اړینه خبره وه. پر همدې بنسټ ددې علماوو تر منځ دا خبره ډېره مشهوره وه، چې: د حدیثو علم دین دی، نو له چا څخه چې دین زده کوی، لومړی د هغه شخصیت وپېژنئ.

د اصولیانو په وړاندې د سنتو ډولونه او د هغو درجې

اصولیانو مبارك سنت په دوو ډولو وېشلې:

لومړی: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي.

دویم: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته نه وي رسېدلی.

لومړی: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي.

دا سنت په درې ډوله دی چې درېواړه ډولونه یې د منلو وړ دي.

۱- متواتر: هغه روایت ته ویل کیږي چې دومره زیاتو کسانو له یو بل څخه روایت کړی او رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي، چې په درواغو د دومره زیاتو کسانو د راټولېدلو وېره نه وي.

پنځه وخته لمونځونه، د هغوی رکعتونه او د ادا کولو څرنګوالی او د زکات اندازې د متواتر روایت مثالونه دي.

د متواتر حکم: متواتر روایت د انسان علم او یقین راولي او په دلیل نیولو کې د قرآن کریم په څېر قوي دی.

۲- مشهور: هغه روایت ته ویل کیږي چې له رسول الله ﷺ څخه یوه یا دوه کسانو روایت کړی وي خو په وروسته پړاوونو کې یې راویان دومره زیات وي چې په درواغو بې د راټولېدو وېره نه وي.

د مشهور حکم: مشهور حدیث په آحادو حدیثونو کې تر ټولو لوړه درجه لري او له متواتره راښکته دی. د جمهورو علماوو په وړاندې ګومان(ظن) مینځ ته راوړي او د حنفیانو په نزد اطمینان رامینځ ته کوي. له متواتر راښکته دی او منکر یې کافر نه ګڼل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- آحاد حدیثونه: هغه چې یو یا دوه کسانو روایت کړی وي او د مشهور درجې ته نه وي رسېدلی.

د آحادو حکم: د جمهور علماوو په وړاندې دا ډول حدیثونه ګومان (ظن) رامنځ ته کوي نه یقین. په دې ډول حدیثونو عمل کول د ټولو امامانو په نظر واجب دي، خو حنفیانو پرې یو بل شرط هم ورزیات کړی او هغه دا چې د آحاد حدیث راوي باید په عمل کې د خپل روایت مخالفت نه وي کړی.

دویم: هغه سنت چې سند یې رسول اللهﷺ ته نه وي رسېدلی

کوم حدیث چې سند یې رسول اللهﷺ ته نه وي رسېدلی، هغه به یا مرسل وي یا منقطع.
مرسل هغه حدیث ته ویل کیږي چې تابعي نېغ په نېغه له رسول اللهﷺ څخه روایت وکړي او صحابي له سند څخه وغورځوي. مرسل حدیث د حنفیانو او مالکیانو په وړاندې داسې حجت دی لکه موصول حدیث (موصول هغه حدیث ته ویل کیږي چې له سند څخه یې کوم راوي نه وي غورځول شوی). نورو امامانو بیا د مرسل حدیث د منلو لپاره یو لړ شرطونه ایښي چې تفصیلات یې د اصولو په کتابونو کې بیان شوي.
منقطع هغه حدیث ته ویل کیږي چې له صحابي پرته کوم بل راوي له سند څخه غورځول شوی وي. دا ډول حدیث په اتفاق سره د کوم حکم دلیل کېدای نشي.

پوښتنې:

۱- د سنت لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ او د قولي، فعلي او تقریري سنتو لپاره یو یو مثال وړاندې کړئ.
۲- د سنتو د حجیت لپاره له قرآن څخه دلیلونه ووایئ.
۳- د سنتو په ساتنه کې د علماوو په کوښښونو رڼا واچوئ.
۴- د متصل السند حدیثونو ډولونه او حکم بیان کړئ.
۵- مرسل حدیث تعریف کړئ او حکم یې بیان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دېرشم لوست

اجماع

اجماع د اسلامي شريعت درېيم مصدر دی. په دې لوست کې به د اجماع د تعريف، حجيت، مراتبو، د کېدو امکان او اړونده موضوعاتو په اړه رڼا واچوو.

د اجماع تعريف

اجماع په لغت کې کلک هوډ او اتفاق ته وايي.

د اصولو د علم په اصطلاح کې د اجماع تعريف داسې دی: په يوه زمانه کې په کوم شرعي امر باندې د امت د مجتهدينو اتفاق ته اجماع ويل کيږي[(۱)].

د اجماع حجيت

اسلامي فقها په دې متفق دي چې د اجماع حجيت له قرآن او سنت څخه ثابت دی.

د قرآن کريم څخه پرې دا آيت دليل دی: ﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُــدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ [النساء: ۱۱۵] **ژباړه:** چا چې د پيغمبر د ښمنۍ ته ملاتړلې وي او د مومنانو له طريقې نه پرته په کومه بله لاره لاړ شي، په داسې حال کې چې سمه لاره ورته څرګنده شوې وي؛ نو هغه به موږ په هماغه لوري وخوځوو چې هغه په خپله ورګرځېدلی او دوزخ ته به يې ننباسو چې خورا بد استوګنځی دی.

الله په دې آيت کې د مسلمانانو د لارې مخالفت کوونکو ته د وعيد يادونه کړې، نو څرګنده شوه چې د مسلمانانو د لارې پيروي کول واجب دي او هغه چاره چې مسلمانانو پرې اتفاق کړی وي د مسلمانانو لار بلل کيږي.

له احاديثو څخه د رسول اللهﷺ دا وينا د اجماع د حجيت دليل دی: **«لاتجتمع أمتي على ضلال»**[(۲)] **ژباړه:** زما امت په ګمراهۍ نه راټوليږي.

---

(۱) مسلم الثبوت ج۲ ص۲۱۱، وفتح الغفار ص ۳۵۰.

(۲) رواه ابن ماجة في كتاب الفتن رقم الباب ۸ رقم الحديث ۳۹۵۰ عن أنس بـن مالـك يقـول : سـمعت رسـول اللهﷺ يقـول : «إن أمتي لا تجتمع على ضلالة، فإذا رأيتم الخلاف فعليكم بالسواد الأعظم».

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دي حديث څخه معلومه شوه چې مسلمانان په کوم کار اتفاق وکړي، هغه به حق وي او پیروي يې واجب ده. همدا راز رسول اللهﷺ فرمايلي: «ما رأى المسلمون حسنا فهو عند الله حسن».[1] کوم کار چې مسلمانانو ښه وګڼلو هغه د الله په وړاندې هم ښه دى.

رسول اللهﷺ دا هم فرمـايلي چـې: «من أراد بحبحة الجنة فليلزم الجماعة، فإن الشيطان مـع الواحد وهو من الإثنين أبعد».[2] ژباړه: څوک چې غواړي د جنت په منځ کې واوسيږي نو د مسلمانانو د ټولني نه دې ځان نه بېلوي، بې شکه شيطان د يوه تن سره ملګرتيا کـوي او له دوو څخه لرې ګرځي.

د اسلام فقهاوو د اجماع په حجيت اتفاق کړى،[3] خو د اجمـاع کوونکـو پـه اړه يـو څـه اختلاف شته چې وروسته به تشريح شي.

په منصوصي مسايلو کې د اجماع ګټه

کله کله په داسې يوه مسأله باندې د علماوو اجماع کيږي چې هغه په قران يا سـنت ثابتـه وي، نو کله چې نص يعني د قرآن يا سنت دليل موجود وي، اجماع ته څه اړتيا ده؟

ددې پوښتنې ځواب دادى چې کله کله د يوه حکم دليل ظني يعني خبر واحـد وي. خـو څه وخت چې په دې حکم باندې د فقهاوو اجماع وشي نو همدا حکم قطعي وګرځي او بيا هيڅ مجتهد نشي کولاى چې ددې حکم مخالفت وکړي.

د اجماع کولو وړ اشخاص

د اجماع وړ اشخاص د رسول اللهﷺ د امت هغه مجتهدين دي چـې د شـريعت د احکـامو پوهه ولري او د پېښې شـوې موضـوع پـه اړه کـافي تجربـه ولـري، تـر څـو د حـالاتو لـه غوښتنې سره سم شرعي احکام راوباسي. په هغو چارو کې چې اجتهاد ته يکې اړتيا نـشته د عامو مسلمانانو په اتفاق هم د اجماع ملاتړ کيږي او همدا د جمهورو علمـاوو نظـر دى.

---

(۱) رواه أحمد ج۱ ص ۳۷۹.

(۲) رواه الترمذي في حديث عن عمر رضي الله عنه في كتاب الفتن باب ما جاء في لـزوم الجماعـة رقـم الحـديث ۲۱٦٥ ورواه أحمد ج۱ ص ۲٦.

(۳) په دې هکله وګوره: المستصفى للغزالي ۱۸۹/۱ ومسلم الثبوت للبهاري ۲۱۱/۲ وأصول الفقه لأبي زهرة ۱۵٦.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو ویلي یوازې د اصحابو د زماني اجماع د منلو وړ ده او بس. ځینو دا هـم ویلـي چې یوازې د مدینې د خلکو اجماع د اعتبار وړ ده[1].

د اجماع درجې

اجماع څو درجې لري، خو تر ټولو قوي اجماع د اصحابو ده. داسې چې ټول اصحاب په یوه مسأله کې د یوو ټـاکلي نظـر د منلـو څرګندونـه وکـړي. امـت ددې ډول اجماع پـه قطعیت او منلو اتفاق کړی او هیڅوک د اصحابو له صریحې اجماع څخه مخ نشي اړولی. په دوهمه درجه کې هغه اجماع راځي چې ځینو اصحابو یې د ملاتړ څرګندونه کړې وي او نورو بیا سکوت او چوپ والی غوره کړی وي. دې ته سـکوتي اجمـاع وایـي، پـه دې ډول چې ځنې اصحاب په یوه موضوع کې د فتوا ورکولو په ترڅ کې خپل نظـر څرګنـد کړي او نور چوپ پاتې شي. دا ډول اجماع دویمه درجه لری ځکـه چـې چوپـه خولـه د وینا په ځای نه ده. همدا راز کله کله ددې لپاره هم خلک چوپ پاتې کیږي چې د نظـر په سموالي باور نه لري او یا دا چې په اختلافي مسألو کې د شخړې راپـارولو څخـه ځـان ساتي. دا ډول اجماع که څه هم د حنفیانو په وړاندې قطعي دلیل دی، خو منکر یې کـافر نه ګڼل کیږي.

له دې وروسته په درجه کې هغه اجماع ده چې له اصحابو راوروسـته علمـاوو پـه داسـې یوې مسألې اجماع کړې وي چې پخوا پکې اختلاف نه وي شوی. څرنګه چې ددې ډول اجماع په حجیت کې د فقهاوو تر منځ اختلاف دی، نو په دریمه درجه کې راځي. ځینـو ویلي چې دا اجماع د سکوتي اجماع سره په درجه کې برابره ده، ځکه چې د دواړو پـه حجیت کې اختلاف دی.

څلورمه درجه په هغو مسألو اجماع ده چې مخکې پکې اختلاف شوی وي. د درجـې پـر بنسټ دا تر ټولو ښکته اجماع ده، ځکه چې اختلاف پکې ژور دی.

مرکبه اجماع: یو بل ډول اجماع هم شته چې مرکبه یې بولي. هغه داسې چې په یوه زمانه کې د یوې ټاکلې مسألې په اړه علما په څو ډلو وویشل شي خو له اختلاف سره سـره پـر یوو اصل باندې اتفاق ولري. بیا له دوی وروسته څـوک داسـې نظـر وړانـدې کـړي چـې

(۱) فتح الغفار بشرح المنار د ابن نجیم حنفي لیکنه،(دار الکتب العلمیة، بیروت) ص ۳۵۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی له نظر سره مخالف او له هغه اصل سره هم ټکر ولري چې د پخوانیو علماوو تر منځ پرې اتفاق وو.

ددې بېلګه د میراث هغه مسأله ده چې نیکه پکې د ورور سره میراث وړي. چې په میراث کې د نیکه په پوره برخې او یا له ورور سره په ویش اتفاق شوی. ددې معنا داده چې دواړه ډلې د نیکه په لږ یا ډېر میراث اتفاق لري. اوس که څوک راځي او داسې نوی نظر وړاندې کوي چې نیکه په دې صورت کې د هیڅ میراث مستحق نه دی نو دا لـه اجماع څخه وتل دي.[1]

که چېرې د علماو د اختلاف په ترڅ کې د اتفاق کوم اصل موجود نه وي نو سمه خبره داده چې دې ته بیا اجماع نه ویل کیږي.[2]

د اجماع نقلول

کله چې په یوه زمانه کې اجماع رامنځته شي، نو دغه اجماع یو قطعي دلیل، د دین اصل او د احکامو سرچینه ګڼل کیږي، خو دا اجماع د راتلونکو خلکو لپاره هلته قطعي دلیل کېدای شي چې هغوی ته په متواتر ډول ورسیږي. دا هم اړینه ده چې د ټولو مجتهدینو نظر په متواتر ډول نقل شي، که داسې ونه شول نو اجماع قطعي نه ګڼل کیږي. اجماع هم د حدیث په څېر ده. کله چې څوک له رسول اللهﷺ څخه حدیث واوري نو دا حدیث د هغه لپاره د قرآن په څېر قطعي دلیل دی. همدا راز هغه چا ته چې حدیث په متواتر ډول ورسیږي، یقین یې ورباندې راشي او د دروغو هیڅ احتمال پکې نه وي، نو دا هم قطعي دلیل دی. خو که حدیث د آحادو په توګه نقل شي نو غالب ګومان رامنځ ته کوي. اجماع هم همداسې ده او د نقل او سند پر بنسټ قطعي او ظني ګڼل کېدای شي.[3]

د اجماع مثالونه

۱- علماوو اجماع کړې چې پنځه وخته لمونځونه ادا کول فرض دي. همدا راز د علماوو په دې اجماع ده چې د خوف او امن په دواړو حالتونو کې د سهار لمونځ په سفر او حضر کې دوه دوه رکعته دی.

(۱) په دې هکله وګوره: فتح الغفار ۳۵۰مخ، الإحکام في أصول الأحکام للآمدي ج۱/۳۳۱ مخ.
(۲) أصول الفقه د محمد أبي زهرة لیکنه ۱٦۷مخ.
(۳) فتح الغفار ۳۵۵مخ، أصول الفقه د محمد أبي زهرة لیکنه ۱٦۷مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- د دریېم خلیفه عثمان بن عفان په امر قرآن کریم را ټول شو چې اوس مهال زموږ سره هم همدا مصحف دی. ټول اصحاب د خلیفه له دې کار خبر شوي او پر همدې مصحف باندې یې اتفاق کړی او هیڅ مخالفت یې نه دی کړی.

علماوو د اجماع د اثبات او اړوندو مسایلو په اړه کتابونه لیکلي چې د ابن المنـذر (کتـاب الإجماع) او د ابن حزم (مراتب الإجماع) کتابونه د بېلګې په ډول یادولای شو.

پوښتنې:

۱- د اجماع لغوي او اصطلاحي تعریف بیان کړئ.

۲ - د قرآن او سنت په رڼا کې د اجماع حجیت روښانه کړئ.

۳- په منصوصي امورو کې اجماع څه ته وايي او د اجماع کولو وړ څوک دي؟

۴- د اجماع درجې ذکر او حکم یې بیان کړئ.

۵ – مرکبه اجماع څه ته وايي او حکم یې څه دی؟

۶- که اجماع په متواتر یا آحاد ډول نقل شي، څه توپیر سره لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه دېرشم لوست

قیاس

د قیاس تعریف

قیاس په لغت کې اندازې او برابرۍ ته وايي.

د اصولو په اصطلاح کې د مشترک علت له مخې غیر منصوصې واقعې ته د منصوصې واقعې حکم ورکول قیاس بلل کیږي.

د قیاس مثالونه

۱- د جمعې د لمانځه له دویم اذان څخه وروسته د خرڅولو او اخیستلو څخه د الله ﷻ د دې وینا له مخې منعه شوې، چې فرمايي: ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِن يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ﴾ [الجمعة: ۹]

دا آیت څرګندوي چې د جمعې په ورځ له اذان څخه وروسته اخیستل او خرڅول ناروا دي. د نهې علت دادی چې څوک د لمانځه په ځای په اخیستلو او خرڅولو بوخت نشي. اجاره هم په بیعې قیاس کیږي او د دوهم اذان نه وروسته داسې ناروا ګڼل کیږي، لکه بیع چې ناروا ده. دا ځکه چې په مقیس (اجاره) او مقیس علیه (بیع) دواړو کې یو ډول علت پروت دی او هغه له لمانځه پرته په بل کار بوختېدل دي.

۲- د رسول الله ﷺ ددې وینا پر بنسټ چې فرمايي: «لایرث القاتل شیئا»[۱] قاتل وارث له خپل مورث څخه میراث نشي وړلای. موصی هم په قاتل وارث قیاس کیږي. د بېلګې په ډول که یو څوک د شېبګړي په توګه د چا لپاره وصیت وکړي چې له مړینې وروسته به یې د مال یوه برخه هغه ته ورکول کیږي، بیا هغه څوک چې وصیت ورته شوی رامخکې شي او وصیت کوونکی ووژني، نو په دې کار سره د وصیت شوي **مال** له اخیستلو بې برخې کیږي. دا ځکه چې وارث او موصي، دواړه د مورث په مال کې د برخې څښتنان دي او دواړه د مورث د مړینې لامل شوي دي، نو دواړه له میراث څخه بې برخې کیږي.

---

(۱) أخرجه أبوداود في كتاب الديات، باب ديات الأعضاء برقم(٤٥٦٤) ، والبيهقي في السنن الكبرى بنحوه في كتاب الجنايات، باب الرجل يقتل ابنه ج ۸ ص ۳۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قیاس حجیت

د څلورو امامانو په شمول جمهورو فقهاوو قیاس شرعي حجت بللي او د هغې منل یې واجب ګڼلي. ددوی دلایل په دې ډول دي:

لومړی: قرآني دلایل

الله ﷻ فرمايي: ﴿هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ﴾ [الحشر: ۲]

ژباړه: الله تعالی هغه ذات دی چې د اهل کتابو کافران يې د لومړي ځل راټولولو لپاره له کورونو څخه راويستل، تاسو ګمان نه کاوو چې دوی به ووزی، او دوی ګمان کاوو چې له الله تعالی څخه د دوی منع کوونکي به ددوی قلاګانې وي، نو (د) الله (عذاب) له داسې لوري ورته راغی چې دوی يې فکر نه کاوو، او په زړونو کې يې وېره وروا چوله، خپل کورونه يې په خپلو لاسونو او د مسلمانانو په لاسونو ورانول، نو ای د پوهې خاوندانو تاسو هم پند واخلئ.

په دې آیت داسې استدلال شوی

کله چې الله تعالی د یهودو بني نضیر قبیلې ته د پېښو شویو حالاتو او شرمېدلې ماتې يادوونه وکړه بیا يې مسلمانان مخاطب کړل او ورته يې وویل، چې که تاسو هم د یهودو په څېر ناوړه عملونه ترسره کړي، نو هرومرو به د هغوی په څېر د ناوړه پایلو او سختو ماتو سره مخ شي. دلته په اعتبار امر شوی، او له اعتبار څخه دلته د دوو حالاتو تر منځ مقايسه او برابروالی مقصد دی چې د ورته والي په صورت کې يو ډول حکم ورکړی شي او په قیاس کې هم همدا څيز موجود دی. په قیاس کې هم مجتهد د اصل او فرعې تر منځ ورته والی (ګډه علت)پیدا کوي او د اصل حکم فرعې ته ورکوي.

له سنتو څخه دلایل

عبدالله بن عباس رضی الله عنهما یو حدیث روايت کړی چې په دې ډول دی: يو چا له رسول الله ﷺ څخه پوښتنه وکړه: مور مې حج نه وو کړی او مړه شوه، آیا که زه له هغې څخه حج وکړم قبول به شي؟ هغه مبارك ورته وويل: که په مور دې پور وای او تا پرې کړی وای، نو آیا نه به قبلېده؟ حج دې ورڅخه وکړي.[۱]

(۱) أخرجه النسائي في كتاب مناسك الحج، باب : الحج عن الميت الذي لم يحج برقم (۲٦۳٤).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حديث د قياس د حجيت لپاره داسې استدلال کيږي: رسول اللهﷺ د الله تعالى پـور د بنده په پور قياس کړی. نو قياس د رسول الله ﷺ په عمل مشروع شو.

له آثارو څخه دلايل

عمر بن الخطابؓ په خپل ليک کې ابو موسى اشعري رضى الله عنه ته داسې ليکلي: «... ثم الفهم الفهم فيما تلجلج في صدرك مما ليس في كتاب ولاسنة واعرف الأمثال والأشباه ثم قــس الأمور عند ذلك، فاعمد إلى أحبها إلى الله تعالى وأشبهها بالحق فيما ترى.. »[(١)] **ژباړه**: که د هغـه څه په اړه ستا په زړه کې شک پيدا شو چې حکم يې په کتاب او سنت کې نـشته نـو لـه خپلې پوهې نه کار اخله، ورته مسألې ولټوه او سره پرتله يې کړه. هر نظر چې درتـه د الله په وړاندې غوره او حق ته نژدې ښکاره شو پر هغې عمل وکړه.

له اجماع څخه دلايل

ښکاره ده چې اصحابو رضى الله عنهم قياس منلى او په ډېـرو مـسايلو کـې يـې وربانـدې عمل کړی. پر قياس د عمـل کولـو موضـوع د هغـوی تـر مـنځ مـشهوره وه او هيچا يـې مخالفت ندی کړی چې دا د قياس پر حجيت د هغوی اجماع بلل کيږي.

مثالونه يې په دې ډول دي:

اصحابو رضى الله عنهم د مسلمانانو د خلافت لپاره څکه ابوبکر زيات مستحق وګڼلو چې د پيغمبر عليه السلام په ژوند کې د لمانځه د امامـت لپـاره تـر نـورو زيـات مـستحق ګڼـل شوی وو، نو د دولت د چارو امامت د لمانځه پر امامت قياس شو.

عمر بن الخطابؓ ابو موسى اشعريؓ ته په قياس کولو امر کړی.

علي کرم الله وجهه په قتل کې د شريک تړولي قصاصول په غلا کـې د شـريک تـولي پـه لاس غوڅولو قياس کړي[(٢)].

د قياس ارکان

قياس څلور رکنه لري او په دې ډول دي: اصل، فرع، حکم او علت.

---

(١) أخرجه الدار قطني في كتاب الأقضية والأحكام، برقم (١٥)، والبيهقي في السنن الكبرى (١٥٠/١٠)

(٢) أخرجه عبد الرزاق في الصنف في كتاب العقول ، برقم (١٨٠٧٧).

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصل

د اصولو په اصطلاح کې هغې پېښې ته، چې په حکم کې يې نص يا اجماع راغلې وي، د قياس «اصل» ويل کيږي چې "مقيس عليه" هم ورته وايي. يعنې هغه مسأله چې نور ورباندې قياس کيږي، حکم يې بايد په نص يا اجماع او يا هم په دواړو ثابت وي.

فرع

فرع هغې پېښې ته وايي چې د حکم په اړه يې په نص او اجماع کې څه نه وي راغلي او د حکم د معلومولو لپاره په بله پېښه قياس کيږي. فرعې ته "مقيس" هم ويل کيږي.

د بېلګې په توګه مونږ د يوې نوې پېښې د حکم په اړه په نصوصو يعنې قرآن او سنت کې پلټنه وکړه خو د نوموړې پېښې حکم مو ونه موند. البته همدې پېښې ته ورته يوه بله پېښه مو پيدا کړه چې حکم يې په نص يا اجماع کې موجود وو. دغه مهال موږ نوې پېښه چې حکم يې په نص او اجماع کې نشته پر هغې پېښې قياس کړه چې حکم يې په نص کې موجود وو. نوې پېښې ته فرع ويل کيږي او پخوانۍ پېښه چې په نص کې حکم لري "اصل" بلل کيږي.

حکم

حکم د الله تعالی هغه خطاب ته ويل کيږي چې له مکلفو وګړو څخه د کوم کار کول يا نه کول غواړي يا يې مباح کوي يا کوم شيز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

وجوب، ندب، اباحت، کراهت، تحريم، صحت، فساد او داسې نور د حکم ډولونه دي. يعنې د وجوب، حرمت، کراهت او بل هغه حکم، چې په نص يا اجماع سره په اصل کې ثابت شوی هغې فرعې ته هم ورکول کيږي چې د نص حکم پکې موجود نه دی.

علت

علت هغه ښکاره او معلوم صفت ته ويل کيږي چې د همدې صفت د شتون له امله شارع حکم کړی وي.

په مقيس کې هغه علت چې شارع يې له امله حکم کړی وي، که په فرع کې موجود شي نو دواړه يو حکم لري، ځکه چې علت د حکم معيار دی او په دواړو کې يو شان موجود دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د علت مثال

عباده بن صامت رضی الله عنه روایت کوي: قَالَ رَسُولُ اللَّـهِﷺ «الذَّهَبُ بالذَّهَبِ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ وَالْبُرُّ بالْبُرِّ وَالشَّعِيرُ بالشَّعِيرِ وَالتَّمْرُ بالتَّمْرِ وَالْمِلْحُ بالْمِلْحِ مِثْلاً بِمِثْلٍ سَوَاءً بِسَوَاءٍ يَدًا بِيَدٍ فَإِذَا اخْتَلَفَتْ هَذِهِ الأَصْنَافُ فَبِيعُوا كَيْفَ شِئْتُمْ إِذَا كَانَ يَدًا بِيَدٍ»[1].

رسول اللهﷺ فرمايلي: سره زر په سرو زرو، سپين زر په سپينو زرو، غنم په غنمو، وربشې په وربشو، خرما په خرما او مالګه په مالګه يو برابر او لاس په لاس پلورل کېږي، او کله چې جنسونه مختلف شي، نو بيا مو چې څنګه خوښه وي هغسې يې پلورئ، خو چې لاس په لاس وي.

دې مبارک حديث دا څرګنده کړې چې په دې بيان شويو شيانو کې سود کيږي، پوښتنه داده چې آيا په جوارو او وريجو کې سود کيږي که نه؟

که وروستيو څلورو شيانو ته ځير شو نو وينو چې پيمانه او د جنس يووالی علت دی او دا علت په غنمو او وريجو کې هم شته، نو د غنمو او وريجو حکم هم د نومړو څلورو شيانو په څېر دی. د نومړو څلورو شيانو حکم دا وو چې يو پر بل يې بدلول په نېټه او زياتوالي حرام وو.

په دې مسأله کې غنم، وربشې، جوار او مالګه اصل دي او نومړې هر توکی د اصل کېدو وړتيا لري.

همدا راز جوار او وريجې فرع ده.

حکم يې په نېټې او زياتوالي سره ددې شيانو د خرڅولو حراموالی او علت يې پيمانه او د جنس يووالی دی.

پوښتنې:

۱- د قياس لغوي او اصطلاحي تعريف وکړئ او دوه مثالونه يې بيان کړئ.

۲- د قياس د حجيت په اړه د دلايلو په رڼا کې وغږيږئ.

۳- د قياس ارکان تعريف کړئ او يو مثال يې هم ووایاست.

[1] أخرجه مسلم ، باب الصرف و بيع الذهب بالورق نقدا ، الرقم (٤١٤٧).

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې دېرشم لوست:

اختلافي دلایل [1]

اختلافي هغو دلايلو ته ويل کيږي چې فقهاوو د هغې په حجيت او دليل ګڼلو کې اختلاف کړی وي. اختلافي دلايل په لنډ ډول داسې يادوو:

۱- استحسان

۲- د صحابي مذهب

۳- مرسله مصالح

۴- استصحاب

۵- عرف

لومړی- استحسان

استحسان په لغت کې ښه ګڼلو ته وايي.

د استحسان د اصطلاحي تعريف په اړه د فقهاوو تر منځ اختلاف دی. حنفيانو استحسان په دوو جلا معناګانو استعمال کړی:

۱- خفي قياس چې د جلي قياس په مقابل کې وکارول شي.

۲- هغه ځانګړی دليل چې د ښکاره قياس په مقابل کې واقع شي او له عمومي قاعدې څخه کوم شی استثناء کړي. دا ځانګړی دليل کله نص، کله اجماع او کله هم يو ضرورت وي.

د استحسان مثالونه

۱- حنفي فقهاوو ويلي: که وقف کوونکی يوه کرنيزه ځمکه وقف کړي نو د اوبو خور او تګ راتګ حق هم له يادولو پرته د استحسان پر بنسټ په وقف کې داخليږي. د قياس غوښتنه داده چې د بيعې په څېر دلته هم له يادولو پرته دا شيان په وقف کې داخل نشي. ځکه چې ځمکه او د تګ راتګ حق دواړه جلا شيان دي.

استحسان غوښتنه کوي: د ځمکې د وقف کولو موخه داده چې له هغې ګټه واخيستل شي او د تګ راتګ له حق پرته له ځمکې ګټه نشي اخيستل کېدای، نو د تګ راتګ حق له يادولو پرته په وقف کې داسې شامليږي، څنګه چې په اجاره کې له يادولو پرته شامل ګڼل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول په بيعې باندې د وقف قياس کول ښکاره او جلي قياس دی او پر اجارې يې قياس کول خفي قياس دی، خو دلته خفي قياس په جلي قياس ځکه غوره وګڼل شو چې د خفي قياس دليل قوي دی.

۲- په معاملاتو کې يوه عامه قاعده ده چې د معدوم يا ناپيدا شوي څيز پلورل په دې بنسټ ناروا دي چې رسول الله ﷺ فرمايلي: «ولا تبع ما ليس عندك»[۱]. خو ددې سره سره د سلم بيع روا ده، ځکه چې رسول الله ﷺ د سلم بيع روا ګڼلې[۲].

په فقه کې يوه منل شوې قاعده ده چې امانت ساتونکی ضامن نه ګڼل کيږي، خو مشترک اجير سره له دې، چې د امانت ساتونکی دی، له دې قاعدې څخه مستثنی دی. دا ځکه چې د امانت په ساتلو کې خلک کمی کوي او خلک امانت ساتلو ته اړتيا لري. نو له دې کبله مستاجر ضامن ګڼل کيږي. البته که مال د کوم اسماني آفت په واسطه لکه د اورلګېدنې يا زلزلې په واسطه له منځه ولاړ شي نو مستاجر ضامن نه ګڼل کيږي.

شافعي فقهاء استحسان داسې تعريفوي: استحسان د مجتهد هغه نظر ته وايي چې پر نص، اجماع او قياس د استدلال کولو پرته يې د خپل عقل پر بنسټ ورکوي.

ددوی په وړاندې په استحسان عمل کول ناروا دي.

فعاليت

د استحسان په اړه د حنفي او شافعي فقهاوو تعريفونه سره پرتله کړئ او دا روښانه کړئ چې ددوی تر منځ اختلاف حقيقي دی که لفظي؟

دويم- د صحابي مذهب

د اصوليانو په وړاندې صحابي هغه چا ته ويل کيږي چې له رسول الله ﷺ سره مخامخ شوی وي، پر هغه يې ايمان راوړی وی، له هغه څخه يې زده کړه کړې وي او دومره اوږده ملګرتيا يې ورسره کړې وي چې د عرف له مخې د ملګري نوم ورته ورکړی شي. د محدثينو له نظره صحابي هغه چا ته ويل کيږي چې د پيغمبر عليه السلام سره مسلمان مخامخ شوی وي او مسلمان مړ شوی وي.

---

(۱) أخرجه أبو داود في سننه، باب في الرجل يبيع ما ليس عنده رقم الحديث : (۳۵۰۵).

(۲) أخرجه البخاري في صحيحه، باب السلم في وزن معلوم، رقم الحديث (۲۱۲۵)، عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قدم النبي صلى الله عليه و سلم المدينة وهم يسلفون بالتمر السنتين والثلاث فقال (من أسلف في شيء ففي كيل معلوم إلى أجل معلوم).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې بحث کې له صحابي څخه د اصوليانو صحابي مقصد دی.

د صحابي مذهب څه معنا؟

له دې ټکي څخه مقصد د صحابي هغه فتوا او يا هغه شرعي حکم دی چې په کومه قضيه کې يې د نص او اجماع د نه شتون په صورت کې ورکړې وي.

د صحابي د مذهب حجيت

اصوليانو پر دې اتفاق کړی چې د يوو صحابی مذهب پر بل صحابي حجت نه ګڼل کيږي. همدا راز اصوليانو په دې هم اتفاق کړی چې که صحابي له اهل کتابو څخه په روايت کولو مشهور نه وو نو په غير اجتهادي مسايلو کې يې نظر حجت او دليل دی. په همدې توګه په هغه مسأله کې هم د صحابي قول حجت دی چې نورو اصحابو ورسره اختلاف نه وي کړی، خو که اصحابو په کومه اجتهادي مسأله کې سره اختلاف کړی وي نو علما پدې اړه بيا جلا نظرونه لري چې مهم يې دوه نظره دي:

لومړی: امام ابوحنيفه، امام مالك او په يوو روايت کې امام احمد او نور پدې نظر دي چې د صحابي مذهب په مطلق ډول حجت دی.

دويم: امام شافعي، په يوو روايت کې احمد، له حنفی فقهاوو څخه کرخي او نور په دې نظر دي چې د صحابي مذهب حجت نه دی. ځکه حجيت يوو قوي دليل ته اړتيا لري او دلته قوي دليل نشته.

پوښتنې:

۱- د حنفيانو او شافعيانو له نظره د يوو مثال په ترڅ کې استحسان تعريف کړئ.

۲- د اصوليانو او محدثينو له نظره صحابي چا ته ويل کيږي؟

۳- د صحابي د مذهب په اړه د علماوو نظريات په هراړخيز ډول بيان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور دېرشم لوست

اختلافي دلايل (۲)

دريم: مرسله مصالح

د مرسله مصالحو تعريف

«**المصلحة**» په لغت کې ګټې او سم ته وايي او د فساد ضد دی. «**المرسلة**» پرېښودل شوي ته وايي.

د اصوليانو په اصطلاح کې مرسله مصالح هغو ګټو او مصلحتونو ته وايي چې شريعت نه معتبر ګڼلي وي او نه يې رد کړي وي.

دوی ته مرسله يا پرېښودل شوي، ځکه وايي چې په کولو يا نه کولو يې شرعي دليل وجود نه لري.

د مرسله مصلحت مثال:

د زندان جوړول، د پيسو چاپول او د قرآن کريم راټولول د مرسله مصالحو مثالونه دي.

د مصالحو ډولونه

مصالح په درې ډوله دی.

أ. معتبر مصلحتونه: هغه مصلحتونه دي چې کوم شرعي دليل معتبر ګڼلي وي، لکه په قصاص سره د انسانانو د ژوند ساتنه. دا مصلحت د قرآن کريم دې آيت معتبر ګڼلی دی: ﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ [البقرة: ۱۷۹]

ب. مردود مصلحت: دا هغه ګټې او مصلحتونه دي چې کوم شرعي دليل بې اعتباره ګڼلي وي، لکه د شرابو او قمار ګټې چې د قرآن کريم دې آيت بې اعتباره ګڼلي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [المائدة: ۹۰]

ج. پرېښودل شوي يا مرسله مصالح: ددې مصلحتونو په اړه مو لږ مخکې رڼا واچوله.

څلورم: استصحاب

استصحاب په لغت کې ملګرتيا او يوځای والي ته وايي.

د اصوليانو په اصطلاح کې د يوو شي تر هغې پر پخواني حالت پرېښودلو ته وايي څو يې د بدلون لپاره دليل پيدا شي.

د استصحاب مثال

څوک چې اودس وکړي او بيا وروسته د اودس په ماتېدلو کې شکي وي نو دا شخص اودس لرونکی شمېرل کيږي. همدا راز که له يوو مجتهد نه د يوو عمل په اړه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشي، خو مجتهد له پلټنې وروسته ددې عمل د کولو یا نه کولو په اړه کوم شـرعي دلیـل پیدا نه کړي نو په رواوالي به یې حکم کوي. ځکه چې اصل په شـیانو کـې اباحـت دی. الله ﷻ لومړی ټول شیان مباح پیدا کړي او ددې خبرې دلیل د قـرآن کـریم دا آیـت دی: ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ﴾ [البقرة: ۲۹]

مقلوب یا سرچپه استصحاب: دې ته وایي چې یو شی په تېره زمانه کې هم په هغه حالت وګڼل شي په کوم چې په حاضر وخت کې دی.

مثال

که چېرې د ژرندې اجاره اخیستونکی او اجاره ورکوونکی د تېرې شوې زمانې په اړه په ژرنده کې د اوبو د شتون په اړه اختلاف وکړي او شاهدان نـه وي، نـو ژرنـده بـه وکتـل شي. که چېرې په ژرنده کې اوبه وې، نو پخوانی وخت به په اوسني وخت قیاس شـي او د اوبو شتون به په تېره شوې زمانه کې هم ثابت شي. خو که چېرې په ژرنده کې اوبه نـه وې نو په تېره شوې زمانه کـې بـه هـم د اوبـو پـه نـشتوالي حکـم وشـی، دې تـه سـرچپه استصحاب وایي او د شرعي حکم د پېژندلو لپاره د مجتهد وروستی وسیله همدا ده.

پنځم: عرف

د عرف تعریف: عرف په لغت کې آشنا او ښېګڼې ته ویل کیږي.

عرف په اصطلاح کې هغې وینا، عمل او یا پرېښودلو ته وایي چې خلکو ښه ګڼلی وي او ورباندې عمل کوي. عرف ته عادت هم ویل کیږي.

د عملي عرف مثال هغه خرڅول او اخیستل دي چې له وینا کولو پرته په چوپه خولـه تـر سره کیږي.

د قولي عرف مثال د «ولد» ټکی دی چې له جینکو پرته یوازې هلکانو ته کارول کیږي، په داسې حال کې چې دا ټکی دواړو ته شامل دی. همدا راز د عرف له مخې خلک کب ته غوښه نه وایي حال دا چې کب هم یو ډول غوښه ده.

عرف داسې یوه کړنه ده چې په رامنځته کولو او ښه ګڼلو کې یې د ټولنې عام او خـاص خلک لاس لري، خو اجماع بیا هغه څه دي چې یوازې مجتهدین پرې اتفاق کوي او پـه رامنځته کولو کې یې عام خلک کومه ونډه نه لري.

د عرف ډولونه

عرف په دوه ډوله دی: صحیح عرف او فاسد عرف.

صحیح عرف: صحیح عرف هغه ته ویل کیږي چې د کوم شرعي دلیـل مخـالف نـه وي. حلال نه حراموي او حرام نه حلالوي. لکه د استـصناع عقـد یـا مهـر پـه مؤجـل او معجـل ډولونو وېشل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاسد عرف: فاسد عرف هغه عرف ته ویل کیږي چې حلال حرام کړي او یا حرام حـلال کړي، لکه په غمونو او ښادیو کې یو لـړ نـاروا دودونـه او رواجونـه او د سـود خوړلـو او جوارۍ کولو رواج کېدل.

د عرف حکم

مجتهد باید د شرعي حکمونو په راویستلو کې صحیح عرف په پام کې ونیسي. همـدا راز قاضي باید د پرېکړې پر مهال عرف له پامه ونه غورځوي.

عرف د زماني په تېرېدو سره بدلون مومي. ډېر ځلې د زمـانې تېرېـدل او د عـرف بـدلون ددې لامل شوی چې د امام ابوحنیفه او د هغه د شاګردانو تر منځ اختلاف رامنځتـه شـي. همدا راز امام شافعي، چې کله له بغداد څخه مصر ته ولاړ، نو د مصر د عرف د بدلون پر بنسټ امام شافعي د ډېرو مسایلو په اړه خپل نظر بدل کړ. له همدې امله امـام شـافعي دوه مذهبه لري چې د نوي او زوړ مذهب په نامه یادیږي.

امام مالك بیا ډېر احکام د مدینې د خلکو د عمل پر بنسټ بنا کړي.

د فاسد عرف په اړه باید وویل شي چې دې ډول عرف تـه ارزښـت ورکـول روا نـه دي. ځکه چې فاسد عرف د شرعي دلیل سره ټکر لري.

پوښتنې:

۱- د مصلحت لغوي او اصطلاحي تعریف له یوو مثال سره بیان کړئ.

۲- د مصلحت ډولونه له مثالونو سره بیان کړئ.

۳- د یوو مثال په ترڅ کې د استصحاب لغوي او اصطلاحي تعریف روښانه کړئ.

۴- سرچپه یا مقلوب استصحاب تعریف او مثال یې بیان کړئ.

۵- د استصحاب حجیت بیان کړئ او هم وواياست چې استـصحاب د شـرعي دلایلـو تـر منځ په کومه درجه کې قرار لري؟

۶- د عرف لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ او د قول او عمل پـر بنـسټ یـې ډولونـه د مثال سره بیان کړئ.

۷- د صحت او فساد پر بنسټ د عرف ډولونه بیان او حکم یې روښانه کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دېرشم لوست

له نصوصو څخه د استدلال طريقې

قرآن کريم او نبوي احاديث په عربي ژبه دي. موږ هغه وخت پـه سـمه او بـشپړه توګـه د قرآن او سنت په حکمونو پوهېدلای شو چـې د عربـي ژبـې پـه اصـولو او د اسـتدلال پـه طريقو پوه شو. له همدې امله د اصولو علماوو د عربي ژبې د جملو د معناګانو او دلالتونو په اړه پراخې پلټنې کړې. ددې پلټنو پر بنسټ يې داسـې قواعـد او اصـول رامنځتـه کـړي چې پر مټ يې د شرعي نصوصو سمه پوهه تر لاسه کېدای شي.

په دې لوستونو کې به په همدې قواعدو بحث وکړو

خاص او د هغه دلالت

د خاص تعريف: خاص په لغت کې يوازې او ځانګړي ته وايي او د اصوليانو په اصطلاح کې هر هغه لفظ چې يوازې په يوه معنا، پرته له دې چې افرادو ته يې وکتل شي، دلالـت وکړي، خاص بلل کيږي.

د تعريف تشريح: که لفظ په يوه شخص باندې دلالت وکړي لکه احمد او يا په نوع کې په يوه فرد باندې دلالت وکړي، لکه سړی او يا په جنس کې په يوه فـرد بانـدې دلالـت وکړی، لکه انسان يا هم په ګڼو ټاکلو افرادو باندې دلالت وکړي، لکـه درې او لـس، نـو خاص بلل کيږي.

خاص لکه څنګه چې په ذواتو، لکه احمد او موټر دلالت کوي، همداسې په معناګانو لکه پوهه، صبر او رښتينولي هم دلالت کوي.

د خاص ضد عام بلل کيږي چې بيان به يې وروسته راشي.

د خاص مثالونه

د قسم په کفاره کې الله ﷻ فرمايي: ﴿ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ﴾ [المائدة: ٨٩]

١- په دې آيت کې د ثلاثة لفظ خاص دی، په قطعي ډول پخپله معنـا دلالـت کـوي او د زياتوالي او کموالي احتمال نه لري. نو آيت دا معنا ورکوي: چا چې غلام د آزادولو لپاره ونه موند يوازې درې ورځې روژه نيول پرې واجب دي او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- رسول اللهﷺ فرمايي: «في أربعين شـــاة شـــاة». دې حـديث د پسونو د زکـات نـصاب څلوېښت وټاکه او دا يې هم ووېل چې په څلوېښتو پسونو کـې يـو پـسه زکـات کيـږي. څرنګه چې دا دواړه لفظونه (څلوېښت او يو)خاص دي نو هيڅ زياتوالی او کموالی پکې نشي کېدای.

خو که داسې دليل راپيدا شي چې د خاص د تأويل غوښتنه کوي نـو پـه خـاص کـې بـه تأويل کيږي، لکه حنفي فقهاوو چې ويلي: په دې حـديث کـې مقـصد پـسه او يـا د هغـه قيمت دي، نو د دواړو ورکول صحيح دي.

د خاص حکم: کله چې په يوو نص کې خاص لفظ راشي، نو په قطعي ډول پخپلـه معنـا دلالت کوي، مګر دا چې يو دليل د تأويل يا بلې معنا غوښتنه وکړي.

مطلق، مقيد، أمر او نهی د خاص ډولونه دي.

مطلق

مطلق هغه لفظ دی چې په غير مقيد فرد باندې دلالت کوي، لکه سړی او مرغه.

د مطلق حکم

تر هغې چې د مطلق د مقيد کېدو لپاره دليل موجود نشي، مطلق پخپل اطلاق باندې پـاتې کيږي. د بېلګې په ډول د اللهﷻ په دې وينـا کـې: ﴿وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّا﴾ [المجادلة: ۳] د رقبـه لفـظ مطلـق دی او د ايمـان قيـد پکې نشته، په دې بنسټ د خطا قتل په اړه د قرآن ددې آيـت ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ﴾ [النساء: ۹۲] له امله به نوموړې مطلقه رقبه د ايمان په شرط نه مقيده کيږي.

مقيد

مقيد هغه لفظ ته وايي چې په مقيد فرد باندې دلالت وکړي، لکه مسلمان سړی او سپين مرغه.

د مقيد حکم

مقيد چې په کوم شي دلالت کوي پـه هغـه عمـل کـول واجـب دي. د بېلګـې پـه ډول د النساء سورت پدې آيـت کـې: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا﴾ [النساء:۹۲] د خطا قتل په کفاره کې د مؤمن غلام ازادول فرض شوي. پـه دې آيت ﴿فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ﴾ کې غلام د ايمان په صفت سره مقيد شوی ځکه نو د کافر غلام په ازادولو سره کفاره نه ادا کيږي او بايد چې په مقيد باندې عمل وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

أمر

له چا څخه د يوو کار کول غوښتل په داسې بڼه چې غوښتونکی ځان لوړ وګڼي، د اصولو په اصطلاح کې امر بلل کيږي. په دې بنسټ التماس او دعا امر نه بلل کيږي، ځکـه چـې التماس د دوو هم رتبه کسانو تر منځ صورت مومي او دعا لـه لـوړ رتبـه شـخص څخـه د ټيټ رتبه شخص غوښتنې ته وايي، ځکه نو يو هم امر نه ګڼل کيږي.

د امر حکم

امر د خاص يو ډول دی او تر څو چې اړوونکې نـښه موجـوده نـشي پـه وجـوب دلالـت کوي، نو د الله ﷻ دا وينا چې: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْـعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ﴾ [الجمعة: ۹] د آذان پر مهال د جمعې لمانځه ته پـه بيـړې کولـو حکم کوي.

خو که داسې نښه او قرينه وموندل شي چې له خپلې معنـا څخـه د امـر د اړولـو غوښـتنه کوي، نو د امر معنا به هماغه وي چې قرينه يې غوښتنه کوي، لکه د الله پاک دا وينا چې فرمايي: ﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ﴾ [الجمعة: ۱۰] د جمعې له لمانځه وروسته په ځمکه کې ګرځېدل او د حـلال رزق پلټنه د الله پاک په پيرزوينه يو مباح کار دی. که چېرې دا امر د وجوب لپاره وګڼل شي، نو اباحت بـه پـه تکليـف بـدل شي او په آيت کې ياده شوې د الله ﷻ پېرزوينه به بې معنا پاتې شـي. پـه حقيقـت کـې د پېرزوينې يادونه هغه اړوونکې قرينه ده چې امر يې له وجوب څخه اباحت ته اړولی.

نهې

څوک له يوو کار څخه په داسې بڼه منع کول چې منع کوونکی ځان لوړ وګڼي دا منـع د اصولو په اصطلاح کې نهی بلل کيږي.

د نهې حکم

کوم شی چې د نهې په واسطه په مطلق ډول منع شي، ځان سـاتل تـرې واجـب او ترسـره کول يې حرام دي، ځکه چې نهې د خاص له ډولونو څخه ده او يوازې په تحريم دلالت کوي. لکـه د الله ﷻ دا وينـا: ﴿وَلاَ تُنكِحُواْ الْمُشِرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُـواْ﴾ [البقـرة: ۲۲۱] چې لـه مشرکې ښځې سره د واده کولو په حرمت دلالت کوي. همدا راز د قرآن کريم دا آيت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿وَلاَ يَحِلُّ لَكُمْ أَن تَأْخُذُواْ مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا﴾ [البقرة: ۲۲۹] له مېرمنې ښځه د مهر د بېرته اخيستلو په حرمت دلالت کوي.

که چېرې داسې قرينه وموندل شي چې نهی لـه خپلې ټاکلې معنا (منع کـول) ښځه واړوي، نو د نهی معنا له قرينې سره سم بدلون مومي، لکـه د قـرآن کـريم دا آيـت چې فرمايي: ﴿رَبَّنَا لاَ تُزِغْ قُلُوبَنَا﴾ [آل عمران:۸] په دې آيت کې نهي د دعا پـه معنـا ده، ځکـه دلته له لوړ رتبه ښځه د ټيټ رتبه غوښتنه ده او غوښتونکی ځان ټيټ بولي.

عام او د هغه دلالت

د عام تعريف: عام هغه لفظ ته وايي چې د اصلي لغوي معنا له مخې په ډېرو افرادو باندې په شامل ډول (په يو وخت)دلالت وکړي.

عام لفظونه: د اصولو علماوو له پلټنې وروسته هغه لفظونه او عبارتونه په ډاګه کړي چې د اصلي وضعي معنا له مخې په عموم دلالت کوي. مهم يې په لاندې توګه تشريح کوو:

۱- د کل او جميع لفظ: رسول اللهﷺ فرمايي: (كُلُكُمْ رَاعٍ وَكُلُكُمْ مَسْؤُوْلُ عَنْ رَعْيَتِهِ)

همدا راز الله پاک فرمايي: ﴿خَلَقَ لَكُم مَّا فِي الأَرْضِ جَمِيعاً﴾ [البقرة: ۲۹]

۲- هغه مفرد چې د جنس په تعريفي « الـف، لام» سـره معرفـه شـوی وي، لکـه د قـرآن کريم دا آيت: ﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِئَةَ جَلْدَةٍ﴾ [النور: ۲].

۳- هغه جمع چې د جنس په تعريفـي «الـف ، لام» سـره معرفـه شـوې وي، لکـه د بقـرة سورت دا آيت: ﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلاَثَةَ قُرُوَءٍ﴾ .

۴- د (ما) او (من) ټکي لکه د قرآن کريم په دې آيت کـې: ﴿وَمَن قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَئًا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ﴾ [النساء: ۹۲] په همدې ډول د قرآن کريم دا آيـت: ﴿وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَاء ذَلِكُمْ أَن تَبْتَغُواْ بِأَمْوَالِكُم﴾ [النساء: ٢٤]

۵- نکـره چـې د نفـي پـه سـياق کـې راشـي، لکـه د رسـول اللهﷺ دا وينـا: «لا ضـرر و لاضرار»[۱]. په همدې ډول د قرآن کريم دا آيت: ﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ﴾[البقرة: ۱۵۶].

(۱)أخرج البيهقي في السنن الكبرى عن عمرو ابن يحيى المـازنى عـن أبيـه ان رسـول الله صـلى الله عليـه وسـلم قال لا ضـرر ولاضرار ج ٦ ص ١٥٧.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عام حکم

فقهاء په دې متفق دي چې عام خپلو ټولو افرادو ته ورشامليږي. که د ځينو افرادو په تخصيص دليل ونه موندل شي نو په ټولو افرادو د عام حکم تطبيقيږي. همدا رنګه فقهاء په دې هم يو دي چې که د عام ځينې افراد د کوم دليل له مخې خاص شي، نو په پاتې افرادو يې دلالت ظني ګرځي او په بل ظني دليل يې تخصيص روا دی.

له تخصيص نه وړاندې د عام په دلالت کې د فقهاوو اختلاف دی چې آيا قطعي دی که ظني؟ هم دا چې په ظني دليل تخصيص کېدای شي او که نه؟

د حنفيانو په شمول د فقهاوو يوه ډله وايي: هغه عام چې تخصيص شوی نه وي، دلالت يې قطعي دی، نو په ظني دليل يې تخصيص روا نه دی. له همدې امله په قرآن کريم کې راغلی عام په آحادو حديثونو نه تخصيص کيږي، ځکه چې تخصيص د نسخې يو ډول دی او د قرآن نسخ په آحادو حديثونو روا نه دی.

د شافعيانو په شمول د فقهاوو يوه بله ډله په دې نظر ده چې عام له تخصيص وړاندې او وروسته په دواړو حالتونو کې ظني الدلالت دی. ځکه نو په دواړو حالتونو کې يې په ظني دليل تخصيص کول روا دي.

په همدې بنسټ چې له تخصيص وړاندې د عام په دلالت کې اختلاف دی. فقهاوو په يو شمېر زياتو مسألو کې اختلاف کړی. د يوې ډلې په نظر په قرآن کې ټول راغلي عام الفاظ قطعي الدلالت دي او په آحادو حديثونو يې تخصيصول روا نه دي. د بلې ډلې په نظر نوموړي الفاظ ظني الدلالت دي او په آحادو حديثونو يې تخصيص جايز دی.

پوښتنې:

۱- د خاص لغوي او اصطلاحي تعريف ووایاست او د خاص العين، خاص النوع او خاص الجنس لپاره مثال وړاندې کړئ.

۲- د خاص حکم بيان کړئ.

۳- د لاندې اصطلاحاتو معنا او حکم د يوو مثال سره روښانه کړئ.

مطلق، مقيد، امر او نهی.

۴- عام تعريف کړئ او هم د عام څلور الفاظ د مثال سره بيان کړئ.

۵- د عام حکم څه دی؟ ددې اختلاف په اړه د فقهاوو نظريات بيان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږ دېرشم لوست

شرعي حکم (۱)

الله ﷻ انسان پیدا کړ او د شریعت په رالېږلو یې د ژوند نظام، حلال او حرام ورته روښانه کړل، تر څو په عدالت پرېکړه وکړي. اسلامي شریعت په حقیقت کې د شرعي احکامو ټولګه ده. نو راځئ چې لومړی په دې ځان وپوهوو چې حکم څه ته وایي او کوم کوم ډولونه لري؟

د حکم تعریف

حکم په لغت کې منعې ته وایي او قاضي ته ځکه حاکم ویل کېږي چې خلک له ظلم څخه منع کوي.

د اصولیانو تعریف: حکم د الله تعالی هغه خطاب ته ویل کېږي چې له مکلفو وګړو د کوم کار کول یا نه کول غواړي، یا یې مباح کوي، یا کوم څیز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

د تعریف شننه

د الله ﷻ خطاب: خطاب په لغت کې د دوو کسانو تر منځ خبرو ته وایي چې د یو بل پوهولو لپاره ترسره کېږي. دلته ورڅخه مقصد همدا دی. د (الله) په لفظ سره د بل چا سره خبرې له دې تعریف څخه وځي.

د مکلفینو کړه وړه: هغه عقیده، وینا او عمل چې له مکلف مسلمان څخه صادرېږي.

مکلف: بالغ، عاقل چې په خبرو پوهېږي.

غوښتنه: د امر په ټکو د څه کولو غوښتل او د نهي په ټکو منع کول.

اباحت یا اختیار ورکول: د یوو کار کول او نه کول، یو ډول ګڼل.

د حکم مثالونه

۱- د کولو غوښتنه: الله ﷻ فرمایي: ﴿أَوْفُواْ بِالْعُقُودِ﴾ [المائدة: ۱] په دې خطاب کې د ژمنو د پوره کولو غوښتنه ده چې د مکلفینو فعل دی.

۲- د نه کولو غوښتنه: الله پاک فرمایي: ﴿لَا يَسْخَرْ قَومٌ مِّن قَوْمٍ﴾ [الحجرات: ۱۱] په دې خطاب کې له ملنډو وهلو څخه د خلکو منع کول دي چې دا هم د مکلفینو فعل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- اختيار ورکول: ﴿وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ﴾ [الممتحنة:۱۰]، په دې خطاب کې د مسلمانو ښځو د نکاح کولو په اړه مکلفينو ته اختيار ورکول دي.

۴- **وضعي حکم:** رسول اللهﷺ فرمايلی: **«لايرث القاتل»**[۱] د پيغمبر عليه السلام دا حديث چې په حقيقت کې د الله ﷻ له خوا وحې ده، د قتل په هکله دی. په دې حديث کې د مورث قتلول له ميراث څخه د محروميت مانع ټاکل شوی دی، او مانع ټاکل وضعی حکم دی.

د فقهاوو په وړاندې حکم د الله تعالی د هغه خطاب اثر دی چې د مکلفو وګړو په کړو وړو پورې اړه لري، د څه کول يا نه کول ورڅخه غواړي، يا يې مباح کوي، يا کوم څيز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

په لومړي مثال ﴿أَوْفُواْ بِالْعُقُودِ﴾ کې د اصوليانو په وړاندې حکم د ژمنو د پوره کولو غوښتنه ده او د فقهاوو په وړاندې د ژمنو د پوره کولو وجوب دی، ځکه غوښتنه واجبول دي چې اثر يې وجوب دی. همدا راز په دويم مثال کې حکم د ملنډو وهلو منع کول دي چې اثر يې حرمت دی. په دريم مثال کې حکم د نکاح اباحت دی چې اثر يې د نکاح مباح کېدل دي. په څلورم مثال کې قتل له ميراث څخه د محروميت سبب ګرځول دي چې اثر يې له ميراث څخه عملا محرومېدل دي.

يادونه

هغه څه چې په قرآن ثابت دي هغه په مستقيمه توګه د الله تعالی د خطاب اثر دی، او هغه څه چې په سنتو، اجماع او قياس ثابت دي هغه هم د الله تعالی د خطاب اثر ګڼل کېږي، ځکه د سنتو، اجماع او قياس ثبوت هم په قرآن راغلی، نو په حقيقت کې حاکم يوازې الله تعالی دی. او موږ سنت، اجماع او قياس ځکه منو چې الله ﷻ يې د منلو امر کړی او هغه څه چې ددوی په وسيله ثابتيږي له قرآن څخه سرچينه اخلي.

د شرعي حکم ډولونه

شرعي حکمونه په دوه ډوله دي:

تکليفي حکمونه او وضعي حکمونه.

---

(۱) أخرجه الترمذي في سننه، باب إبطال ميراث القاتل، وصححه الألباني، (دار إحياء التراث العربي ـ بيروت) ج٤ ص ٤٢٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکلیفي حکم

د تکلیفي حکم تعریف: تکلیفي حکم د الله تعالی هغه خطاب دی چې د مکلفو وګړو په کړو وړو پورې اړه لري، د څه کول، نه کول ورڅخه غواړي، یا یې مباح کوي.

د تکلیفي حکم ډولونه

د تکلیفي حکم د ډولونو په اړه د فقهاوو تر منځ اختلاف دی.

جمهور علما وایي چې تکلیفي حکم دا پنځه ډولونه لري: فرض، واجب، مندوب، مباح، مکروه او حرام.

حنفیان په دې نظر دي چې تکلیفي حکم اووه ډولونه لري: فرض، واجب، مندوب، مباح، تنزیهي مکروه، تحریمي مکروه او حرام.

اوس به ددې ډولونو په تفصیلاتو خبرې وکړو.

واجب

د واجبو تعریف: د لغت له مخې واجب د لازم په معنا دی. د پرېوتونکي په معنا هم راځي، لکه چې د دېوال د راپرېوتو پر مهال وایي: وجب الحایط.

واجب په اصطلاح کې هغه عمل ته وایي چې کوونکی یې د ثواب او پرېښودونکی یې د سزا وړ ګرځي. د جمهورو په وړاندې واجب او فرض دواړه یوه معنا او یو حکم لري.

حنفیان دلیل ته په کتو سره د فرض او واجبو تر منځ توپیر کوي. که چېرې دلیل ظني وي، لکه د قرباني ثبوت چې په آحاد حدیث شوی، نو فعل واجب ګڼل کیږي او که چېرې دلیل قطعي وي، لکه د لمانځه فرضیت چې په قرآني آیتونو ثابت شوی، نو عمل فرض ګڼل کیږي. ددې توپیر په اساس د حنفیانو په وړاندې واجب له فرضو څخه ټیټه درجه لري. له همدې امله د واجبو د پرېښودونکي سزا د فرضو له پرېښودونکي څخه کمه ده. همدا راز له فرضو څخه منکر کافر ګڼل کیږي، خو له واجبو څخه منکر کافر نه ګڼل کیږي.

پوښتنې:

۱- د فقهاوو او اصولیانو له نظره د شرعي حکم لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ.

۲- د جمهورو او حنفیانو له نظره د تکلیفي حکم تعریف او ډولونه بیان کړئ.

۳- د واجب لغوي او اصطلاحي تعریف بیان او د حنفیانو په وړاندې د واجبو او فرضو توپیر روښانه کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرعي حكم (۲)

مندوب

د مندوب تعريف: ندب په لغت کې د يوو مهم کار لپاره بللو ته وايي.

مندوب په اصطلاح کې هغه عمل ته ويل کيږي چې کوونکي تـه يـې ثـواب شـته، خـو پرېښودونکی ته يې عقاب نشته. د مندوب ځينې ډولونه داسې دي چې پـه پرېـښودلو يـې بنده ملامت ګڼل کيږي.

مندوب ته سنت، مستحب، نفل، تطوع، احسان او فضيلت هم ويل کيږي. دا ټول لفظونه د معنـا په لحاظ سره نژدې دي او هغه عمل ته ويل کيږي چې کول يې غوره خو اجباري نه وي.

مندوب ګڼې درجې لري

د مندوب لوړه درجه سنت مؤکد دي. سنت مؤکد هغه عمل ته ويـل کيـږي چې رسـول اللهﷺ ورباندې هميشه والی کړي وي او ډېر لږ يې پريښې وي، لکه د سهار د لمانځه دوه رکعته سنت چې پرېښودونکی يې ملامت ګڼل کيږي.

په دې پسې د غيرمؤکدو سنتو درجه ده. دا هغه سنت دي چې رسول اللهﷺ ترسره کړي، خو دوام يې ورباندې نه وي کړي، لکه د مـازيګر لـه لمانځـه مخکـې څلـور رکعتـه نفـل لمونځ ادا کول.

په دې پسې د هغو سنتو درجه ده چې د فضيلت، ادب او زوايدو سـنتو پـه نامـه يـادېږي، لکه د ژوند په عامو چارو کې د پيغمبر عليه السلام د عاداتو او هغو کارونو پيـروي کـول چې له هغه مبارک څخه د يوو انسان په توګه صادر شوي وي. مثالونه يـې پـه خـوراک، څښاک او ويده کېدو کې د رسول اللهﷺ پيروي کول دي.

مکروه

د مکروه تعريف

مکروه په لغت کې بد ګڼل شوي ته وايي.

مکروه په اصطلاح کې هغه عمل ته ويل کيږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب شـته، خـو کوونکي يې د سزا وړ نه ګرځي.

د حنفيانو پر وړاندې مکروه په دوه ډوله دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنزيهي مکروه: هغه مکروه ته ويل کيږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب وي او کـوونکي ته يې سزا نه وي، لکه د جمهورو د تعريف په څېر.
د بېلګې په ډول په ولاړه اوبه څښل تنزيهي مکروه دي ځکه چې د ابوسعيد خدريﷺ په روايت کې رسول اللهﷺ په ولاړه د اوبو څښل منع کړي[1].
تحريمي مکروه: تحريمي مکروه هغې عمل ته ويـل کيـږي چې پـه ظني دليـل ورڅخـه خلک منع شوي وي.
د حنفيانو په وړاندې دا مکروه د واجب په مقابل کې قرار لـري. لـه حـرام څخه پـه ټيټـه درجه کې راځي او منکر يې نه کافر کيږي.
مثال يې د چا په بيعې باندې بيع کول او د چا په خطبې (مرکـې) بانـدې مرکـه کـول دي ځکه چې رسول اللهﷺ فرمـايي: «ولا يبيع الرجل على بيع أخيه ولا يخطب على خطبة أخيه»[2]
دا حديث خبر واحد دی نو ظني دليل دی.

حرام

د حرامو تعريف

حرام په لغت کې ممنوع ته وايي او د جمهورو په اصطلاح کې هغه عمل ته ويـل کيـږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب او کوونکي يې د سـزا وړ ګرځـي. حنفيـانو هـم د حرامـو تعريف همداسې کړی، خو يو شرط يې ورزيات کړی او هغه دا چې حرام بـه پـه قطعـي دليل ثابت وي.
د حرامو مثالونه خورا زيات دي، لکه د شرک حراموالی، د زنا، سود او نورو حراموالی.

وضعي حکم

د وضعي حکم تعريف

د الله پاک خطاب چې يو شی د بل شي لپاره سبب، شرط او يا مانع وګرځوي.
ددې مقصد دادی چې الله پاک موږ تـه حکمونـه رااېږلـي او د حکـم د ثبـوت لپـاره يـې دلايل ټاکلي. د بېلګې په ډول يو حکم د خپل سبب په پيدا کيـدو، د شـرطونو پـه پـوره

---

(١)أخرجه مسلم في كتاب الأشربة ، باب في الشرب قائما برقم (٢٠٢٥).
(٢) أخرجه البخاري في باب لا يبيع على بيع أخيه برقم : (٢٠٣٣).

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدو او د مانع په له منځه تلو، منځته راځي. همدا راز د سبب او شرط په له منځه تلو او د مانع په پیدا کېدو له منځه ځي.

دې ته وضعي حکم ځکه وايي چې د شارع له خوا کېښودل شوي. دا شارع دی چې د لاس پرې کولو لپاره يې غلا کول سبب ګڼلی، د لمانځه د صحت لپاره يې اودس شرط ګڼلی او د مورث وژل يې د میراث د اخیستلو مانع ګرځولی.

وضعي حکم درېو ډولو ته وېشل شوی: سبب، شرط او مانع.

سبب

په هر هغه شي باندې، چې بل شي ته رسېدل کېږي، سبب نومېږي.

سبب په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په موجود کېدو يې حکم موجودېږي او په له منځه تلو يې حکم له منځه ځي.

د مثال په توګه د روژې د میاشتې په لیدل کېدو د روژې نیول واجبېږي، الله ﷻ فرمايي: ﴿فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ [البقرة: ١٨٥].

شرط

د شرط تعریف

شرط هغه شي ته ویل کېږي چې له وجود پرته يې شی نه بشپړېږي او د شي په حقیقت کې داخل هم نه وي.

شرط په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په له منځه تلو يې حکم له منځه ځي، خو په موجود کېدو يې حکم هرو مرو منځته نه راځي.

د شرط مثال: اودس کول د لمانځه لپاره شرط دی. الله ﷻ فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ﴾ [المائدة: ٦]. که چېرې اودس نه وي لمونځ نه کېږي خو د اودس د شتون سره هرو مرو لمونځ نه موجودېږي.

مانع

د مانع تعریف:

د دوو شیانو تر منځ پردې ته مانع ویل کېږي.

مانع په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په شتون يې حکم منځ ته نه شي راتلای. یعنې کله کله د حکم سببونه پوره وي او باید حکم موجود شي خو د یوو مانع له امله حکم منځته نه راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېلګې په ډول که پلار خپل ځوی ووژني، نو قصاص کیږي پرې نه، ځکه دلته یو مـانع منځته راغلی او هغه د پلاروالی اړیکه ده، چې د قصاص مانع ګرځي.

فعالیت

د لیکل شوي مثال په څېر راتلونکي هر یوو حکم ته دوه مثالونه ولیکئ:

مثال: فرض: ۱ـ په یوه ورځ کې پنځه وخته لمونځ فرض دي.

۲ ـ هغه څوک چې د حج کولو توان لري، ادا کول یې ورباندې فرض دي.

فرض: ۱ ـ

۲ ـ

واجب: ۱ ـ

۲ ـ

تنزیهي مکروه: ۱ ـ

۲ ـ

تحریمي مکروه: ۱ ـ

۲ ـ

حرام: ۱ ـ

۲ ـ

پوښتنې:

۱- د ندب لغوي او اصطلاحي معنا روښانه کړئ.

۲- د مندوب درجې بیان کړئ.

۳- د حنفیانو په وړاندې د تحریمي او تنزیهي مکروه تر منځ څه توپیر دی؟

۴- د جمهورو او حنفیانو له نظره د حرام تعریف روښانه کړئ.

۵- وضعي حکم څه ته وایي؟ ولې ورته وضعي وایي او ډولونه یې کوم دي؟

۶- د سبب، شرط او مانع لغوي او اصطلاحي تعریفونه د مثال سره بیان کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته دېرشم لوست

فتوا

د فتوا تعريف

د فتوا ټکی د (أفتاه في الأمر) څخه اخيستل شوی. معنا يې دا: چاره يې ورته بيان او روښانه کړه، فتوا هغه نظر ته وايي چې فقيه يې وړاندې کوي.

د فتوا اصطلاحي تعريف: يوه چا ته د پېښې شوې مسألې په اړه د دليل پر بنسټ د الله ﷻ حکم څرګندولو ته فتوا وايي.

مفتي: هغه عالم ته وايي چې خلکو ته د پېښو شويو مسألو په اړه شرعي حکم بيانوي.

مستفتي: د يوې پېښې په اړه د شرعي حکم پوښتونکي ته وايي.

د فتوا اهميت او ارزښت

افتا خورا ارزښت لرونکی او د درناوي وړ منصب دی. له همدې کبله الله پاک په قرآن کريم کې د فتوا ورکولو دنده خپل ځان ته منسوبه کړې او فرمايي: ﴿يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ﴾ [النساء: ١٧٦]

په لومړيو کې ددې دندې ترسره کول د خواږه پيغمبر ﷺ دنده وه. هغه عليه السلام به د الله پاک له وحې سره سم خلکو ته فتوا ورکوله او په خورا روښانه او لنډ ډول به يې خلکو ته د هغوی پوښتنې ځوابولې.

مفتي د رسول الله ﷺ په مقام کې قرار لري. رسول الله ﷺ په دې اړه فرمايي: «إن العلماء ورثة الانبياء وإن الأنبياء لم يورّثوا دينارا ولا درهما إنما ورّثوا العلم»[١]، بې شکه علماء د انبياوو وارثان دي او انبياوو دينار او درهم په ميراث نه دی پرېښی، بلکې يوازې علم يې په ميراث پرېښی.

مفتي د احکامو په بيانولو کې د رسول الله ﷺ استازی دی. رسول الله ﷺ فرمايي: «ألا ليبلغ الشاهد منكم الغائب»[٢]، خبر اوسئ! حاضر دې غايب ته (خبره) ورسوي.

---

(١) أخرجه أبو داود في كتاب العلم، باب في فضل العلم

(٢) أخرجه البخاري في كتاب العلم، باب قول النبي ﷺ: رب مبلغ أوعي من سامع، ومسلم في كتاب القسامة والمحاربين، باب تغليظ تحريم الدماء والأعراض والأموال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه چې مفتي د الله پاک احکام خلکو ته بیانوي، نو دا دنده ستر مسؤلیت هـم دی. الله د هغه چا لپاره چې له خپله ځانه په الله ﷻ پسې خبرې تړي د سخت عذاب وعده کړې او دا کار یې یو ډول شرک بللي. الله ﷻ فرمايي: ﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَـا تَعْلَمُونَ﴾ [الأعراف: ٣٣]. **ژباړه**: ای محمده! دوی ته ووایه زما رب چې کـوم شيان حـرام کړي، هغه دادي: د بې حيايۍ چارې که ښکاره وي او که پټې ګناه او د حق پر خـلاف تېرى او دا چې له الله سره تاسې کوم څوک شريک کړئ چې د هغه لپاره يې کوم سـند نه دی نازل کړی او دا چې د الله په نوم داسې کومه خبـره وکـړئ چـې د هغـې پـه بـاب تاسې معلومات ونه لرئ چې هغه په حقيقت کې کړې ده.

رسول الله ﷺ په دې اړه فرمايلي: «مَنْ أُفْتِيَ بِغَيْرِ عِلْمٍ كَانَ إِثْمُهُ عَلَى مَنْ أَفْتَاهُ »[1]

چاته چې په ناپوهۍ فتوا ورکړل شوه ګناه يې په هغه چا ده چې فتوا يې ورکړې.

سلفو صالحينو به تل کوښښ کاوه چې د شرعي مسايلو پوښتونکي نـورو تـه وليـږي او د سختې اړتيا پرته به يې فتوا ورکولو ته زړه نه ښه کـاوه. هغـوی بـه لـه علـم پرتـه لـه فتـوا ورکولو څخه خلک زيات ويرول.

د فتوا ورکولو حکم

فتوا ورکول پنځه حالتونه لري:

١- هغه مهال د فتوا ورکول واجب دي چې مفتي د فتوا په مسأله پوه وي، ځواب ويلو ته اړتيا هم وي، پر حکم د عمل کولو وخت هم رسيدلی وي او په سيمه کې بل مفتـي هـم نه وي. په داسې حالاتو کې فتوا ورکول ددې آيت پر بنسټ واجب دي: ﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّـهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًـا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ﴾ [آل عمران: ١٨٧]. **ژباړه**: دغو اهل کتابو ته هغه کلکه وعده ورياده کړه چې الله ورڅخه اخيستې وه چې تاسې بـه د کتـاب لارښـوونې پـه خلکـو کـې هـرو مـرو خوروئ او هغه به نه پټوئ ، خو هغو کتاب شاته وغورځاوو او هغه يې په لږه بيه وپلـوره، څومره ناکاره راکړه ورکړه ده چې دوی يې کوي.

(١) أخرجه أبوداود، باب التوقي من الفتيا (دار الكتاب العربي ، بيروت)، ج ٣ ص ٣٥٩.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله ﷺ دا وينا هم ددې غوښتنه کوي: «من سئل عن علم فكتمه ألجمه الله بلجام من نار يوم القيامة»[1]، له چا څخه چې د يو علم په هکله پوښتنه وشوه، او ده هغه پټ کړ، نو د قيامت په ورځ به د اور په قيضه قيضه کړای شي.

۲- کله چې مفتي د فتوا ورکولو وړ وي، خو په سيمه کې بل مفتي شتون ولري او هم د فتوا ورکولو اړتيا شديده نه وي، نو فتوا ورکول مستحب دي.

۳- فتوا ورکول هغه مهال حرام دي چې ځواب ورکوونکی په شرعي حکم پوه نه وي، که څه هم فتوا يې له شريعت سره برابره وي. يا د فتوا ورکولو مقصد دنيوي ګټې او يا هم د نفس غوښتنه وي.

۴- که پوښتنه داسې مسألې په اړه وي چې پيښه شوې نه وي او فرضي بڼه ولري نو پداسې موضوعاتو کې فتوا ورکول مکروه دي. سلفو صالحينو په داسې موضوعاتو کې بحث کول بد ګڼل او ويل به يې: پرې يې بږدئ تر څو پيښې شي.

۵- فتوا ورکول هغه وخت مباح ګڼل کيږي چې مفتي د فتوا وړ وي، موضوع هم داسې وي چې پيښېدل يې شوني وي خو د فتوا د ځواب لپاره وخت زيات وي. په داسې حالاتو کې فتوا ورکول روا دي.

د مفتي شرطونه

څرنګه چې مفتي د الله ﷻ او رسول ﷺ حکم خلکو ته بيانوي نو بايد لاندې شرطونه پکې پوره وي:

۱- مفتي بايد مسلمان، بالغ، عاقل او عادل وي. پر دې شرطونو باندې د علماوو اجماع ده. کافر، مرتد او هغه څوک، چې د ايمان ماتوونکی عمل يې ترسره کړی وي، د فتوا ورکولو وړ نه دی. همدا راز کوچنی، ليونی، اعتقادي فاسق، عملي او قولي فاسق د فتوا ورکولو وړ نه بلل کيږي.

۲- مفتي بايد په ور وړاندې شوې مسأله علم ولري، د هغې په هکله له شرعي دلايلو څخه خبر وي، د پخوانو علماوو نظريات، په دې هکله بايد ورته معلوم وي، څو د اجماع په خلاف فتوا ورنکړي.

---

(۱) أخرجه أبوداود في كتاب العلم، باب كراهية منع العلم والترمذي في أبواب العلم،باب ما جاء في كتمان العلم، وقال حديث حسن.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- مفتي بايد د فقهې په اصولو عالم او د متفق عليها او اختلافي دلايلو او په ځانګړې ډول د قياس په اړه هم علم ولري.

۴- مفتي بايد په عربي ژبه، نحو او صرف عالم وي، ځکه د فتوا مأخذونه په عربي ژبه دي، نو د عربي له پوهې پرته په سمه توګه شرعي حکم ته رسېدل ناشوني دي.

۵- مفتي بايد د اسلامي شريعت په مقاصدو پوه وي او د خلکو د مصلحتونو، حالاتو او دودونو په اړه معلومات ولري، ځکه ځينې احکام د مصلحتونو، حالاتو او دودونو په بدلون بدلون مومي.

۶- مفتی بايد د وروړاندې شوې مسألې په ټولو اړخونو ځان پوه کړي، د پوښتل شوې صورت څخه هر اړخيز تصور ولري، څو د هغه سره مناسب حکم اظهار کړی شي.

پوښتنې:

فتوا، مفتي او مستفتي چا ته ويل کيږي؟

د فتوا د ارزښت او اهميت په اړه معلومات ورکړئ.

په بېلابېلو وختونو کې د فتوا ورکولو په اړه رڼا واچوئ.

د مفتي شرطونه کوم کوم دي؟

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library